

Andrew MacDonald

Turnerovy deníky

Předmluva

Vcelku existuje už natolik obsáhlá literatura o Velké revoluci včetně pamětí téměř všech vůdčích osobností, které přežily až do Nové epochy, že by vlastně měla připadat zcela nadbytečná další kniha o dramatických událostech a okolnostech oné převratné epochy i následné obrody. Turnerovy deníky, dovolující nám nahlédnout do pozadí Velké revoluce, mají pro nás neocenitelnou hodnotu hned ze dvou důvodů:

1) Jde o značně detailní, průběžné denní zápisky událostí části roku bojů krátce před vyvrcholením revoluce. Proto jsou uchráněny zkreslení, k nimž tak často dochází při retrospektivě. A byť i samozřejmě známe také deníky a zápisky ostatních účastníků toho nesmírného střetu, žádné z již publikovaných nejsou tak přesné a úplné jako deníky Turnerovy.

2) Přestože jsou psány z pohledu prostého člena organizace a v důsledku toho podávají úzký zorný úhel, přesto představují zcela nezaujatý dokument. Na rozdíl od memoárů, které nám zanechali vůdci revoluce, nešlo autorovi o to, aby vešel do dějin. Četba následujících stránek nám více než jakékoli jiné prameny zprostředkuje lepší pochopení skutečných myšlenek a pocitů mužů i žen, jejichž boj a oběti zachránily naši rasu ve chvíli smrtelného nebezpečí, a tím položili základy nové doby.

Earl Turner, který tyto deníky psal, se narodil r. 43 před novým letopočtem (pnl) v Los Angeles. Tak se tehdy nazývala velká oblast na západním pobřeží severoamerického kontinentu, která dnes zahrnuje města Eckartsville a Wesselton včetně rozsáhlých venkovských oblastí. Earl vyrůstal v oblasti Los Angeles a vyškolil se na elektrotechnika.

Po dostudování se usadil blízko Washingtonu, který byl tehdy hlavním městem Spojených států amerických, a pracoval ve výzkumném oddělení jedné elektronické firmy.

Práce v organizaci se poprvé zúčastnil v roce 12 pnl. V době, kdy naše deníky rokem 8 pnl (1991 podle starého letopočtu) začínají, bylo Turnerovi 35 let a neměl žádnou životní družku.

Deníky zahrnují necelé dva roky z života Earla Turnera, ale přesto nám umožňují dobře poznat muže, jehož jméno je zvěčněno v knize mučedníků. Již jen z toho důvodu by jeho slova měla pro nás mít největší význam, protože za svých školních let jsme měli za úkol naučit se nazpaměť jména všech mučedníků zanechaná nám našimi předky v posvátné knize.

Turnerovy deníky se nám dochovaly jako rukopis v podobě pěti zcela popsaných „hlavních knih“, vázaných v plátně, a několika stránek knihy šesté. Mezi listy jsou početné volně vložené přílohy a poznámky, které Turner zřejmě psal ve dnech své nepřítomnosti na základně a později je připojil k vlastním zápisům.

Turnerova zpráva byla objevena vloni spolu s množstvím dalšího historicky důležitého materiálu; našla je tatáž skupina historického ústavu pod vedením prof. Charlese Andersona, která již dříve odhalila východní velitelské ústředí revoluce v troskách města Washingtonu. Je tedy jen na místě, aby u příležitosti 100. výročí Velké revoluce byla zpřístupněna veřejnosti.

A. M.

New Baltimore

v dubnu 100

Kapitola I

16. září 1991: Dnes jsme konečně začali! Po všech těch letech řečnění - a nic než řečnění - konečně první akce. Jsme ve válce proti systému a už to není jen válka slov.

Protože nemohu spát, pokusím se zapsat některé myšlenky, které se mi honí hlavou.

Mluvit je tady nebezpečné, protože stěny jsou tenké a sousedům by taková noční beseda mohla být nápadná; kromě toho George a Katy už usnuli. Vzhůru jsme jenom já a Harry, který upřeně zírá do stropu.

Jsem tak napjatý a nervózní, že bych asi jen stěží dokázal klidně ležet. Kromě toho jsem i vyčerpaný, protože dnes jsem už byl ráno dávno na nohou, když nás George telefonicky informoval, že mají začít zatýkání. Teď je po půlnoci a celý den jsem byl v jednom kole.

Současně se ale cítím i skvěle, protože konečně jsme jednali. Jak dlouho dokážeme systému čelit, to nikdo přesně neví. Zítřka může být po všem, ale na to v tuto chvíli nesmíme myslet. A protože jsme se pustili do akce, musíme prostě pokračovat v plánu, který jsme od policejní razie na zbraně před dvěma lety tak pečlivě vypracovali.

Štáry na zbraně byly pro nás opravdu těžkou ranou a současně i hroznou ostudou. Mnohý upřímný vlastenec ještě krátce před tím hrdě říkal: „Vláda nikdy nedostane *moje* zbraně!“ Když se však došlo na věc, podrobila se většina zbaběle a bez odporu systému.

Možná nás vlastně tehdy měla povzbudit skutečnost, že osmnáct měsíců od počátku působnosti Cohenova zákona, který hrozil vysokými tresty za soukromé držení zbraní ve Spojených státech, ještě tolik našich lidí zbraně vůbec mělo. A vlastně jenom díky tomu, že tak mnozí nedbali nového zákona a zbraně místo odevzdání ukryli, nemohla vláda po raziích proti nám postupovat ještě tvrději.

Nikdy nezapomenu na ten strašný 9. listopad 1989, kdy se ozvalo v pět hodin ráno bušení na dveře a já se šel nic netuše podívat, kdo to je.

Sotva jsem pootevřel, vtrhli mi do bytu čtyři černoši a nenechali mi sebemenší možnost je zadržet. Jeden z nich držel v ruce baseballovou pátku a dva měli za opasky dlouhé kuchyňské nože. „Baseballista“ se mnou mrštil do kouta a hlídal mě s napřaženou pátkou, zatímco ostatní prohledávali byt.

V první chvíli jsem si myslel, že jde o zločince, protože od Cohenova zákona byl tento druh vloupání na denním pořádku - černoši si takto houfně zjednávali násilný přístup do domů a obydlí bílých, kradli, vraždili a znásilňovali, aniž by se museli obávat obětí z vlastních řad, protože i ti, kdo dosud zbraně měli, jen stěží by za podmínek nového zákona našli také odvahu jich použít.

Můj „strážce“ mi najednou ukázal nějaký průkaz a oznámil, že on a jeho společníci jsou zvláštními pověřenci *Northern Virginia Human Realtions Council* a že pátrají po ukrytých zbraních.

Nemohl jsem uvěřit tomu, co se tu odehrávalo. Pak jsem zpozoroval, že vetřelci mají na levé paži připevněnou pásku ze zelené látky. Zatímco černoši vysypávali na zem obsah zásuvek a vyhazovali ze skříní svršky a zavazadla, nechávali bez povšimnutí věci, které by si žádný lupič nenechal ujít, jako úplně nový elektrický holicí přístroj, drahé kapesní hodinky či láhev od mléka, plnou desetimentových mincí - skutečně hledali jen zbraně.

Všichni v organizaci jsme hned na začátku působnosti Cohenova zákona dopravili své

zbraně i municí do bezpečí. Lidé z mé jednotky uložili pečlivě zakonzervované zbraně do barelu a celý namáhavý víkend strávili jeho zakopáním do dva a půl metru hluboké jámy, dobrých dvě stě mil odtud v lesích severní Pensylvánie.

Velkorážní revolver jsem si však ponechal a ukryl jej spolu s padesáti náboji do dveřního obložení mezi obývacím a kuchyní. Stačilo jen vytáhnout dva volné hřebíky, abych měl revolver v nutném případě rychle po ruce. Podle cvičného měření na stopkách mi k tomu stačily přesně dvě minuty.

Policie by však na něj při domovní prohlídce nikdy nepřišla a tihle nezkušení černoši beztoho nebyli dost chytrí, aby jej našli, i kdyby se o to snažili třeba celý rok.

Když tři prohlídkou zaměstnaní černoši prohledali všechna obvyklá místa, začali rozřezávat matrace a čalounění pohovky. Ozval jsem se hlasitě proti jejich počínání a krátce jsem zauvažoval, zda bych kvůli tomu neměl vyvolat hádku.

Přibližně v tu samou dobu došlo na chodbě k velkému pozdvižení. Jiná pátrací skupina narazila na zbraň, kterou skrýval mladý pár pod postelí ve svém bytě na konci chodby. Oběma mladým lidem, kteří tam stáli jen v spodním prádle, nasadili pouta a odvedli je. Mladá žena při tom hlasitě naříkala, že jejich malé dítě zůstane doma samotné.

V tu chvíli vstoupil do mého bytu jiný muž. Byl sice bílý, ale měl neobvykle tmavou barvu pleti. Rovněž on měl na paži zelenou pásku a nesl kufřík a svorkovnici, na níž byl upevněn nějaký seznam.

Černoši nového muže uctivě pozdravili a řekli mu, že jejich hledání je dosud bezúspěšné: „Nenašli jsme žádné zbraně, pane Teppere!“

Dotyčný Tepper začal hledat na seznamu adres moje jméno. Když jej objevil, svraštil čelo: „Ale, pěkný mizera. Dvakrát trestaný za rasistické rejdy a už dvakrát předvolán před Radu. Má osm střelných zbraní, které neodevzdal.“

Tepper otevřel své příruční zavazadlo a vytáhl z něj malý černý předmět velikosti pouzdra na cigarety, který dlouhým kabelem spojil s elektronickým přístrojem v kufříku. Černým předmětem začal přejíždět po stěnách a z kufříku přitom vycházel tlumený bzukot, který byl zřetelně vyšší ve chvíli, kdy se s ním Tepper dostal blízko světelného vypínače; věděl, že změnu tónu působily kovové části zásuvky a izolační trubice ve zdi.

Když Tepper přešel levou stranu rámu kuchyňských dveří, bzukot okamžitě přešel do pronikavého pískání. Jen zachrochtal vzrušením, jeden z černošů odběhl a o několik vteřin později se vrátil s perlíkem a páčidlem. Za necelé dvě minuty už byla moje zbraň odhalena.

Okamžitě mi nasadili pouta a odváděli ven. V našem bloku byli zatčeni celkem čtyři lidé. Kromě mladých manželů a mne to byl ještě starší muž z třetího poschodí, který sice žádnou zbraň neměl, ale ve skříní se u něj našly čtyři náboje do brokovnice. Podle Cohenova zákona je ilegální i držení munice.

Tři obrovití černoši s baseballovými páčkami a noži nás zatím hlídali před domem a pan Tepper se svými černými pochopy pokračoval v dalších domovních prohlídkách.

Jen napůl oblečení jsme my čtyři museli sedět na studeném asfaltu více než půl hodiny, než konečně přijel policejní vůz.

Když jsme ještě seděli před domem, byli jsme terčem zvědavých pohledů sousedů, kteří se právě vypravovali do práce. Všichni jsme se chvěli zimou a mladá žena z bytu na konci chodby hlasitě vzlykala.

Nějaký muž se zastavil a zeptal se, co se tu děje. Jeden z našich strážců stroze odpovídal, že jsme zajištěni kvůli nelegálnímu držení zbraní. Muž na nás jen civěl a potřásl nesouhlasně hlavou.

Černoch ukázal na mne a řekl: „A tady ten je rasista ...“ Muž ještě jednou potřásl vyčítavě hlavou a odešel.

Herb Jones, který kdysi patřil k organizaci a byl z těch, kteří před uplatněním Cohenova zákona tak hlasitě ujišťovali, že své zbraně nikdy nevydají, prošel kolem nás s odvráceným zrakem. Jeho byt byl také prohledán, ale Herb byl bez poskvrny; dokonce byl prvním mužem ve městě, jenž hbitě odevzdal na policii svou zbraň hned na počátku působení Cohenova zákona, který za nelegální držení zbraně stanovil desetiletý trest vězení.

Přesně takový trest očekával nás, kteří jsme seděli na chodníku, ale nakonec to dopadlo jinak. Vzhledem k nespočetným raziím, které byly toho dne v celé zemi provedeny, ocitlo se v síti mnohem víc lidí, než systém čekal. Bylo zatčeno přes 800 000 osob.

Zpočátku nasadila média všechny páky a prostředky ve snaze vyvolat proti nám v široké veřejnosti takovou nenávist, aby žádný z nás zatčených nemohl být znovu propuštěn. Protože však v celé zemi nebylo pro všechny zadržené dost vězeňských cel, přišly noviny s návrhem, abychom byli drženi na vhodných volných prostranstvích za ostnatým drátem tak dlouho, než budou zřízeny nové věznice. A to všechno v mrazivém počasí!

Ještě si přesně pamatuji tučné titulky ve *Washington Post* z následujícího dne: „Fašisticko-rasistické spiknutí rozdraceno, ilegální zbraně zabaveny“, avšak americká veřejnost nemohla jen tak uvěřit, že by milión jejich spoluobčanů mohl být zapleten do konspirativního ozbrojeného spiknutí proti vládě.

Čím více podrobností o raziích prosakovalo, tím větší byl neklid veřejnosti. Lidé si především kladli otázku, proč sídliště a čtvrti černých zůstaly prohlídek ušetřené. Zpočátku to bylo vysvětlováno tím, že z ilegálního držení zbraní byli podezřelí především „rasisté“, a proto zde bylo méně důvodů k prohlídkám obydlí černých.

Jedinečná logika tohoto vysvětlení se brzy zhroutila, když se později ukázalo, že byla zatčena i pěkná řádka osob, které ani při nejlepší vůli nebylo možné označit za „rasisty“ nebo „fašisty“. Byli mezi nimi dva prominentní liberální novináři, považovaní za vůdčí osobnosti hnutí proti soukromému držení zbraní, dále čtyři černí kongresmani, bydlící v bílých čtvrtích, a konečně také ostudně vysoký počet vládních úředníků.

Vyšlo najevo, že seznam adres prohlížených bytů byl sestaven především na základě zákonem předepsaných registrací zákazníků obchodů se zbraněmi. Ti z majitelů zbraní, kteří je po začátku platnosti Cohenova zákona odevzdali na policii, byli ze seznamu vyškrtnuti. Všichni ostatní tam zůstali a pokud nebydleli v černošských čtvrtích, museli si 9. listopadu nechat líbit domovní prohlídku.

U jistých kategorií lidí, jako např. u členů naší organizace, byly domovní prohlídky provedeny bez ohledu na to, zda si někdy zbraň koupili nebo ne.

Vládní seznam podezřelých byl tak obsáhlý, že při domovních prohlídkách musela být pomocí pověřena i řada „zodpovědných“ civilistů. Domnívám se, že vláda počítala předem asi tak se čtvrtinou z pak skutečně zadržených osob. Předpokládala nejspíš, že většina z lidí na seznamu své zbraně před vyhlášením Cohenova zákona buď soukromě prodala nebo se jich jiným způsobem zbavila.

Ať už tomu bylo jakkoli, celá záležitost byla pro vládu brzy tak trapná a nepohodlná, že většinu zadržených zase během týdne propustili.

Po třech dnech nuceného pobytu ve školní tělocvičně města Alexandrie propustili skupinu asi 600 osob, k níž jsem patřil i já. Během té doby jsme dostali najíst jen třikrát a spát se téměř nedalo.

Předtím si policie pořídila naše snímky, odebrala nám otisky prstů a uložila naše osobní data, a při propuštění nám sdělili, že jsme volní jen prozatím, a že každou chvíli musíme počítat při zahájení procesu s novým zatčením.

Média ještě nějakou dobu volala po trestním stíhání všech zatčených, ale po nějaké době se začalo pozapomínat na celou záležitost, která systém tak ošklivě přivedla do rozpaků.

Po propuštění jsme se ještě několik dní cítili vyděšeni a byli šťastni, že jsme z toho vyšli se zdravou kůží. Mnozí z nás raději opustili organizaci, protože už na sebe nechtěli brát riziko.

Jiní v organizaci zůstali, ale využívali razíí jako ospravedlnění pro svou nečinnost - protože jsou všichni vlastenci odzbrojeni, jsme vydáni systému na milost a nemilost a z toho důvodu musíme být mnohem opatrnější. Nesměli jsme nadále veřejně získávat nové členy a měli bychom se odebrat do podzemí.

Jak se později ukázalo, usilovali tito lidé o takovou organizaci, která by se zabývala jen „bezpečnými“ akcemi, jinými slovy měli jsme se podle nich omezit na bědování a nařikání na zlořády v naší zemi - a pokud možno jen šeptem.

Militantní členové organizace však chtěli vyhrabat své zbraně a okamžitě začít s teroristickými akcemi proti federálním soudcům, redaktorů, kongresmanům a dalším důležitým představitelům systému. Byli toho názoru, že by boj proti tyranii - a zvláště po razii - mohl přivést americkou veřejnost na naši stranu.

Dnes je těžké říci, zda militanti v organizaci měli pravdu nebo ne. Osobně jejich názor považuji za nesprávný, přestože jsem tehdy stál na jejich straně. Nepochybně jsme mohli eliminovat pěknou řádku individuí, zodpovědných za úpadek Ameriky, ale z dlouhodobého hlediska bychom jistě prohráli.

Tak za prvé, organizace nebyla dostatečně disciplinovaná, aby mohla proti systému postupovat teroristickými metodami; bylo mezi námi příliš zbabělců a žvanilů. Konfidenti, hlupáci, slaboši a nezodpovědné nuly by nás dříve či později strhli do zkázy.

Za druhé jsem si dnes jist, že jsme smýšlení lidu hodnotili až příliš optimisticky. Co jsme si falešně vykládali jako všeobecné rozhořčení proti systému, vyvolané pozastavením platnosti občanských práv během razie, to se ukázalo jako přechodná vlna stísněnosti a nechuti z chaosu během masového zatýkání.

Jakmile byli lidé masmédiu ujištěni, že nejsou ohroženi a že vláda zakročila jen proti „rasistům, fašistům a ostatním asociálním elementům“, kteří vlastnili nelegální zbraně, vrátili se ke svým televizorům a bavili se dál comicsovými časopisy.

Když jsme svůj chybný odhad rozpoznali, byli jsme sklíčení více než kdy předtím. Všechny naše plány - včetně ideologické sebereflexe organizace jako takové - spočívaly na předpokladu, že Američané od přirozenosti nenávidí tyranii a že je lze přimět ke svržení despotické vlády. Bohužel jsme opravdu záhy poznali, jak silně jsou již naši spoluobčané zkorumpováni materialismem a zmanipulováni masmédiu.

Pokud dokáže vláda hospodářství alespoň trochu držet chodu, je národ ochoten nevšímat si ani hrůznosti takového rozsahu. Vzdor trvalé inflaci i klesající životní úrovni si ještě dnes každý Američan může nacpat břicho, což má u něj nejvyšší prioritu - s tím jsme se chtěli nechtěli museli smířit.

Přestože jsme byli tak sklíčení a znejistěni, začali jsme chystat nové plány pro budoucnost. Tak předně jsme se rozhodli zachovat náš náborový program a dokonce jej ještě zintenzívnit a propagandu udělat co možná nejprovokativnější. Nechtěli jsme jen získávat nové členy militantního smýšlení, ale současně také očistit organizaci od zbabělců a žvanilů.

V organizaci od nynějška zavládla přísnější disciplína. Člen, který se dvakrát po sobě nedostavil na chystané shromáždění, nesplnil určené úkoly nebo vyžvanil důvěrnou informaci, byl z organizace bez okolků vyhozen.

Byli jsme pevně rozhodnuti vybudovat organizaci, která by při nejbližší vhodné

příležitosti byla schopna zahájit útok proti systému. Hanba selhání z roku 1989, kdy jsme nebyli schopni vzepřít se systému, nás trýznila a upevňovala naši vůli po bojeschopné organizaci vzdor všem možným překážkám.

Dodatečnou motivací, přinejmenším pokud jde o mě, bylo i trvalé nebezpečí nového zatčení a obžaloby. I kdybych se celé věci vzdal a chtěl se připojit k apolitické většině hltačů televize, okolnosti by mi to nikdy nedovolily. Protože jsem nevěděl, kdy se mám zodpovídat před soudem za porušení Cohenova zákona, nebylo už na návrat k „normální“ občanské existenci ani pomyšlení. (Ústavní právo na rychlý soudní proces bylo soudy bohužel stejně tak „přeinterpretováno“ jako právo vlastnit a nosit zbraně.)

Ze zmíněných důvodů jsem se tedy - stejně jako George, Katy a Harry - věnoval výhradně práci pro organizaci a chystal jsem plány pro její budoucnost. Můj osobní život se stal nedůležitý.

Zda je organizace skutečně připravena, to se podle všeho již dost brzy dozvíme, zatím je však všechno v pořádku. Náš plán k zabránění nové vlně zatýkání jako v roce 1989 se zdál funkční.

Počátkem loňského roku jsme množství nových a politické policii ještě neznámých členů propašovali na policejní služebny i do různých polouředních organizací (jako např. do *Human Relations Council*). Sloužili nám coby systém včasné výstrahy i jako zdroj všeobecných informací ohledně akcí chystaných proti nám systémem.

Byli jsme až překvapeni, jak snadno se nám tuto informační síť podařilo vybudovat a udržovat v chodu; za časů J. Edgara Hoovera bychom asi sotva měli tak snadnou práci.

Jak ironické, že rasová integrace u policie, před jejímž zhoubným účinkem jsme veřejnost vždy varovali, se nakonec ukázala jako pravé požehnání pro naši věc. „Povinné kvóty barevných“ totiž vykonaly jedinečnou práci v řadách FBI i ostatních vyšetřovacích úřadů a účinnost těchto služeben zredukovaly téměř na nulu. Přesto jsme se však nemohli cítit příliš jistě.

Proboha! Jsou už čtyři ráno, musím se alespoň trochu prospat!

Kapitola II

18. září 1991: V posledních dvou dnech se udála řada skoro komicky působících omylů, které dnes málem vedly k tragédii. Hned jak se přátelům podařilo mě probudit, uvažovali jsme o dalším postupu. Byli jsme zajedno v tom, že se předně musíme ozbrojit a pak si najít lepší úkryt.

Naše čtyřčlenná jednotka si nový byt pronajala před šesti měsíci na fingované jméno, aby byl v případě potřeby k dispozici. Tím jsme naštěstí včas předešli nový zákon, který od každého nového nájemce požadoval okamžité ohlášení čísla sociálního pojištění policii, a protože jsme zatím nového bytu neužívali, politická policie jej určitě nedávala do souvislosti s naší jednotkou.

Bylo však jasné, že tam všichni na delší dobu nemůžeme zůstat, protože byl příliš malý a neposkytoval dostatečnou ochranu před zvědavými očima sousedů. Když jsme se tehdy pro něj rozhodovali, převládla přílišná šetrnost.

Pravdou je, že peníze jsou v současnosti náš hlavní problém. Měli jsme sice v novém bytě připravené potraviny, léky, náradí, náhradní oblečení, automapy i jízdní kolo, ale na peníze jsme si opravdu nevzpomněli. Když jsme před dvěma dny dostali zprávu, že se znovu zatýká, nemohli jsme si už vyzvednout peníze v bance, protože bylo příliš brzy, a teď jsou naše konta určitě zablokována.

Měli jsme jen to, co nám zůstalo po kapsách, tedy něco přes sedmdesát dolarů.

Kolo se stalo naším jediným dopravním prostředkem, protože jsme nemohli používat našich aut, po nichž policie již určitě pátrá. Ostatně tak jako tak bychom nemohli nikde natankovat, protože přidělová kvóta je magneticky zakódovaná spolu s naším číslem sociálního pojištění, a při vložení karty do počítače by se na displeji objevilo „odběr nepovolen“ a jen bychom tak přivedli na stopu FBI, který dohlíží na ústřední počítač.

Včera si George, naše spojka s jednotkou 9, vzal kolo a odjel prodiskutovat situaci. Ukázalo se, že jsou na tom o něco lépe než my. Mají přes 400 dolarů, ale musejí se všichni srovnat v něčem, co je jen trochu lepší než díra ve zdi a rozhodně se zdaleka nevyrovná našemu přístřeší.

Na rozdíl od nás však měli k dispozici čtyři auta a slušnou zásobu benzínu. Carl Smith z jednotky 9 vyrobil pro každé auto k nerozeznání „pravé“ poznávací značky. Měli jsme také udělat to samé, ale teď je na to už pozdě.

Kamarádi z jednotky 9 Gerogovi nabídli auto a padesát dolarů v hotovosti, což s díky přijal, ale benzínu dostal jen tolik, co bylo v nádrži; na zásoby nechtěli ani sáhnout.

Takže i přes tuto pomoc jsme neměli dost peněz ani k najmutí nového bytu, ani na benzín na cestu tam a zpět k úkrytu našich zbraní v Pensylvánii. Neměli jsme dost ani na nezbytné potraviny, které nám podle odhadu vydrží tak na čtyři dny.

Síť organizace měla být vytvořena během deseti dní. Do té doby jsme byli odkázáni sami na sebe a čekalo se od nás, že své zásobovací problémy vyřešíme sami a po napojení na síť budeme spolu s ostatními jednotkami připraveni jít do akce.

S penězi by se naše problémy se zásobováním i nedostatkem benzínu snadno vyřešily. Na černém trhu bylo benzínu dost, byť stál i dva a půl dolaru za litr, tedy skoro dvakrát víc než u regulérních čerpadel.

Až do dnešního odpoledne jsme si lámali hlavu nad naší situací. Výsledkem bylo rozhodnutí neztrácet už vzácný čas a odjet do města a peníze si tam prostě vzít.

Nepříjemná úloha připadla na Harryho a na mne, protože George jako jediný z nás znal kód sítě a v žádném případě se nemohl vystavit riziku zatčení.

Před odjezdem nás Katy naličila. Hrávala ochotnický divadlo a měla prostředky i znalosti k dokonalé změně vzhledu.

Chtěl jsem jít jednoduše do prvního obchodu s lihovinami, vzít prodavače cihlou po hlavě a sebrat peníze z pokladny.

Harry s mým plánem nesouhlasil. Podle jeho názoru bychom neměli užívat prostředků, které odporují našim cílům. Jakmile bychom začali okrádat lidi, abychom se dostali k penězům, budeme bez ohledu na vznešené cíle brzy považováni za bandu obyčejných kriminálků. A co je ještě horší, nakonec se tak budeme i sami cítit.

Harry posuzoval všechno z hlediska naší ideologie. Dobrá pro něj byla jen činnost slučitelná s našimi idejemi.

Harryho postoj by mohl na první pohled vypadat jako nepraktický, ale uznal jsem, že má pravdu. Jen tehdy, když z našich názorů vyplyne živoucí víra, dokážeme projevit morální sílu, kterou si vyžádá překonání všech překážek a strádání.

Pochopil jsem, že si cíle našich přeřadů musíme volit společensky, a pokud už někomu dáme po hlavě, pak jen tomu, kdo si nic lepšího nezaslouží.

Před nějakým časem jsme jednu mladou ženu vyslali jako dobrovolnou pomocnici do *Northern Virginia Human Relations Council*, kde odcizila soupis aktivních členů této organizace. Porovnali jsme ve žlutých stránkách telefonního seznamu obchody s lihovinami se jmény na odcizeném seznamu a rozhodli jsme se pro „Bermanovo víno a likéry, majitel Saul J. Berman“.

Protože jsme neměli po ruce cihly, ozbrojili jsme se zabijáky, za které nám posloužily lyžařské boty, naplněné velkými kostkami mýdla; Harry si navíc za opasek zastrčil svůj velký nůž.

Zaparkovali jsme asi půl druhého bloku od Bermanova obchodu. Když jsme tam přišli, byla prodejna prázdná a jen u pokladny stál černoš a dohlížel na obchod.

Harry se na něj obrátil a požádal o láhev vodky, která byla v polici za ním. Když se obrátil, udeřil jsem ho improvizovaným zabijákem do týla; černoš se bez hlesu svalil na zem a zůstal ležet.

Harry zatím vybral všechny přihrádky pokladny i pouzdro na cigarety, které leželo pod pultem a bylo plné větších bankovek. Pak jsme se vydali zpátky k našemu vozu. Ulovili jsme víc než 800 dolarů a bylo až zarážející, jak hladce všechno vyšlo.

Jen o tři obchody dál se Harry najednou zastavil a ukázal na vývěsní štít „Bermanovo lahůdkářství“. Bez rozmýšlení vrazil do dveří a místo abych jej zadržel, v náhlém popudu opovážlivosti jsem jej následoval.

Za pultem v zadní části obchodu stál sám Berman. Harry k němu přistoupil a zeptal se na cenu nějakého zboží, které majitel ze svého místa nemohl vidět. Když mě míjel, vši silou jsem jej udeřil; cítil jsem, jak nárazem kostky mýdla praskly.

Berman se s nářkem svalil na podlahu a snažil se odplížit do zadní části obchodu a přitom křičel z plných plic. Jeho křik mne vyděsil tak, že jsem jen stál bez pohnutí.

Naštěstí Harry neztratil rozvahu, skočil Bermanovi na záda, chytil jej za vlasy a podržel mu hrdlo.

Na vteřinu zavládlo hrobové ticho. Pak se najednou ze zadní místnosti přiřítla tlustá

a komicky vyhlížejí, asi šedesátiletá ženština - možná Bermanova vdova. V ruce držela sekáček na maso a ohlušivě ječela.

Harry po ní hodil velkou láhev košer zeleninového salátu a podařil se mu přímý zásah; žena se v záplavě střepů a zeleniny svalila na zem.

Pak Harry vyprázdnil pokladnu i nám už známé pouzdro na cigarety s velkými bankovkami pod pultem.

Když tlustá žena začala nanovo strašně křičet, konečně jsem se trochu vzpamatoval a následoval Harryho k předním dveřím; musel mě ale držet pevně za rameno, abych se hrůzou nerozběhl.

K autu jsme to měli pouhých patnáct vteřin, ale připadaly mi jako patnáct minut; byl jsem šokem úplně bez sebe.

Teprve po dobré hodině jsem se přestal třást a mohl jsem jakž takž klidně mluvit; takový jsem byl terorista.

Ukořistili jsme celkem 1426 dolarů, tedy dost peněz na potraviny pro naši jednotku na dobré dva měsíce. Jedno však bylo jisté - jestli budeme nuceni přepadnout ještě další obchody, bude to Harry muset vyřídít sám. Já na to prostě neměl nervy, což jsem zjistil nejpozději ve chvíli, kdy Berman začal křičet.

19. září: Když si teď po sobě čtu napsané, sotva mohu uvěřit, že se to všechno stalo. Až do razií na zbraně před dvěma lety jsem vedl život, který se skoro nelišil od života mých bližních.

Dokonce i po zatčení a ztrátě místa v laboratoři bych si mohl žít stejně dobře jako ostatní, protože jsem si vydělával peníze poradenstvím a speciálními pracemi pro několik elektronických firem v okolí. Z tohoto rámce vybočovala pouze moje služba organizaci.

Teď je najednou všechno nejisté a chaotické. Úvahy o budoucnosti mne deprimují a je nemožné předvídat, co se stane. Věděl jsem jen tolik, že už nikdy nepovedu tak klidný a nerušený život jako dřív.

Vypadá to, jakoby moje zápisky znamenaly začátek deníku. Přenášení událostí a myšlenek daného dne na papír mi možná pomáhá vidět věci spořádaně a jasně i zvykat si na nový život.

Je opravdu zvláštní, jak veškeré nadšení, které jsem první večer pociťoval, rychle ustoupilo pocitu strachu. Snad mi zítřejší den dodá novou důvěru. Harry a já jsme odjeli do Pensylvánie pro naše zbraně a George s Katy se vydali hledat pro nás nový azyl.

Dnes jsme udělali poslední přípravy k cestě. Podle původního plánu jsme vlastně měli jet veřejnou dopravou až do malé osady Bellefonte a posledních deset kilometrů k lesní skrýši dojet pěšky, nakonec však pojedeme autem, které nám přenechala jednotka č. 9.

Vypočítali jsme si, že na cestu tam i zpět budeme vedle benzínu v nádrži potřebovat ještě nějakých dvacet litrů. Pro jistotu jsme ale koupili dvakrát dvacet litrů od jedné velké taxikářské firmy v Alexandrii, jejíž majitel část svého přídělu benzínu pravidelně prodával na černém trhu.

S přídělovým systémem se také nebývale rozrostla korupce všeho druhu. Vysvětloval jsem si to tím, že vládní kriminalita velkého stylu, kterou odhalila aféra Wattergate před několika lety, postupně zasáhla i obyčejného muže z ulice. Od té doby co lidé poznali, že velká zvířata v politice jsou obyčejní lumpové, začali být i oni náchylní k občasnému podvádění systému. Nová přídělová byrokracie a stále rostoucí počet tupců na všech úrovních státní správy tuto tendenci k nepoctivosti ještě posilovaly.

Organizace vždy ostře kritizovala korupci v naší zemi, nicméně jsme si museli přiznat,

že nám teď mnohé ulehčovala. Kdyby se dbalo zákonů a všechno vyřizovalo podle předpisů, stěží bychom mohli jako skupina v podzemí existovat.

Nemohli bychom si kupovat benzín a nebyli ani schopni překonat nespočetné byrokratické překážky, jimiž systém stále více omezoval život našich spoluobčanů. Za daného stavu věci nám však podplacení místních úředníků nebo sekretářky několika dolary pomáhalo obejít vládní předpisy, které by nás jinak zbavily veškeré svobody pohybu.

Čím více se morálka v Americe podobala banánové republice, tím jednodušší byla naše úloha. Protože však ruce nastavovali všichni, potřebovali jsme hodně peněz na úplatky.

Z filosofického hlediska nelze opomenout zjištění, že k pádu vlády nevede tyranie, nýbrž korupce. Silná vláda, ať si je sebevíc represivní a opovrhuje lidmi, se revoluce nemusí obávat, ale zkorumpovaná, nevykonná a dekadentní vláda je vždy pro revoluci zralá, i kdyby byla jakkoli benevolentní. Systém, proti němuž jsme bojovali, byl jak úplatný, tak i represivní.

Bylo znepokojující, že o nás nestálo nic v novinách. Bermanův případ od minule, kterému dnešní vydání *Washington Post* věnovalo jediný odstavec, nebyl pochopitelně s námi dáván do souvislosti, protože přepadení toho druhu včetně příslušných mrtvol jsou v naší době na denním pořádku a nevěnuje se jim víc pozornosti než obyčejné dopravní nehodě.

To všechno bylo pochopitelné, ale proč tam nic nestálo o událostech z minulé středy, kdy vláda podnikla masivní zatýkácké akce proti bezmála dvěma tisícům známých členů organizace, z nichž se téměř všem podařilo zatčení ujít a zmizet pod hladinou? Věděli jsme, že média spolupracují s policií, ale jakou sledovala strategii?

Na poslední stránce včerejších novin byla drobná zpráva agentury *Associated Press* o zdařilém zatčení devíti „rasistů“ v Chicagu a čtyř dalších v Los Angeles. Podle článku byli všichni zatčeni ze stejné (rozuměj naší) organizace. Žádné další podrobnosti nebyly uvedeny. To je opravdu zvláštní!

Bylo nezdařené zatýkání utajováno, aby se vláda zas nedostala do trapné situace? Asi sotva, to se jim nepodobá.

Možná že přece jen jsou trochu vyděšeni snadností, s níž jsme se dokázali vyhnout zatčení, a snad se i obávají, že značná část veřejnosti s námi sympatizuje, a tak raději mlčí, aby naše příznivce ještě více nepovzbudili.

Zdánlivým klidem jsme se však nesměli nechat oklamat a museli jsme zůstat bdělí. Politická policie jistě udělá všechno, aby nás našla. Musíme být připraveni na cokoli, dokud naše síť nezačne fungovat a nebudeme dostávat pravidelná hlášení našich informátorů o chystaných akcích vlády.

Naše bezpečnost se dosud omezovala na změnu vzhledu a vybavení falešnými doklady. Nosili jsme jiný účes a vlasy jsme měli buď obarvené nebo odbarvené. Brýle bez obrouček jsem vyměnil za masivní obrubu, Katy místo kontaktních čoček zase začala používat brýle, Harry shodil bradku i knír a opravdu by ho sotva kdo poznal. Všichni jsme měli také obratně padělané řidičáky, které by však neobstály při elektronické prověrce uvedených dat.

Když měl někdo z naší jednotky provést riskantní práci, pomohla mu Katy k nové identitě parukou a různě tvarovanými kousky gumy, které nasazené do nozder nebo do úst výrazně změnilly rysy obličeje a dokonce i hlas dotýčného. Gumové vložky sice nebyly nijak příjemné na nošení, ale několik hodin jsme s nimi dokázali vydržet, stejně jako jsem se obešel nějakou dobu bez brýlí, když to okolnosti vyžadovaly.

Zítřejší den bude dlouhý a těžký.

Kapitola III

21. září 1991: Bolí mě celé tělo, každý sval. Včera jsme potřebovali deset hodin práce, než jsme všechny zbraně vyhrabali, odnosili lesem a uložili je v autě. Dnes večer jsme navíc přenášeli všechny zásoby ze starého bytu do nového útulku.

Včera krátce před polednem jsme opustili dálnici u Bellefonte. Chtěli jsme se s autem dostat co nejbliž k úkrytu zbraní. Bohužel jsme museli konstatovat, že stará důlní silnice, kterou jsme před třemi lety použili, je kvůli sesuvu zeminy uzavřená více než půldruhého kilometru od místa, kde jsme chtěli zaparkovat. Nedalo se nic dělat, silnici by mohl uvolnit jen buldozer.

Tak nám k původnímu kilometru chůze k úkrytu přibylo ještě půldruhého. Museli jsme jít třikrát sem a tam, než byly všechny zbraně v autě. Jak jsme rychle zjistili, nijak příliš nám nepomohla naše výzbroj, která se skládala z lopat, lana a několika velkých poštovních pytlů (s laskavým svolením federální pošty).

Cesta od auta k úkrytu zbraní byla po dlouhé jízdě docela osvěžující. Den byl chladný, podzimní les se nám pochlubil nejkrásnějšími barvami a po staré písečné cestě se dobře kráčelo, byť byla místy hodně zarostlá plevelem.

Rovněž bez větší námahy jsme odkryli až po víko barel (přesněji řečeno dvěstělitrový sud na chemikálie s odnímacím víkem). Protože zemina byla poměrně poddajná, stačila nám méně než hodina k vyházení půl druhého metru hluboké jámy, a pak jsme upevnili přinesené lano na úchyty navařené na víku sudu.

Tím začaly naše potíže. Přestože jsme oba ze všech sil táhli, sud byl jako zabetonovaný a nepohnul se ani o centimetr.

Před třema roky dvě osoby 180 kilo těžký sud bez větší námahy spustily do jámy, ale tehdy měla díra větší průměr než sud; od té doby se však zemina usadila a pevně držela.

Brzy jsme nechali marné námahy a rozhodli se sud otevřít tam kde byl. Abychom se dostali k objímce, držící víko, museli jsme díru zvětšit a zeminu nahoře kolem sudu odstranit do tvaru trychtýře. Harry mě podržel za nohy a já se spustil po hlavě do otvoru.

Přestože byl sud proti korozi natřen asfaltem, objímka úplně zrezavěla. Při pokusu o otevření závěru jsem zlomil náš jediný šroubovák. Po dlouhém otloukání se mi nakonec podařilo závěr otevřít ostřím lopaty. Objímka povolila, ale pro změnu se teď nechtělo pohnout víko; nejspíš se při natírání asfaltem nalepilo na sud.

Práce hlavou dolů byla obtížná a vysilující, zvláště bez vhodných nástrojů, především klínů, kterými bychom mohli víko od sudu oddělit. Už téměř v zoufalství jsem znovu upevnil lano na úchytku víka, oba jsme prudce zatáhli - a víko bylo konečně pryč!

Znovu jsem se sklonil do jámy, opřel se ramenem o okraj sudu a podél těla jsem pečlivě zabalené zbraně podával nahoru Harrymu. Některé kusy byly tak těžké - jako např. zapečetěné plechovky s municí - , že jsme je museli vytahovat lanem.

Je zbytečné dodávat, že když byl sud konečně prázdný, byl jsem úplně propocený a vyčerpaný. A to nás ještě čekal pěkný kus práce - více než 130 kilo zbraní a munice bylo třeba dotáhnout téměř kilometr vzhůru lesem a pak ještě dalšího půldruhého kilometru zpátky k našemu autu.

Kdybychom byli vybaveni vhodnými tlumoky, možná by se nám podařilo odnést břemeno na zádech najednou, ale s nešikovnými poštovními pytli jsme museli třikrát sem a tam!

Protože jsme po každých sto metrech složili náklad na zem a pár minut odpočívali, byla již po první obrátce tmavá noc. Vzhledem k tomu, že jsme chybně počítali s denní prací, neměli jsme ani svítilny. Pokud naše akce nebudeme do budoucna lépe plánovat, pak nás čekají těžké časy.

Na zpáteční cestě do Washingtonu jsme se zastavili na sendvič a kávu v malém motorestu. Právě když jsme lokál opouštěli, běžely v televizoru nad pultem noční zprávy o 11. hodině. Bylo to vysílání, na které už nikdy nezapomenu!

Nejdůležitější zpráva večera přišla z Chicaga, kde organizace v odpověď na násilnou smrt jednoho našeho člena zabila tři lidi a pak svedla s policisty divokou - a úspěšnou - přestřelku. Téměř celé zpravodajské vysílání pojednávalo právě o této události.

Z novin jsme již věděli o zatčení devíti našich členů v Chicagu a zjevně se pak s jedním z nich ve věznici Cook County tak špatně zacházelo, že následkem toho zemřel. Ze slov mluvčího zpravodajské agentury jsme si nemohli udělat přesnější obrázek o události, ale tušili jsme, že vězeňští úředníci naše lidi rozmístili na cely s černochoy a pak se prostě chvíli nedívali.

Tímto nelegálním způsobem úřady už dlouho likvidovaly naše lidi, jimž nedokázaly „příšit“ věc, které by mohlo být použito před soudem. Je to mnohem děsivější a hanebnější než cokoli, co se kdy odehrálo v středověkých mučírnicích nebo v kasematech KGB. Nikdo se také nemusel zodpovídat, protože o takových věcech masmédiá samozřejmě neinformovala. Jak jinak totiž přesvědčit veřejnost o rovnosti všech ras, kdyby se přiznalo, že být zavřen na jedné cele s černými je nesrovnatelně horší než s bílými?

Ať už je tomu jakkoli, pouhý den po násilné smrti našeho muže - jmenoval se Carl Hodges a osobně jsem jej neznal - splnila naše organizace svůj slib daný pro jistotu před více než rokem, že odpoví na každý případ, kdy by se někomu z našich členů v chicagské věznici něco vážného přihodilo. Naši lidé si na šerifa z Cook County počíhali a brokovníci mu ustřelili hlavu. Na mrtvole pak zanechali lístek se slovy: To je za Carla Hodgese.

Stalo se to v sobotní podvečer. V neděli už byl systém v plné pohotovosti, protože šerif z Cook Conty byl velké zvíře v politice a důležitý přísluhovač Židů.

Ačkoliv se zpráva o jeho zabití v neděli rozšířila zatím jen v oblasti Chicaga, nabídl systém hned několika prominentům, aby ve zvláštní televizní relaci vraždu odsoudili. Mezi řečníky vynikli zvláště jeden „zodpovědný konzervativec“ a rovněž představený židovské obce v Chicagu. Označili organizaci za „bandu rasistických rádobyvětců“ a vyzvali všechny „řádné občany Chicaga“, aby pomohli policii v dopadení „rasistů“, zodpovědných za vraždu.

Zodpovědný konzervativec přišel o obě nohy a utrpěl těžké vnitřní zranění, když explodovala bomba napojená na zapalování jeho vozu. Židovský mluvčí měl ještě méně štěstí - když čekal na výtah na chodbě kancelářské budovy, přistoupil k němu neznámý člověk, vytáhl zpod kabátu sekeru, rozčísil hodnému Židovi hlavu od temene až po čelist a zmizel v ranním davu. Organizace se k oběma atentátům přihlásila.

Pak se rozpoutalo peklo. Illinoiský guvernér vyslal do Chicaga Národní gardu, které měla policii a FBI pomáhat při honu na organizaci. Tisíce osob byly dnes na ulicích Chicaga kontrolovány a systém ovládla paranoia.

Dnes odpoledne svedli tři muži, zabarikádovaní v jednom bytě v Ciceru, zuřivý boj s policií. Celý domovní blok obklíčili policisté a na místě byly i početné televizní štáby, aby jim neunikla žádná scéna senzační podívané.

Když se zasažen kulkou zhroutil na zem černý policista, který stál vzdálen více než celý domovní blok od místa události, bylo jasné, že jeden z mužů v bytě má odstřelovačskou pušku a že si zcela vědomě vybírá za cíl černé policisty a - jak se rychle ukázalo - bílé šetří. Na úředníky v civilu zjevně toto rozlišování neplatilo, protože krátce předtím byl zastřelen z pistole bílý agent FBI, když se nazdvihl ve svém

úkrytu a snažil se hodit do bytu slzotvorný granát.

Bez dechu jsme sledovali dění v televizi až do vlastního vyvrcholení - když nakonec policisté na byt zaútočili, byl prázdný. Dokonce ani po prohledání celého bloku byt po bytu se po třech mužích nenašla jediná stopa.

Nebylo možné přeslechnout zklamání v hlasu reportéra, když divákům sděloval, že „rasisté“ zjevně již dávno práskli do bot. Nějaký muž na konci pultu však z toho nebyl viditelně smutný a začal si spokojeně pohvizdovat, a rovněž obsluhující se usmívali. Akce naší organizace v Chicagu tedy už nenarazila pouze na jednomyslné odmítnutí.

Následovalo přepojení na Washington, kde ministr spravedlnosti na mimořádné tiskové konferenci informoval tisk a veřejnost, že vláda nasadí všechny dostupné policejní jednotky na rozdrčení organizace. Spílal nám do „ohavných rasistických zločinců“, kteří ve své slepé nenávisti „zničili všechny kroky vedoucí v posledních letech ke skutečné rovnosti“.

Nabádal všechny občany k bdělosti a podpoře vlády při zlikvidování „rasistického spiknutí“. Všichni prý jsou povinni každé podezřelé jednání a zvláště neznámé osoby neprodleně hlásit nejbližší služebně FBI nebo *Human Relations Council*.

Dosti neprozřetelně pak ještě ministr spravedlnosti dodal, že každý občan, který by zatajil informace o naší organizaci nebo jí nějak jinak pomáhal, musí počítat s „vážnými následky“. To byla ostrá slova, která vzdor dodatečnému pokusu o ospravedlnění americký lid velice poděsila, ale především ukázala, jak velice systém tyto události znejistily.

Všechny rizika, která naši lidé v Chicagu podstoupili, se vyplatila již jen tím, že svedla ministra spravedlnosti ke zmíněnému psychologickému faux pas. Události v Chicagu znovu jasně ukázaly, jak je prospěšné vyvádět systém z klidu překvapivými útoky. Kdyby totiž systém neztratil nervy, jistě by byl schopen zmobilizovat do boje proti nám více mužů a ministr spravedlnosti by se asi stěží nechal strhnout k přenáhlenému výroku, který nám získal ještě více sympatizantů.

Zpravodajské vysílání končilo upozorněním na zvláštní vysílání v úterní (tedy dnešní) večer o „rasistickém spiknutí“. Poté, co jsme zmíněné vysílání shlédli, shodli jsme se v názoru, že si systém touto slátaninou výmyslů a polopravd dal gól do vlastní branky. A především je teď jasné jedno - s informační blokádou je definitivně konec. Chicago naší organizaci přes noc proslavilo a ta se v celé zemi se stala hlavním tématem hovorů.

Když televizní zpravodajství včerejšího večera skončilo, vyplivli jsme poslední sousto jídla a vyběhli ven. Přemáhaly mě divoké pocity - byl jsem současně šťastný i hrdý na úspěch našich lidí v Chicagu, ale také nervózní z představy, že jsem jedním z cílů celostátní štvance na lidi, a současně jsem se i styděl, že žádná z našich washingtonských jednotek neukázala ani přibližně takovou iniciativu jako naši členové v Chicagu.

Pocítil jsem obrovskou dychtivost po činu. Proč bych se neměl pokusit navázat kontakt s mladíkem v lokálu, který ukázal takové nadšení nad naší akcí v Chicagu? Myslel jsem na to, že bych z našeho auta vyndal pár letáků a zastrčil je pod stěrače aut, zaparkovaných před lokálem.

Harry, který si vždy uměl zachovat chladnou hlavu, nebyl touto myšlenkou nijak nadšen. V autě mi vysvětlil, že by bylo ztřeštěné obracet na sebe pozornost dříve, než skončíme své poslání a předáme zbraně naší jednotce. Navíc mi připomněl, že členům podzemních jednotek je jakákoli náborová činnost zakázána, protože k tomu jsou kompetentní pouze „legální“ jednotky. A konečně - přísně vzato - bychom u sebe žádné letáky vůbec neměli mít.

Naše podzemní jednotky se skládaly z lidí, které úřady znaly a hledaly zatykačem; právě ony měly zničit systém přímou akcí.

Příslušníky „legálních“ jednotek úřady neznají a většinou jim spojení s organizací vůbec nemohou dokázat. Proto jsou kompetentní k vyzvědačství, obstarávání peněz, právní pomoci a všeobecné podpoře. Když „ilegál“ vybral potenciálního nového člena, musel kontaktovat „legála“, který si pak s uchazečem promluvil a prověřil jej. „Legální“ jednotky jsou činné i propagandisticky, ale omezují se při tom na poměrně bezpečnou práci, jakou je distribuce letáků.

Na muže, kterého zdařilý útěk našich členů v Chicagu tak viditelně potěšil, jsme před lokálem počkali, až vyšel ven a nasedl do své dodávky. Jeli jsme za ním a zapsali si jeho poznávací značku. Až se síť dobuduje, bude informace předána správným osobám.

Když jsme se konečně vrátili do našeho bytu, byli George a Katy stejně vzrušeni jako my. Všichni jsme za sebou měli namáhavý den, ale napětím jsme nemohli spát. Proto jsme znovu nastoupili do auta, George s Katy se posadili dozadu k dobře přikrytému nákladu, a jeli jsme do autokina s celonočním provozem, kde jsme si mohli až do rána povídat bez nebezpečí, že u někoho vzbudíme podezření.

Rozhodli jsme se neodkladně přestěhovat do nového obydlí, které George s Katy pro nás našli. Starý byt s tenkými stěnami představoval trvalé riziko pro naši bezpečnost; museli jsme prakticky jen šeptat, aby nás nezaslechli zvědaví sousedé. Vzhledem k našim nepravidelným odchodům a příchodům si už jistě kladli otázku, jak si vyděláváme na živobytí. A protože navíc úřady obyvatelstvo vyzývaly k hlášení podezřelých osob, bylo přímo nebezpečné zůstat v příbytku s takovým nedostatkem soukromí.

Odhlédneme-li od vysokého nájemného, je náš nový útulek v každém ohledu lepší. Máme pro sebe celou betonovou budovu, v jejímž přízemí kdysi byla malá strojírna, a v prvním poschodí sklady a kanceláře.

Budova byla na demoličním seznamu, protože na pozemku se už před čtyřmi lety plánovala stavba dálniční přípojky; jako dnes tolik veřejných stavebních projektů však nikdy nebyla dokončena. Přestože byly statisíce dělníků placeny za stavbu nové dálnice, žádná ve skutečnosti neexistovala. Od nějakých pěti let se stav vozovek ztlačil a byt bylo všude vidět postávat údržbářské čtyři, podle všeho se také nikdy nezlepší.

Odpovědná místa se vůbec nedostala k odškodnění vlastníka pozemku. Vlastně už budovu ani nesměl pronajímat, ale někdo na radnici zřejmě přimhouřil oči. Pro nás to v praxi znamená: žádná oficiální smlouva, žádné číslo sociálního pojištění a také žádné stavební nebo požární inspekce, které se od obce nechaly přesvědčit, že se všechny bezpečnostní předpisy dodržují. George pouze musel majiteli dát každý měsíc pod rukou 600 dolarů na hotovost. Také nám řekl, že si nemusíme dělat žádné starosti s majitelem, starým svraštělým Arménem s výrazným přízvukem, který je přesvědčen o tom, že pronajaté prostory chceme používat k výrobě drog nebo přechovávání kradeného zboží, a proto se raději nezajímá o podrobnosti. A to je dobře, protože tady bude jen sotva čmúchat.

Budova, ze tří stran průběžně obehnaná rezavým drátěným plotem, vypadá zvenku neuvěřitelně zchátrale. Zem je posetá vyřazenými bojlerými a rozebranými bloky motorů i ostatním rezavějícím harampádím všeho druhu, betonové parkoviště je popraskané a nasáklé použitým olejem.

Na velkém vývěsním štítu, držícím na jediném hřebíku šikmo nad vchodem do budovy, ještě čitelně stojí: Sváření a obrábění kovů J. T. Smith & synové. Polovina okenních tabulek v přízemí chybí, ale je to vcelku jedno, protože všechna okna jsou tak jako tak zevnitř zatlučena prkny.

Naše nové obydlí se nachází v neutěšené průmyslové zóně. Vedle jsou garáže a sklady nějaké dopravní firmy, což je pro nás jen výhodné, protože po celou noc přijíždějí a odjíždějí nákladáky a policii asi bude jen sotva nápadné, když nás uvidí projíždět kolem v neobvyklou hodinu.

Dnes se tedy stěhujeme. Protože v našem novém příbytku není voda, elektřina ani plyn, připadla mi úloha postarat se o topení, světlo a vodu, zatímco ostatní budou převážet

naše věci. Zajištění vody bylo vcelku jednoduché. Když jsem objevil vodovodní rouru a odstranil uzávěr, namontoval jsem přípojku a nový rozvod jsem důkladně zarovnal nejtěžším a nejodpudivějším harampádím pro nepravděpodobný případ, že by se tu někdy chtěl rozhlédnout kontrolor z vodárny.

Problém s elektřinou byl už poněkud komplikovanější. Dráty z budovy vzhůru k sloupu elektrického vedení sice ještě vedly, ale proud byl odpojen na elektroměru upevněném na vnější stěně budovy. Proto jsem k jeho zadní části musel zevnitř opatrně prorazit díru a připevnit kabel na přívodní svorky.

Potom jsem ještě důkladně ucpal všechny štěrbin v prknech přízemních oken a v prvním patře jsem okna zakryl tlustým kartónem, aby v noci neprorazil ven ani paprsek světla.

Bohužel jsme pořád neměli žádné fungující topení a kromě vařičů ze starého bytu ani kuchyňské vybavení. Přinejmenším však už fungovala toaleta a naše vlastní obydlí je čisté. Než si budeme moci koupit pár elektrických radiátorů a několik ostatních příjemností, musíme prostě přenocovat ve spacáku.

Kapitola IV

30. září 1991: V posledním týdnu bylo tolik práce, že mi nezbyl čas na psaní. Náš plán na vybudování sítě byl jednoduchý a přímočarý, ale jeho uvedení do praxe si vyžádalo šílenou dřinu; přinejmenším co se týče mě. Potíže, s nimiž jsem se potýkal, mne jenom upevnily v přesvědčení, že dokonce i sebelépe vypracované plány mohou být nebezpečně zavádějící, pokud nejsou dostatečně pružné, aby braly zřetel na nepředvídatelné potíže.

Sít, spojující všechny jednotky, je v zásadě postavená na dvou druzích předávání zpráv: 1. na osobních kurýrech, 2. na speciálních rádiových přístrojích. Sám jsem odpovědný nejen za naše vlastní rádiové aparáty, ale rovněž za celkovou údržbu a dohled na přijímače ostatních jedenácti jednotek v Oblasti Washingtonu i za vysílač washingtonského velitelského štábu včetně jednotky č. 9. Můj týdenní plán důkladně nabouralo rozhodnutí našeho vrchního vojenského velitelství ve Washingtonu přijaté v poslední minutě, že totiž jednotka č. 2 bude také vybavena vysílačkou. O to jsem se musel tedy postarat já.

Podle zásad organizace sítě musí být každá výměna názorů, vyžadující konzultaci nebo poradu o situačních zprávách, prováděna výhradně ústním dohovorem tváří v tvář. Protože telefonní společnost nyní pomocí computeru zaznamenává všechny místní i meziměstské hovory a rovněž politická policie jich hodně odposlouchává, je používání telefonu vyloučené, nanejvýš snad v případě nejvyšší nouze. Naproti tomu zprávy povšechnějšího obsahu, které lze snadno a rychle zakódovat, jsou běžně vysílány rádiem. Organizaci to stálo velmi hodně přemýšlení a námahy, než vypracovala „slovník“ složený z téměř 800 různých standardních rádiových hesel resp. označení, jež by se daly vyjádřit v třímístných číslech.

Tak např. číslo „206“ může v určitý čas znamenat zprávu: „Pro jednotku 6 naplánovaná operace se až na další odkládá.“ Vždy jeden člen z každé jednotky si všechny tyto pojmy musí vštípit do paměti a je také povinen průběžně znát aktuální číselný kód „slovníku“; v naší jednotce je tou osobou George.

Vlastně to není ani tak těžké, jak to možná vypadá! Slovník radiogramů je sestaven velmi účelně a kdo si zapamatuje jeho základní strukturu, nemá už potíže s pochopením celku. Číselný kód se každých několik dní namátkově mění, ale to ještě neznamená, že by se George musel všechno znovu učit nazpaměť - stačí mu znát číselné označení jedné jediné zprávy a z něj si pak už může odvodit všechna ostatní označení a výrazy.

Používání takového kódového systému nám s dostatečnou bezpečností dovoluje udržovat rádiový kontakt pomocí jednoduchých a přenosných přístrojů. Protože naše rádiové vysílání netrvá nikdy déle než jednu vteřinu a je navíc velice nepravidelné, zdá se krajně nepravděpodobné, že by politická policie dokázala některý z vysílačů zaměřit nebo odposlechnutý radiogram dešifrovat.

Naše přijímače jsou dokonce ještě jednodušší než vysílače a jsou určitým druhem kombinace kapesního tranzistorového rádia a příruční kalkulačky. Zůstávají stále zapnuté a když je v dané oblasti na správném frekvenční kódu vydán naším vysílačem numerický impulz, je přijat, přičemž se všechno ukládá a přístroj také ukáže, zda je v dané chvíli odposloucháván nebo ne.

Mým hlavním příspěvkem organizaci nyní bylo vyvíjení rádiové výzbroje a de facto i výroba její větší části.

V neděli proběhla první série předávání zpráv vysílaných velitelským štábem ve Washingtonu všem jednotkám oblasti. Jednotkám bylo přikázáno vyslat své spojky k operativním rozhovorům na místo, udané jedním číslem, kde měly podat zprávu o stavu svých jednotek.

Když se George v neděli z rozhovorů vrátil, oznámil nám všechny novinky. Podstatné na

nich bylo, že byť se v oblasti Washingtonu až dosud nevyskytly žádné problémy, štáb byl přesto znepokojen zprávami, které dostával od našich informátorů v politické policii.

System vynakládal všemožné úsilí na naše dopadení. Byly zadrženy a vyslýchány stovky osob, podezřelých ze sympatií nebo i jen z velmi volného spojení s námi. Nacházeli se mezi nimi i někteří z našich „legálů“, ale úřady zatím nebyly schopné nějak je usvědčit a ani výslechy nepřinesly žádné skutečně opěrné body. Přesto je reakce systému na události z posledního týdne v Chicagu rozsáhlejší a rozhodnějši, než se čekalo.

Na čem nyní velmi intenzivně pracovali, byl computerem kontrolovaný interní systém průkazů totožnosti resp. identifikačních karet. Každé osobě od dvanácti let měla být taková karta vystavena a všichni byli pod hrozbou těžkých trestů povinni ji stále nosit u sebe. Nejenže pak mohl být každý na ulici zastaven policistou a vyzván k prokázání totožnosti, ale byl i vypracován plán, podle něž by byl průkaz nutný i na každodenní záležitosti, jako třeba při koupi letenky, železniční či autobusové jízdenky, při ohlášení v hotelu nebo k žádosti o lékařskou péči v nemocnicích a na klinikách.

Všechny výdejny jízdenek, recepce hotelů, lékařské ordinace atd. jsou vybavovány computerovými terminály, které budou přes telefonní síť propojeny s obrovitou celostátní databankou a computerovým ústředím. Zákazníkovo magneticky zakódované číslo bude automaticky zaznamenáváno a ukládáno vždy, když si koupí jízdenku, zaplatí účet nebo vyhledá jakýkoli druh služeb. Jakmile se objeví nějaká nesrovnatelnost, rozsvítí se na nejbližší policejní stanici výstražné světlo a ukáže současně polohu delikt signalizujícího terminálu a tím i nešťastného zákazníka.

Zmíněný systém identifikačních karet vyvíjeli průběžně po léta a teď už mají všechno propracované do těch nejmenších detailů. Jediným důvodem, proč nebyl až dosud zaveden, byl odpor různých skupin hnutí za občanskou svobodu, která v něm správně spatřovala další výrazný krok směrem k policejnímu státu. Teď už si podle všeho byl systém jistý, že může nedbat odporu liberálů, a nás k tomu využil jako záminku. V boji proti rasismu a terorismu je přece správné a dovolené všechno!

Potrva ještě nejméně tři měsíce, než bude nainstalováno potřebné zařízení a systém uveden do provozu, ale postupují tak rychle jak jen mohou a počítají s tím, že to s podporou masmédií oznámí jako hotovou věc! Později se bude karetní systém soustavně rozšiřovat a zdokonalovat, takže nakonec bude namontován i v tom nejposlednějším krámku. Žádný člověk se pak nebude moci najíst v restauraci, vyzdvihnout si kabát z čistírny nebo koupit potraviny, aniž by číslo jeho identifikační karty nebylo hned odečteno computerem vedle pokladny.

Kdyby věci došly tak daleko, měl by systém obyvatelstvo pevně v hrsti. Pomocí moderního supercomputeru by mohla politická policie kdykoli zjistit, kde se dotyčná osoba právě nachází i co dělá. Hodně jsme se zamýšleli nad tím, co bychom proti systému identifikačních karet mohli udělat.

Po tom všem, co jsme až dosud od našich informátorů věděli, nám už nemohlo stačit padělat pasy a uvádět falešná čísla, protože když computer nepravé číslo vyslídí, vyšle automaticky příslušný signál na nejbližší policejní služebnu. Totéž se ovšem stane i tehdy, když třeba John Jones ze Spokane najednou použije svou identifikační kartu k nákupu potravin třeba ve vzdáleném Dallasu nebo dokonce i tom případě, že computer bezpečně identifikuje jistého Billa Smithe v kuželníku na hlavní třídě a současně se bude prokazovat v čistírně oděvů v jiné části města.

To všechno jsou pro nás hodně skličující vyhlídky, protože jde o cosi, co je již nějakou dobu technicky uskutečnitelné, ale o čem jsme ještě nedávno ani netušili, že to systém opravdu použije.

George ze svého operativního rozhovoru přinesl také výzvu, abych se ihned dostavil k jednotce č. 2 a vyřešil tam určitý technický problém. Normálně bychom George ani já neměli vědět, kde je základna mužů jednotky č. 2, a pokud by bylo nezbytné setkání s některým z nich, pak by se to odbylo někde jinde. Naléhavost vyřešení problému si však

žádala, abych se vydal do jejich úkrytu a George mě seznámil s popisem cesty, který mu byl na poradě předán.

Protože se naši druhové nacházeli až nahoře v Marylandu víc než 30 mil od nás a musel jsem si tak jako tak vzít sebou i veškeré nářadí, vydal jsem se na cestu našim autem.

Měli za útulek pěkný a velký farmářský dům s mnoha vedlejšími budovami na zhruba 16 hektarech luk a lesa, což však na skutečnou farmu bylo zase velmi málo. K jejich jednotce patřilo osm členů, tedy víc než u většiny ostatních, ale nepochybně mezi nebyl žádný, kdo by dokázal rozlišit mezi volty a ampéry. To bylo dost zarážející, protože vždy se dbalo na to, aby při vytváření jednotek byli všude vhodně rozmístění lidé se speciálními znalostmi.

Jednotka 2 je poměrně blízko dalších dvou, ale všechny tři jsou zase nevýhodně daleko od ostatních devíti jednotek washingtonské oblasti, což platí zvláště pro jednotku 9, která jako jediná má vysílačku pro aktivní spojení se štábem. Proto štáb rozhodl přidělit vysílačku také jednotce č. 2, ale nikdo tam nebyl schopen ji uvést do provozu.

Důvod jejich potíží mi byl zřejmý ve chvíli, kdy mne zavedli do kuchyně, kde byly na stole rozložené kusy vodičů, autobaterie i vlastní vysílačka. Vzdor podrobnému návodu, který jsem vypracoval a přiložil ke každému aparátu, i přes zřetelné označení pólů, byla baterie k přístroji napojena opačně.

S odevzdaným povzdechem jsem vyzval několik mladíků, aby mi pomohli přinést z auta nářadí. Potom jsem ze všeho nejdříve přezkoušel baterii a zjistil, že je skoro úplně vybitá. Řekl jsem jim, aby zatím zapojili baterii na nabíječku, abych mohl mezitím vysílačku vyzkoušet. Jenže se ukázalo, že žádnou nemají!

Kvůli nespolehlivosti veřejné rozvodné sítě jsme naše komunikační přístroje napájeli pomocí akumulátorů, které jsme průběžně udržovali pod napětím dobíječkami. Tím jsme byli prakticky nezávislí na kolísání a často i na výpadech proudu, které se v posledních letech staly každotýdenním ba mnohdy i každodenním jevem.

S proudem to bylo stejné jako se všemi ostatními veřejnými službami: čím více rostla cena za elektřinu, tím nespolehlivější byla její dodávka. Tak např. v dubnu letošního roku byla dodávka proudu domácnostem v oblasti Washingtonu na čtyři dny úplně přerušena a napětí bylo po celé dva týdny zredukováno o více než 15 procent.

Vláda se snažila zabránit nespokojenosti, nařídila vyšetřování a vydávala nejrůznější zprávy o příčinách nedostatku proudu, ale bylo to čím dál horší. Žádný z politiků nebyl ochoten čelit problémům, které před zemí stály, především pak zásobování Ameriky dováženou ropou, což byl jeden z nejzhoršujících následků Izraelem ovládané zahraniční politiky Washingtonu.

Ukázal jsem mládencům, jak mají napojit baterie ke své dodávce, aby je mohli nouzově dobíjet, a přezkoušel jsem vysílač ohledně případně způsobených škod. Také jsem jim řekl, že by si měli později obstarat normální dobíječku.

V pořádku byla podle všeho naštěstí kódovací jednotka jako nejdůležitější část vysílačky, která vydává digitalizovaný impulz pomocí klávesnice kapesní kalkulačky, protože je proti chybné polaritě chráněna diodou. V samotné vysílačce však shořely tři transistory.

Byl jsem si téměř jistý, že štáb ve Washingtonu má na skladě přinejmenším jednu náhradní vysílačku, ale abych to zjistil, musel bych jim poslat zprávu. To by ovšem znamenalo vyslat kurýra k jednotce č. 9, která by převzala a dál předala dotaz, a také by se museli postarat o to, aby sem někdo vysílačku ze štábu dopravil. S ohledem na naši zásadu omezit radiogramy polních jednotek na nejnaléhavější případy se mi nechtělo s tím štáb obtěžovat.

Protože jednotka č. 2 tak jako tak potřebovala nabíječku, rozhodl jsem se ji obstarat

ve velkoobchodě spolu s náhradními tranzistory a také je hned sám zabudovat. Ukázalo se však, že se taková věc snadno řekne, ale nesnadno udělá, a bylo už po 18 hodině, když jsem konečně potřebné součástky objevil a vracel se na farmu.

Ukazovatel paliva v nádrži právě signalizoval „prázdná“, když jsem zatáčel ke vjezdu. Protože jsem nechtěl riskovat použití své přidělové karty u benzínové pumpy a nevěděl jsem, kde tady benzín dostanu na černém trhu, požádal jsem lidi z jednotky 2 o pár galonů paliva, abych se mohl vrátit domů. Nadšení nebyli. Sami měli jen trochu benzínu v nádrži své dodávky a rovněž nevěděli, kde si načerno opatřit další.

Ptal jsem se sám sebe, jak taková neobratná a nedůvtipná skupina může přežívat coby podzemní jednotka. Vypadalo to, jako kdyby to všechno byli lidé, které organizace považuje za nezpůsobilé k partyzánské činnosti a proto je sloučila do této jednotky. Čtyři z nich byli spisovatelé z publicistického oddělení organizace a na farmě nadále pracovali na propagandistických textech pro letáky a prospekty. Čtyři zbývající byli vlastně jen něco jako pomocníci, zabývající se zaopatřováním útulku potravinami a ostatními potřebami.

Protože nikdo z jednotky nepotřeboval vozidlo pro přepravní účely, nedělali si také žádné velké starosti s palivem. Nakonec se jeden z nich sám nabídl, že později večer odčerpá trochu benzínu z nějakého auta na sousední farmě. A protože jsme tu zase měli obvyklý výpadek proudu a nemohl jsem používat ani elektrickou pájku, rozhodl jsem se pro dnešek s prací skončit.

Potřeboval jsem pak celý následující den až do pozdního večera k náležitému zprovoznění jejích vysílačky, protože jsem nepředvídal některé potíže. Když jsem byl kolem půlnoci s prací konečně hotov, navrhl jsem umístit vysílačku na vhodnější místo než je kuchyně, nejlépe na verandu nebo alespoň do druhého poschodí domu.

Nakonec jsme takové místo našli a všechno jsme přenesli nahoru. Během práce jsem měl tu smůlu, že mi spadl akumulátor na levou nohu. Zpočátku jsem si byl skoro jistý, že je zlomená, protože jsem se na ni vůbec nemohl postavit

Musel jsem chtě nechtě zůstat ještě jednu noc na farmě. Lidé z jednotky č. 2 se ke mě chovali velice přátelsky a dávali najevo upřímnou vděčnost za námahu, kterou jsem kvůli nim musel vynaložit.

Jak slíbili, dali mi na zpáteční cestu odcizený benzín a navíc trvali na tom, že mi naplní auto konzervami, kterých podle všeho měli nevyčerpatelné množství. Zeptal jsem se jich, odkud to všechno mají, ale odpověděli mi jenom smíchem a ujištěním, že si toho v případě potřeby mohou obstarat ještě mnohem víc. Možná, že nakonec přece jen byli důvtipnější, než se mi zpočátku zdáli.

Bylo dnes ráno kolem desáté, když jsem se zase dostal k našemu domu. George a Harry byli pryč, ale uvítala mě Katy a otevřela garážová vrata; pak se zeptala, zde jsem už snídal.

Ujistil jsem jí, že jsem se najedl u jednotky 2 a hlad že nemám, ale zato mi dělá starosti noha, v níž mi bolestivě šhubalo a natekla skoro na dvojnásobek normální velikosti. Katy mi pomohla dobelhat se nahoru do obýváku a přinesla mi pak velký škopek studené vody, abych si mohl nohu ochladit.

Studená voda mě skoro okamžitě zbavila křečí, a tak jsem se s úlevou položil na podušku, kterou mi Katy připravila na lehátku. Vyprávěl jsem jí, jak jsem přišel k zranění a hned jsme si také vyměnili novinky o událostech posledních dvou dní.

Všichni tři strávili včerejší den stavěním polic a drobnějšími opravami a také se jim podařilo dokončit úklid a malování, které nás všechny zaměstnávalo už bezmála týden. Se starým nábytkem, který jsme si sehnali ještě do starého bytu, to pomalu začalo vypadat docela snesitelně. Opravdu to byl citelný rozdíl proti původní holé, studené a špinavé strojně.

Pak mi Katy oznámila, že George byl včera večer rádiem vyzván k další schůzce s jistým mužem ze štábu (WFC). Společně s Harrym dnes brzy ráno odešli a řekli jí jen tolik, že budou celý den pryč.

Určitě jsem si musel na pár minut zdřímnout a když jsem se probíral, byl jsem v místnosti sám a vodní lázeň už nebyl studená. Nicméně noha už byla lepší i křeče v ní také zřetelně polevily, a tak jsem se rozhodl vysprchovat.

Naše sprcha je ovšem jenom nouzová výpomoc se studenou vodou, kterou jsme s Harrym minulý týden udělali z jedné velké vestavěné skříně. Natáhli jsme tam přívod vody a světla a Katy pokryla stěny a podlahu plastickou samolepkou, aby kabina alespoň trochu těsnila. Sprcha se otevírá do místnosti, kterou Georg, Harry a já používáme na spaní. Ze dvou dalších místností nad skladem používá Katy menší jako ložnici a větší nám slouží ke společnému užívání jako kuchyně a jídelna.

Svlékl jsem se, vzal si ručník a otevřel jsem dveře do sprchy ... tam pod holou žárovkou stála nahá a mokrá Katy a právě se osušovala. Podívala se na mě klidně a neřekla nic.

Chvíli jsem tam nerozhodně stál a pak jsem místo omluvy a zavření dveří natáhl impulzivně ruce po Katy ... váhavě ke mě přistoupila a pak už promluvila příroda.

Potom jsme leželi v posteli a povídali si. Bylo to teď vůbec poprvé, kdy jsem mohl být s Katy opravdu sám. Pod odměřeným, profesionálním zevnějškem se skrývá oddané, citlivé a velice mateřské děvče, a přísný vzhled si nasazuje jen kvůli práci pro organizaci.

Před čtyřmi roky, ještě před raziemi na zbraně, byla sekretářkou jednoho kongresmana. Bydlela v apartmá ve Washingtonu společně s další dívkou, která také pracovala na Capitol Hill. Jednou večer po návratu z práce našla tělo své spolubydlící ležet na podlaze v kaluži krve. Její přítelkyni znásilnil a zavraždil negr, který násilím vnikl do bytu.

To byl důvod, proč si koupila pistoli a nechala si ji dokonce i poté, kdy Cohenův zákon prohlásil držení střelných zbraní za nelegální. A tak se r. 1989 ocitla mezi bezmála milionem dalších osob, zadržovaných při razii na zbraně. Katy předtím neměla nikdy žádné spojení s organizací. Teprve až ve sběrném táboře se poznala s Georgem a tím se dostala k organizaci.

Katy byla zcela nepolitická. Kdyby se jí v době její práce pro vládu nebo ještě předtím jako studentky někdo zeptal na její politické stanovisko, pravděpodobně by mu řekla, že je „liberální“. Byla však liberální jen na bezmyšlenkovitý, automatický způsob, jak je tomu u většiny lidí. Aniž by se zamyslela nebo analyzovala, přijala povrchně nepřirozenou ideologii, s níž hauzírovala masmédia i vláda. Neměla však v sobě nic z neupřímnosti, z pocitu viny ani sebenávisti, které charakterizují skutečně přesvědčeného, totálního liberála.

Po propuštění jí George nabídl k pročtení několik knih o dějinách a rasách i publikace naší organizace. Poprvé v životě se Katy začala vážně zamýšlet nad důležitými rasovými, společenskými a politickými otázkami, které byly kořenem každodenních problémů.

Postupně poznávala pravdu o podvodném humbuku „rovnosti“, hlásaném a prosazovaném systémem, začínala chápat výjimečnou historickou roli Židů jako fragmentu zkázy ras a kultur. A konečně také získala vědomí rasové identity, k čemuž musela pracně překonat působení celoživotního vymývání mozku zaměřené na to, aby z ní udělalo izolovaný lidský atom v obrovitém kosmopolitním chaosu.

V důsledku zatčení ztratila práci v kongresu a zhruba o dva měsíce později začala pracovat jako písařka v našem nakladatelském oddělení. Vzhledem k vzdělání i pracovitosti se brzy stala korektorkou a později postoupila na redaktorku. Sama také psala články pro tiskoviny organizace, v nichž se ponejvíc zabývala úlohou žen v hnutí i obecně ve společnosti, a teprve před měsícem byla jmenována vydavatelkou nového čtvrtletníku organizace, určeného speciálně ženám.

Kariéra vydavatelky teď byla samozřejmě uložena k ledu, přinejmenším na nějakou tu dobu, a její nejužitečnější přínos k naší současné činnosti spočívá v dovednosti převleků a líčení, které se naučila jako studentka na ochotnickém divadle.

Přestože Katy navázala první kontakt s Georgem, nikdy k němu neměla citový a romantický vztah. Když se s ním poprvé setkala, byl ještě ženatý. Jeho žena s prací pro organizaci nikdy nesouhlasila a když jej později také opustila a Katy se přidala k organizaci, pracovali oba v rozdílných odděleních. A George, který působil jako okružní organizátor a obstaravatel peněz, se vlastně ve Washingtonu ani příliš často nevykytoval.

Byla to skutečně náhoda, že oba byli přiděleni do téže jednotky, ale George se zřejmě domníval, že má na Katy nějaký nárok. A přestože až dosud Katy neudělala ani neřekla nic, co by moji domněnku potvrzovalo, respektoval jsem na základě Georgova postoje, že je mezi nimi nějaký vztah.

Protože je George nominální vůdce naší jednotky, svou přirozenou náklonnost ke Katy jsem potlačoval. Teď se podle všeho situace zkomplikovala. Jestliže se s tím George nevyrovná, stane se celá záležitost pro jednotku zátěží, která by se dala vyřešit jen určitými personálními změnami v jednotkách naší oblasti.

Zatím však zde máme jiné problémy, které nám dělají starosti, a jsou to velké problémy! Když se George a Harry dnes večer konečně vrátili, bylo nám jasné, čím se celý den zabývali. Pomáhali vypracovat přepadovou studii ústředny FBI v centru města a naše skupina byla „honem na vysokou“ pověřena.

Úkol přišel původně od samotného revolučního velitele a z východního velitelství byl do washingtonského štábu vyslán pověřenec k operační poradě - které se v neděli George také zúčastnil -, aby si tam prohlédl a posoudil vůdce jednotlivých skupin a jednoho pro tuto úlohu vybral.

Revoluční velitelství se zjevně rozhodlo pro ofenzivu proti politické policii ve snaze předejít tím zatýkání dalších našich „legálů“ a hlavně využít doby, kdy ještě není dokončen computerem řízený systém identifikačních karet.

George tedy dostal příslušný rozkaz poté, co byl odeslán k druhé operační poradě na štábu (WFC). Včerejší poradě byl rovněž přítomen zástupce jednotky č. 8, která nás bude v akci podporovat.

Plán vypadá následovně: Jednotka 8 obstará velké množství výbušnin, něco mezi pěti až deseti tunami. Naše jednotka se zmocní nákladního auta, jímž je ústředna FBI pravidelně zásobována, pak se na určeném místě setká s jednotkou 8 a společně vymění náklad. My pak nákladák s výbušninou zavezeme k nákladní rampě budovy FBI, nařídíme rozněcovač a vůz nenápadně opustíme.

Zatímco jednotka č. 8 řešila problém s výbušninou, my jsme vypracovávali všechny ostatní podrobnosti mise. Především jsme museli zjistit, jak probíhá příjem dodávek v budově FBI, zda jsou k tomu určeny nějaké pevné časové termíny a podobně. K objasnění všech otázek nám byla poskytnuta lhůta deseti dní.

Mým úkolem byl projekt i výroba roznětného mechanismu.

Kapitola V

3. října 1991: Kvůli nezbytnému poděkování kolem domu jsem přerušil svou práci na projektu FBI. Včera večer jsem dokončil vnější poplašný systém a dnes jsem pokračoval v namáhavém dokončování únikové chodby. Podél stran i vzadu za budovou jsem zahrabal souvislou řadu desek, citlivých na dotek, které jsou elektricky napojené na výstražnou svítidlu a bzučák. Jde o desky, jaké se dávají pod rohožky vnitřních dveří prodejen, aby upozornily na vstupujícího zákazníka. Jsou to v podstatě přes půl metru dlouhé kovové pásy, vodotěsně zatavené do pružné plastické desky. Venku nejsou k rozeznání, protože jsem je zakryl slabou vrstvou zeminy, ale jakmile by na ně někdo vstoupil, okamžitě nám dají příslušný signál.

Vpředu před domem jsme stejnou metodu nemohli použít, protože celá plocha je pokryta betonem příjezdu a parkoviště. Když jsem nejprve uvažoval o ultrazvukovém senzoru a později jej zase zavrhl, rozhodl jsem se nakonec pro fotoelektrický paprsek mezi dvěma železnými sloupky plotu, stojících na obou stranách betonové plochy.

Aby si nikdo nevšiml světelného zdroje a fotobuňky, bylo třeba osadit zdroj dovnitř sloupku a na druhý připevnit velmi malý a nenápadný reflektor. Musel jsem zkoušet vyvrtat několik otvorů a udělat spoustu další piplavé práce, než konečně všechno náležitě fungovalo. Katy mi pomáhala s upevněním reflektoru a já jsem mezitím směřoval světelný paprsek a fotobuňku. Byl to ostatně její nápad, podle nějž jsem poplachový systém v budově změnil tak, aby nás varoval nejen tehdy, když nějaký vetřelec vstoupí na desky nebo přeruší světelný paprsek, nýbrž současně spustí i elektrické hodiny v garáži. Toto vylepšení nám zaručovalo, že budeme vždy vědět, zda jsme zde v době naší nepřítomnosti neměli nezvanou návštěvu.

Při odklizení nakupených prázdných plechovek od oleje, špinavých hadrů a nejrůznějšího odpadu z opravářské jámy v garáži jsme objevili, že z ní vede odpadní kanál, zakrytý železnou mřížkou v betonové podlaze.

Po rozbití mřížky se ukázalo, že odpadní kanál tvoří betonová roura o průměru asi 1,2 metru, kterou lze poměrně snadno prolézt. Roura vedla k velkému otevřenému odpadnímu kanálu, vzdálenému nějakých 400 metrů, a průběžně do ní ústilo asi dvanáct slabších rour, vedoucích zřejmě od pouličních jám.

Volný otvor hlavního kanálu byl zabezpečen mříží z půlcoulových železných kulatin zapuštěných do betonu.

Dnes jsem se s pilkou na železo protáhl naším tunelem až k vyústění kanálu a železné pruty jsem všechny přeřezal až na dva. Mříž tak sice pořád držela v původní poloze, ale s trochou námahy jí bylo možné zase kdykoli ohnout na stranu a vylézt ven.

Také jsem si to hned vyzkoušel a trochu se rozhlédl po okolí. Strana k příkopu byla hodně zarostlá, což zabezpečovalo dobré krytí před nedalekou silnicí a pro přilehlé stavby nebylo vidět ani na naši budovu, ani na tu část vozovky, která s ní hraničila. Vlezl jsem zase zpátky do kanálu a po nějakém úsilí se mi podařilo vrátit mříž do původní polohy.

Předešní uživatelé garáže museli nejspíš po léta vylévat starý olej přímo do odvodňovacího kanálu, protože na jeho dně při ústí do garáže byla na dobré čtyři palce tlustá, černá a hustě mastná vrstva. Když jsem se pak zase vrátil, byl jsem tím svinstvem ušpiněný od hlavy k patě.

Harry a George byli mimo dům a tak mě Katy přiměla svléknout a přímo v montážní jámě mne z nejhoršího ostříkala z hadice - teprve pak mi dovolila jít se nahoru vysprchovat. Rozhodla také, že boty a oblečení jsou už zcela nepoužitelné a rovnou všechno vyhodila. Když jsem vstupoval pod studenou sprchu, znovu jsem zalitoval, že jsme si s Harrym

nenášli čas k nainstalování teplé vody do našeho provizoria.

6. říjen: Dnes jsem dokončil zážehový mechanismus bomby, kterou použijeme proti FBI. Vyrobit spouštěcí mechanismus bylo poměrně snadné, ale až do včerejška jsem byl zdržován v další práci kvůli vybuzovači, protože jsem pořád ještě nevěděl, jakou výbušninu opravdu použijeme.

Lidé z jednotky č. 8 plánovali vyloupení nějakého washingtonského skladiště sítě metra, ale až do včerejška se jim nedařilo. Dokázali se pouze zmocnit dvou bedniček trhací želatiny, z nichž jedna navíc nebyla plná - úhrnem méně než 50 kilo.

Přinejmenším to však vyřešilo můj hlavní problém. Trhací želatina je dostatečně citlivá, aby jí bylo možné zažehnout mou amatérskou rozbuškou, přičemž 50 kilo bohatě stačilo přivést k výbuchu hlavní nálož, pokud jednotka 8 dodá ještě další výbušninu; teď už bylo lhostejné, jaké kvality a druhu.

Zhruba dvě kila trhací želatiny jsem zabalil do prázdného kanystru od jablečného protlaku, připravil ji k výbuchu, nahoru jsem dal baterie se spínačem a celek jsem propojil s malým páčkovým vypínačem na konci šestimetrové prodlužovačky. Až naložíme nákladák výbušninou, položíme kanystr dozadu na dvě bedny s trhací želatinou. Budeme také muset provrtat malé otvory mezi ložným prostorem a kabinou vozu, abychom jimi prostrčili prodlužovačku a vypínač.

Potom buď George nebo Harry - nejspíš ten - odjede s nákladákem k zásobovací rampě v areálu FBI. Dříve než vystoupí z vozu, zapne přepínač a spínací hodiny začnou odměřovat čas. O deset minut později náklad výbušninou exploduje. Pokud nám bude přát štěstí, bude to konec budovy FBI - a hlavně nového computerového komplexu pro vládní systém identifikačních karet v ceně tří miliard dolarů!

Když před nějakými šesti nebo sedmi lety začali vypouštět „pokusné balóanky“ kvůli reakci veřejnosti na nový systém registračních karet, tvrdilo se nám, že hlavní účel nového systému spočívá ve vyhledávání nelegálních cizinců a jejich následném vykázání ze země.

Přestože se už tehdy někteří občané stavěli k celému plánu nedůvěřivě, ostatní vysvětlení vlády o nezbytnosti kartového systému hladce spolkli. Mnozí odboráři to považovali za dobrou myšlenku, protože v období vysoké nezaměstnanosti pohlíželi na ilegální cizince jako na ohrožení svých pracovních míst, zatímco liberálové plánu oponovali proto, že se jim zdál „rasistický“ - prakticky snad žádný z ilegálních přistěhovalců není běloch. Když později vláda přiznala státní občanství každému, komu se podařilo proklouznout přes mexickou hranici a zdržovat se po dva roky v zemi, zmizela i slavná liberální opozice s výjimkou tvrdého jádra „liberálů“, které zůstalo nedůvěřivé.

Pro systém bylo až k pláči snadné oklamat a zmanipulovat lidi, ať už to byli poměrně naivní konzervativci nebo rádobyvzdělání „liberálové“ bez přirozených instinktů. Dokonce i ti z liberálů, kteří už od přirozenosti smýšleli nepřátelsky o každé vládě, se nechali zastrašit do té míry, že drželi hubu a krok, když „Velký Bratr“ oznámil, že nový systém identifikačních karet je nezbytný k dopadení a eliminování rasistů, tedy nás.

Kdyby byla svoboda amerických lidí jediným, oč tu šlo, byla by organizace jen stěží ospravedlnitelná. Američané své právo na svobodu ztratili; otroctví je spravedlivý a přiměřený stav pro lid, který už natolik ochabl, že se všemu bezmyšlenkovitě, lehkověrně a pomateně poddává.

Ve skutečnosti již otroky jsme. Dábelské, rafinované a cizozemské menšině jsme dovolili spoutat naše duše a myšlení. A tyto duchovní okovy jsou příznačnějším znakem otroctví než ocelová pouta, která nás nakonec také neminou.

Proč jsme se nezbouřili před pětatřiceti roky, kdy nám skutečně vzali naše školy a nahradili je rasově smíšenou džunglí? Proč jsme jen před padesáti lety nevyhodili všechny ze země, místo abychom jim dovolili udělat z nás kanónenfutr v jejich špinavé válce na

ujarvení Evropy?

Je tu ovšem něco ještě závažnějšího - proč jsme před třemi roky nešli na barikády, když nám začali brát zbraně na naši obranu? Proč jsme tehdy v morálně oprávněné zuřivosti nevytáhli tyhle arogantní cizince na ulici a neprořizli jim hrdla? Proč jsme je na každém nároží Ameriky neupálili na hranicích? Proč jsme definitivně neskoncovali s tímto odporným a nekonečně hltavým klanem, s tou morovou nákazou z východních stok, místo abychom se pokorně nechali odzbrojit?

Odpověď na všechny otázky je lehká. Jistě bychom se byli vzbouřili, kdyby se pokusili udělat naráz všechno to, co na nás vložili v průběhu padesáti let. Když však byly naše nynější řetězy sotva postřehnutelně kovány články po článku, nechali jsme si je bez odporu nasadit.

Přidání pouhého jednoho článku řetězu nikdy nestačilo, abychom se nad tím vzrušili. Vždyť vypadalo snadnější a bezpečnější nechat prostě všechno plavat. A čím hlouběji jsme sklouzli, tím bylo pro ně jednodušší postoupit o další krok dál.

Mají-li někteří lidé naší rasy přežít, aby mohli napsat příběh tohoto věku ohledně rozkladu, který společnost svobodných lidí proměnil na stádo mluvícího dobytka, pak pro budoucí historiky bude rovněž velice důležitým úkolem prozkoumat, jaký poměrný podíl na tom mělo promyšlené a soustavné řízení, a co připadá na samočinný vývoj.

Jinými slovy řečeno - mohli bychom všechno to, co se s námi stalo, právem klást za vinu výhradně záměrnému podřívání, prováděném pomocí záluďné propagandy zmanipulovaných masmédií, škol, sekt a vlády, nebo musíme část viny připsat osudné dekadenci, tj. duch oslabujícímu životnímu stylu, kterému se západní národy v 20. století oddaly?

Nejspíš jsou obě věci vzájemně propletené a je těžké rozpoznat, které příčiny lze činit odpovědnými v tom kterém případě. Vymývání mozků nám udělalo dekadenci stravitelnější - a dekadence oslabilu naši schopnost odporu vůči vymývání mozků. V každém případě jsme již příliš blízko stromů, než abychom ještě dokázali jasně rozeznat kontury lesa.

Jedna věc je však zcela jistá, že totiž je ve hře víc než jenom naše svoboda. Pokud organizace nyní nedostojí svému poslání, bude ztraceno všechno - naše dějiny, dědictví, bez užitku prolitá krev i usilování o něco vyššího po tolik tisíciletí. Nepřítel, proti němuž bojujeme, hodlá úplně zničit rasový základ naší existence. Nebude mít význam žádná omluva pro náš nezdar, protože pak si ji bude moci vyslechnout jen hemživá horda bezvýznamných mulatských zombie. Pak už nebudou bílí lidé, kteří by se nad námi zamýšleli, ani aby nás obviňovali ze slabosti, ani aby nám odpustili naši pošetilost.

Jestliže ztroskotáme, bude narušen i velkolepý Boží plán a tato planeta se bude pohybovat kosmem bez vyšších bytostí jako před miliony let.

11. září: Tak ráno to konečně bude! S operací FBI začneme i přes neúspěch jednotky 8 obstarat tolik výbušniny, kolik bychom si přáli.

Definitivní rozhodnutí o tom padlo dnes pozdě odpoledne na základně jednotky 8. Byl jsem tam s Harrym za přítomnosti štábního důstojníka revolučního velitelství, což bylo znamením důležitosti, jakou organizace této operaci přikládá.

Členové revolučního velitelství se obvykle nezapojují do akcí jednotek na úrovni možného rizika. Rozkazy dostáváme a výsledky hlásíme WFC (Washington Field Command), kde se pohovoru občas zúčastní i představitel východního velitelského ústředí, ale jen v takových případech, kdy je třeba rozhodnout o mimořádně závažné záležitosti. Předtím jsem se účastnil porady s příslušníkem revolučního velitelství jen dvakrát a vždy šlo o zásadní rozhodnutí ohledně mnou navrženého přístroje na předávání zpráv; to bylo přirozeně ještě v době, než jsme přešli do ilegality.

Není tedy divu, že přítomnost majora Williamse (nejspíš krycí jméno) na dnešní poradě na nás všechny udělala silný dojem. Spolu s Harrym jsme byli k účasti vyzváni proto, že

já zodpovídám za správnou činnost nálože a on za její dopravu na místo určení.

Hlavním důvodem porady byl neúspěch jednotky 8 při obstarávání nezbytného minimálního množství výbušniny, které podle Sandersova i mého odhadu potřebujeme k přesvědčivému úspěchu. Ed Sanders je vojenský expert jednotky 8 a (což je poněkud pikantní) bývalý agent FBI, ale právě díky tomu dobře obeznámený s konstrukcí a prostorovým uspořádáním našeho cíle.

Co možná nejpřesněji jsme si spočítali, že ke zničení podstatné části budovy i nového computerového střediska ve 2. suterénu budeme potřebovat nejméně pět tun TNT nebo jiné srovnatelné výbušniny. Pro naprostou jistotu jsme však raději požadovali deset tun. Místo toho jsme teď měli jenom necelé dvě a půl tuny a navíc většinu z toho tvoří dusíkaté umělé hnojivo, které je pro naše účely mnohem méně účinné než TNT.

Po prvních dvou bednách s trhací želatínou se sice jednotce 8 ještě podařilo odcizit necelých 200 kilo dynamitu z jiné stavební ohrady metra, ale definitivně jsme se museli vzdát naděje, že takto dokážeme dát dohromady potřebné množství. Při stavbě metra se sice každý den používá poměrně velké množství výbušniny, ale ta se skladuje jen v drobném balení, a přístup k ní je navíc velice obtížný a riskantní; při jedné krádeži dynamitu dva členové jednotky 8 jen stěží vyvázli.

Minulý čtvrtek, kdy už byla plánovaná akce za dveřmi, se tři muži jednotky 8 vypravili na noční přepad skladiště farmářských potřeb v blízkosti Fredericksburgu asi padesát mil odtud na jih. Nenašli tam žádnou skutečnou výbušninu, ale už zmíněné dusíkaté hnojivo. Sebrali všechno, co se dalo, tedy celkem 44 padesátikilových pytlů.

Pokud se tento materiál zcitliví olejem a pevně slisuje, hodí se pak jako účinná výbušnina k odstřelení velkého množství zeminy a skal. Původní plán však vyžadoval bombu, která by neměla zúžené těžiště účinku a přesto by dokázala prorazit dvě železobetonová podlaží a současně explozí vyvolat tlakovou vlnu schopnou strhnout i celou frontu pevně postavené budovy.

Konečně před dvěma dny udělala jednotka 8 to, co měla udělat už dávno. Tři mládenci, kteří předtím již obstarali dusičnaté hnojivo, se vypravili svojí dodávkou do Marylandu vyloupit vojenský arzenál. Z toho, co mi Ed Sanders řekl, jsem vyrozuměl, že mají v arzenálu svého „legála“, který jim při akci pomůže.

Nicméně až do dnešního odpoledne se neohlásili a revoluční velitelství už nechce s akcí déle čekat. Pro a proti plánu s tím, co máme k dispozici, mluví následující:

Systém nás poškozují ustavičným zatýkáním „legálů“, na nichž z větší části závisí financování organizace. Pokud by se tok peněz přerušil, musely by se naše podzemní jednotky z nezbytnosti houfně „specializovat“ na loupežné přepady, aby si opatřily nezbytné živobytí.

Revoluční velitelství proto soudí, že je zcela nezbytné ihned zasadit systému úder, který by nejen zamezil zatýkání našich „legálů“, ale pozdvihl i morálku celé organizace blamováním systému a podáním důkazu naší akceschopnosti. Z Williamsových slov jsem vyrozuměl, že tyto dva cíle jsou dokonce ještě naléhavější než původní záměr zničení databanky.

Když ovšem na druhé straně povedeme proti politické policii úder, který nezpůsobí žádnou skutečnou škodu, nejenže nedosáhneme svého cíle, nýbrž tím i předčasně odhalíme nepříteli své úmysly a taktiku, a tak si i výrazně ztížíme naději na pozdější zničení ústředního computeru. Toto stanovisko zastával Harry, který si vždy zachovával chladnou hlavu a nenechával se momentálními potížemi odvádět od pozdějších cílů. Je však také dobrý voják, naprosto připravený přispět svým dílem k zítřejší akci, přestože osobně zastává názor, že by bylo lepší počkat do té doby, než si budeme naprosto jisti, že věc provedeme důkladně.

Jsem si jist, že i revoluční velitelství dobře znalo nebezpečí tak ukvapené akce,

nicméně muselo vzít v úvahu i početné faktory, o nichž jsme nic nevěděli. Williams je přesvědčen o naprosté nezbytnosti okamžitého „nasypaní písku do soukolí“ FBI, protože jinak nás rozdrtí jako parní válec. Proto se také dnes odpoledne točila debata hlavně kolem zásadní otázky, jakou asi škodu dokážeme způsobit se současným množstvím výbušniny.

Pokud bychom podle původního plánu zajeli hlavním vjezdem zásobovací rampy do budovy FBI a nechali tam nálož vybuchnout, pak k explozi dojde na velkém ústředním nádvoří, které je obklopeno pevným zdivem a navíc nahoře otevřené. Ed i já jsme se shodovali v tom, že s daným množstvím výbušniny nemůžeme v tom případě způsobit žádné skutečně vážné strukturální škody.

Mohli bychom sice zpusťovat všechny kanceláře, jejichž okna přiléhají do dvora, ale nedalo se počítat s tím, že by exploze strhla vnitřní zdi nebo dokonce prorazila do suterénu s computerem. Zabijeme možná několik stovek lidí, ale mašinérie FBI poběží velmi pravděpodobně dál.

Sanders snažně naléhal, aby se jeho jednotce dopřál ještě jeden den na obstarání většího množství výbušniny, ale jeho důvody zněly nepřesvědčivě, protože se jí to během posledních dvanácti dnů nepodařilo. A protože každý den je zatýkána téměř stovka našich „legálů“, nemůžeme už riskovat ani dvoudenní odklad, řekl Williams, a to ani v případě naprosté jistoty, že si v příštích dvou dnech všechno potřebné také obstaráme.

Nakonec jsme se rozhodli pro pokus umístit bombu přímo v prvním suterénu, k němuž vede zásobovací vjezd z 10. ulice vedle hlavního vstupu do areálu. Pokud necháme bombu explodovat v podzemí hlavního dvora, uzavřený prostor podstatně zvýší její účinnost. Velmi pravděpodobně se zřítí strop druhého suterénu a pohřbí pod sebou i celý computer. Navíc se tím zničí většina a možná i všechna komunikační a energetická zařízení, která jsou tam umístěna. Velkou neznámou ovšem zůstává, zda bomba způsobí budově takové strukturální škody, aby byla na delší dobu zcela nepoužitelná.

Nevýhodou této varianty je skutečnost, že se tam přejímá poměrně málo dodávek, a proto je vjezd obvykle zamčený. Harry se proto rozhodl, že v případě potřeby prostě bránu nákladákem prorazí.

Tak se to mělo stát; zítra večer už budeme chytřejší!

Kapitola VI

13. říjen 1991: Včera v 9,15 explodovala bomba v hlavním stanu FBI. Jak se ukázalo, naše starosti kvůli poměrně malému množství výbušniny byly naštěstí liché - škody jsou nesmírně velké. Zcela jistě jsme zastavili provoz v hlavním stanu FBI přinejmenším na týden a podle všeho se nám podařilo zničit i nový computerový komplex.

Můj včerejší pracovní den začal už krátce před pátou, když jsem Edovi pomáhal v garáži mísit čpavkový dusičnan s olejem. Padesátikilové pytle jsme postavili do řady a shora jsme do nich šroubovákem propíchlí tak velké otvory, aby se do nich vešlo zúžené ústí nálevky. Přidržel jsem po řadě pytle i nálevku a Ed do každého nalil po galonu oleje.

Pak jsem otvor uzavřel velkým kusem lepicí pásky a obrátil pytel spodkem nahoru, aby se obsah promísil, zatímco si Ed doplňoval olejovou konvici. Na všech 44 pytlů jsme potřebovali téměř tři hodiny a cítil jsem se dost vyčerpaný.

Tou dobou byli George a Harry venku, aby „obstarali“ vhodný nákladák.

Na pouhé dvě a půl tuny výbušniny jsme nepotřebovali žádný návěsový tahač a proto jsme se rozhodli pro nenápadnou dodávku, která patřila jedné firmě s kancelářskými potřebami. George a Harry proto vůz sledovali svým autem a když zastavil a řidič - černoš - otevřel boční dveře a chystal se vyložit náklad, Harry k němu přiskočil a rychle a tiše ho vyřídil nožem.

Pak zamířil dodávkou do naší garáže a George jej následoval v našem autě. Vrátili se právě ve chvíli, kdy jsme s Edem skončili svou práci; oba si byli jisti, že je nikdo cizí při akci nezpozoroval. Potřebovali jsme pak ještě další půlhodinu k vyložení asi půl tuny kopírovacího papíru a ostatního kancelářského zboží. Pak jsme do vozu opatrně narovnali bedničky s dynamitem i pytle s výbušným strojeným hnojivem a nakonec jsem kabel a spínač rozbušky prostrčil mezerou v ložném prostoru do kabiny. Mrtvolu řidiče jsme nechali ležet vzadu v autě.

George a já jsme jeli naším autem k budově FBI a Harry nás sledoval v dodávce. Měli jsme v úmyslu zaparkovat v blízkosti nákladního vjezdu na 10. ulici a sledovat, až se zásobovací vjezd do podzemí otevře pro další auto. Harry zatím v „naší“ dodávce čekal o dva domovní bloky dál na náš signál přenosným vysílačem.

Při projíždění okolo budovy FBI jsme však postřehli, že vjezd do podzemí je otevřený a nikdo není v dohledu. Ohlásili jsme to Harrymu a jeli jsme dál o sedm nebo osm bloků, než se nám podařilo najít dobré parkovací místo. Pak jsme se šli pomalu zpátky a sledovali přitom hodinky. Byli jsme vzdáleni ještě dobré dva bloky, když se nám pod nohama zachvěl chodník; o vteřinu později nás zasáhla tlaková vlna výbuchu a ohlušující třesk následoval mohutný dunivý rachot, umocněný ještě tříštivým zvukem skla všude kolem nás.

Skla výkladů vedle nás i tuctů dalších v ulici výbuch vyrazil a roztráštěl. Blyštivý, ale smrtící déšť po několik vteřin padal z horních poschodí okolních domů a nakonec se na nás se shora přivalil smolně černý sloup kouře.

Proběhli jsme kolem zbývajících dvou bloků a byli jsme zděšeni, že hlavní stan FBI vypadá na první pohled úplně nedotčený až na to, že většina okenních skel byla pryč. Šli jsme k zásobovacímu vjezdu na 10. ulici, kolem nějž jsme před pár minutami projížděli. Z rampy, vedoucí do suterénu, vycházel hustý a dusivý dým; projít tudy by bylo nemožné.

Desítky lidí pobíhaly kolem nákladní rampy do vnitřního dvora, jiní zase vybíhali ven. Mnozí z nich krváceli z řezných ran a všichni měli v obličejích výraz zděšení a překvapení. George a já jsme se zhluboka nadechli a proběhli vjezdem. Nikdo nás nezadržel, nikdo si nás vůbec nevšímal.

Ve vnitřním dvoře se nám nabídl pohled na totální zpusťování. Až teď jsme viděli, že se celé křídlo budovy na Pennsylvania Avenue zhroutilo částečně do dvora a dílem na ulici. V dlažbě dvora hned za troskami zřícené stavby zela obrovská díra a právě z ní vystupovaly sloupy černého dýmu.

Všude kolem ležely převrácené dodávky i osobáky, rozbitý kancelářský nábytek a trosky budovy - stejně jako i úděsně velký počet mrtvol. Nade vším visel těžký oblak černého dýmu, který změnil slunečné ráno v pološero a ostře nás páčil v očích i v plicích.

Postoupili jsme trochu dál do dvora, abychom mohli lépe odhadnout způsobené škody. Museli jsme se přitom až po kolena brodit mořem papíru, které se po naší pravici řinulo snad z dobré tisícovky rozbitých registratur. Vypadalo to, jako když se z jednoho horního poschodí zříceného křídla řítí vodopád na dvůr, kde už ležela asi šest metrů široká a 25 až 30 metrů dlouhá hromada kancelářských registratur, proložená vyvrhnutým obsahem, takže celý vnitřní dvůr byl pokryt papírem.

Když jsme se tak se smíšenými pocity zděšení a radostného vzrušení rozhlíželi, objevila se najednou snad jen metr od nás Harryho hlava, který se plazil ze štěrbin v hromadě rozbitých registratur. Byli jsme tím pohledem náležitě šokováni, protože měl místo činu opustit hned po zaparkování dodávky a čekat na smluveném místě, kde jsme jej měli vyzvednout.

Když jsme se trochu vzpamatovali, v rychlosti nám vylíčil, jak se mu v suterénu dařilo všechno tak hladce, že se rozhodl počkat si na explozi v okolí. Když přijel na rampu v budově, raději hned zapnul spínací hodiny, aby v případě nečekaných komplikací už nemohl změnit své rozhodnutí. Ale žádné potíže nenastaly. Nebyl ani vyzván k zastavení a když přijel do suterénu, černý vrátný mu jen pokynul, aby klidně pokračoval. Na rampě se právě vykládaly jiné dva kamiony, ale Harry je objel a zastavil se svou dodávkou tak blízko středu křídla budovy na Pennsylvania Avenue, jak to jen bylo možné.

Měl po ruce sadu falešných dodacích listů pro případ, že by se po nich někdo ptal, ale ani to se nestalo. Pak už jen nenápadně proklouzl kolem vrátného na rampě a ven na ulici.

Tam v telefonní budce vyčkával do poslední minuty před výbuchem a pak zavolał do zpravodajské redakce *Washington Post*. Jeho stručné sdělení znělo: „Před třemi týdny jste vy a vám podobní nechali v Chicagu zavraždit Carla Hodgese. My si právě teď vyrovnáváme účet s vašimi kumpány u politické policie. Brzy za nimi půjdou i všichni ostatní zrádci. Ať žije bílá Amerika!“

Mělo je to řádně vyplašit a vyprovokovat k pár tučným titulcům a úvodníkům.

Harry nás při návratu k budově FBI předešel sotva o minutu, ale i té velice dobře využil. Ukázal nám na pár světlejších šedavých kotoučů kouře, které vystupovaly z chaotické hromady rozbitých registratur, odkud se před chvílí tak nečekaně vynořil, a jen se na nás úkosem zašklebil, když vracel do kapsy svůj zapalovač - Harry je armáda jednoho muže, sám voják v poli.

Právě jsme se chystali zmizet, když jsem nablízku zaslechl sténání. Uviděl jsem mladou, asi dvacetiletou ženu, napůl zavalenou pod železnými dveřmi a jinými troskami. Pohledný obličej měla podrápaný a umazaný a zdála se být jen sotva při vědomí. Když jsem nazdvihl dveře, bylo vidět pohmožděnou a ošklivě zlomenou nohu, a z otevřené řezné rány na stehně stříkala krev.

Rychle jsem jí odvázal pásek z šatů a stehno jsem jí podvázal. Proud krve sice zeslábl, ale neustal úplně. Proto jsem jí ze sukně odtrhl kus látky, složil do provizorního obkladu a přitiskl na ránu, zatímco George vytáhl z boty šněrovadlo a obvaz jí upevnil. Tak opatrně jak to jen šlo jsme jí s Georgem zdvihli a odnesli na chodník. Když jsem jí tam srovnával nohu, hlasitě sténala.

Jak se zdálo, kromě rány na noze dívka neměla žádné jiné vážnější zranění, a pravděpodobně přežije - mnoho ostatních však ne. Když jsem se shýbal, abych zastavil

krvácení mladé ženy, poprvé jsem si povšiml i sténání a křiku tuctů dalších zraněných na dvoře.

Necelých pět metrů od nás ležela bez hnutí další žena se zakrváceným obličejem a zející ranou po straně hlavy. Byl to hrozný pohled, který budu mít před sebou nejspíš až do konce života.

Podle posledních zpráv bylo výbuchem zabito nebo zahynulo pod troskami asi 700 osob. V tom počtu bylo odhadem asi 150 lidí, kteří se v době exploze zdržovali v suterénu, ale jejichž těla ještě nebyla nalezena.

Nejspíš bude trvat dobré dva týdny, než se podaří odstranit trosky natolik, aby byl možný přístup do těchto míst, jak prohlásil v televizi moderátor. Podle této i ostatních zpráv, které jsme si včera a dnes vyslechli, lze téměř s jistotou předpokládat, že nová computerová ústředna v podzemí budovy byla buď zcela zničena nebo alespoň velice vážně poškozena.

Celý včerejší den i po značnou část dnešního jsme sledovali v televizi reportáže o tom, jak záchranné čety odklízají mrtvé a raněné z budovy. Spočívala na nás hrozná tíha odpovědnosti, protože většina obětí našeho pumového atentátu byli jen obyčejní pěšáci, a mnohý z nich k systému s jeho chorou filosofií a rasu ničícími záměry nepatřil o nic víc než my.

Bohužel však už není žádná jiná cesta k zničení systému než utrpení tisíců nevinných lidí. Je to rakovinný nádor, který až příliš hluboko pronikl do našeho těla. A pokud systém nezničíme dříve, než nás zničí on, to znamená pokud jej nemilosrdně nevyřídíme ze svého zdravého těla, celá naše rasa vymře.

Již dříve jsme se nad tím velmi často zamýšleli, ale bezmála všichni jsme přesvědčeni o tom, že co děláme je oprávněné, i když je nám současně hrozně líto, že vlastní bližní našimi akcemi tolik trpí. To všechno však koření v okolnosti, že Američané po tolik let neprojevíli vůli k nepříjemnému rozhodnutí, a také jen proto jsme nyní nuceni sahat po opravdu tvrdých opatřeních.

Není právě zde klíč k celému problému? Zkaženost, která v podobě židovsko-liberálně-demokratického moru rovnosti zachvátila naše lidi, se nejzřejměji projevuje v tuposti a nedostatečné ochotě akceptovat naléhavé skutečnosti života.

Liberalismus je v zásadě zženštilá a podbízivá ideologie. Možná že výstižnějším označením pro tuto vlastnost je slovo dětinská. Je to světový názor mužů, kteří nemají morální pevnost a duchovní sílu, aby se sami postavili čelem k životnímu boji, mužů, kteří se nedovedou vyrovnat s realitou, že svět není žádná růžová zahrada, v níž si beránek uléhá vedle lva a všichni tam šťastně a spokojeně žijí.

Kdyby měl být svět takový, duchovně zdraví muži naší rasy po něm toužit neměli. Jde o nám cizí a v zásadě orientální styl života, spíše o ideologii otroků než svobodných mužů. Avšak liberalismus již pronikl celou naší společností. Jsou jím korumpováni dokonce i ti, kdo liberální učení přijali nevědomě. Rasový problém se v Americe zostřoval desetiletí po desetiletí. Avšak většina z těch, kdož chtějí udržet bílou Ameriku, nikdy nebyla schopna dodat si odvahu a podívat se do očí naprosto zřejmému řešení.

Židům a liberálům stačilo spustit písničku o „nelidskosti“, „bezpráví“ nebo „genocidě“ a většina našich spoluobčanů, která skutečné řešení obcházela jako horkou kaši, utekla jak vystrašený zajíc. A protože se nikdy nenašla cesta, jak vyřešit rasový problém tak, aby byl „spravedlivý ke každému“, nebo že nebylo možné všechny dotyčné zdvořile přemluvit, aby si jej bez výhrad a okolků osvojili, snažili se Američané problém obcházet v naději, že se vyřeší sám od sebe. Totéž platí i pro židovskou otázku, přelidnění, genetické zdraví a tisíce jiných podobných problémů.

Neschopnost podívat se skutečností do očí a přijmout obtížná rozhodnutí je nejnápadnějším symptomem choroby zvané liberalismus. Neustálé pokusy uhýbat před

momentální drobnou nepříjemnosti, která má však později nevyhnutelně horší následky, soustavné vyhýbání se odpovědnosti za budoucnost - to je způsob liberálních myšlenkových pochodů.

Kdykoli se však televizní kamera zaměřila na žalostně zohavenou mrtvolu nějakého ubohého děvčete - nebo třeba i člena FBI -, které právě vytažovali z trosky, křečovitě se mi sevřel žaludek a užil se dech. Je to hrozná, mimořádně strašná úloha, kterou máme před sebou.

Bylo již také jasné, že se manipulovaná média budou snažit přesvědčit veřejnost o tom, že co děláme, je hrozné. Zcela záměrně se zdůrazňovalo utrpení pomocí obratně se doplňujících detailních záběrů plných krve a slzavých rozhovorů s příbuznými obětí.

Reportér kladl vždy sugestivní otázky typu „Jaká nelidská bestie mohla něco takového udělat vaší dceři?“ Zjevně byli rozhodnutí představit bombový atentát na budovu FBI jako nejstrašnější zvěrstvo století.

A skutečně také jednorázový čin takových rozměrů zde ještě nebyl. Všechny bombové útoky, zhářství a vraždy, které levice v této zemi spáchala, byly ve srovnání s tím spíše podnikáním v malém.

Typický byl ovšem rozdíl v postojích masmédií! Ještě si vzpomínám na dlouhou sérii marxistických teroristických útoků před dvaceti lety v době vietnamské války. Tehdy byla slušná řádka vládních budov zapálena nebo vyhozena do vzduchu bombami, přičemž zahynulo hodně neúčastných osob, ale tisk vždy takové věci prezentoval jako idealistické akty „protestu“.

Byla zde například revoluční banda ozbrojených negrů, která si říkala „Černí panteři“. Po každé přestřelce s policií dělaly tisk a televize plačtivé rozhovory s rodinami černých banditů - ale nikdy s vdovami policistů. A když pak stála před soudem černoška, členka komunistické strany, která bandě pomáhala plánovat střelbu v soudní síni a dokonce k tomu obstarala brokovnici, s níž byl zavražděn soudce, organizoval tisk jásající klaky a snažil se z ní udělat národního hrdinu.

Jak se Harry včera ve *Washington Post* dočetl, budeme brzy polapeni a zaplatíme účet. Jednoho dne jistě budeme mít skutečně americký tisk, ale předtím ještě musíme podříznout hrdla mnohým vydavatelům novin.

16. říjen: Jsem zase zpátky u starých přátel v jednotce č. 2. Tyto řádky jsem psal při světle lampičky v přístřeší, které pro mne a Katy zřídili na seníku ve stodole. Je to zde trochu studené a prosté, ale zato máme neomezené soukromí. Je to vůbec poprvé, kdy můžeme zůstat sami po celou noc.

Ostatně jsme sem nepřišli dovádět na seně, nýbrž vyzdvihnout náklad munice. Mládenci z jednotky 8, kteří byli minulý týden posláni obstarat výbušninu pro akci proti FBI, uspěli alespoň částečně. Nesehnali větší množství výbušniny - a s kořistí se vrátili příliš pozdě a to ještě přitom málem přišli o život -, ale podařilo se jim udělat pro organizaci slušné „terno“ v podobě různého vojenského materiálu.

Nevyprávěli mi to do všech podrobností, ale jak jsem tak pochopil, podařilo se jim zajet s dvaapůltunovou dodávkou do zkušebního polygonu v Aberdeenu, naložit ji municí a zase vyjet - to všechno s pomocí jednoho z našich lidí, který byl na místě. Naneštěstí byli při přepadu skladu překvapeni a museli si cestu prostřílet; jeden z nich byl přitom těžce zraněn.

Nakonec se jim podařilo zbavit pronásledovatelů a dorazit až k jednotce 2 blízko Baltimoru; od té doby se tu skrývali. Postřelený muž umíral šokem a silnou ztrátou krve, ale životně důležité orgány nebyly zraněny a momentálně to vypadalo, že vydrží, přestože na převoz byl ještě příliš slabý. Oba zbývající upravovali svou dodávku, zaparkovanou přímo pod námi. Auto přestříkali a udělali ještě jiné změny vzhledu, aby je nikdo nepoznal, kdyby s ním třeba někdy jeli zpět směrem na Washington.

Hlavní část munice si však zpátky nevzali. Téměř všechna tu zůstává uložena k zásobování jednotek v této oblasti. Štáb ve Washingtonu dal naší jednotce přednostní právo vybrat si z ní všechno potřebné.

Je to velice slušný výběr. Asi nejcennější z toho je třicet bedniček tříštivých granátů a my jsme si vzali dvě.

Pak tam bylo asi sto kusů min různých typů a velikostí, které jsou velice vhodné k výrobě skrytých trhavinových náloží, a také jsme si z nich dvě nebo tři vzali.

Ale to pořád ještě není všechno, je zde také spousta rozbušek. Bedničky s rozbuškami pro bomby, miny, granáty a pod., dále osm rolí zápalnic, bedna granátů a množství dalších drobností.

Je tu dokonce i univerzálně použitelná trhavá puma o váze 250 kilo, a právě při pokusu dostat ji na auto udělali takový hluk, že je zaslechla hlídka. Rovněž tenhle kousek jsme si vzali. Puma je naplněna asi 120 kilogramy tritonalu, tj. směsi TNT a aluminiového prášku, kterou můžeme z pláště vyřezat a použít k výrobě mnoha menších bomb.

Jsme sice s Katy rádi, že pojedeme sami, ale dané okolnosti sebou přinášejí i potíže. Nejprve mi George nabídl, abych jel s Harrym, ale Katy byla proti. Namítala, že jí ještě nebyla dána příležitost podílet se na akcích naší jednotky a že poslední měsíc fakticky nevyšla z naší skrýše. Řekla, že nemá v úmyslu dělat ostatním jenom kuchařku a hospodyní.

Po velkém pumovém atentátu jsme byli všichni ještě dost podráždění a Katy na nás zapůsobila svým výstupem tak trochu hystericky, téměř emancipačně. (Zde je třeba podat čtenářům stručné vysvětlení. „Ženské hnutí“ byl druh davové psychózy, která propukla v posledních třech desetiletích staré éry. Ženy, které jí propadly, popíraly a osočovaly své ženství a trvaly na tom, že jsou jednoduše lidmi a ne ženami. Je samozřejmé, že je systém v jejich poblouznění podporoval a povzbuzoval, protože v něm viděl vhodný prostředek k rozštěpení naší rasy.) George ji začal podrážděně ujišťovat, že její umění líčení a převleků je pro naši jednotku mimořádně cenné a že jí přiděloval úkoly pouze tak, aby to prospívalo společné věci.

Snažil jsem se vášně uklidnit poukazem na to, že bude asi opravdu méně nápadné, když s tak choulostivým nákladem pojedou muž a žena, nežli dva muži; v posledních dvou dnech policie ve washingtonské oblasti stavěla a prohlížela kdejaké auto.

Harry se s mým náhledem ztotožnil a George se k němu nakonec přiklonil, byť trochu váhavě. Dalo se tušit jeho určité podezření, že její citový výlev alespoň částečně souvisí s tím, že bude raději se mnou, než by zůstala sama celý den s ním.

Náš vztah jsme sice nestavěli nijak na odiv, ale je pravděpodobné, že si to buď Harry nebo George mezitím už domysleli. To samozřejmě vytvářelo dosti nepříjemnou situaci. Bez ohledu na to, že oba jsou zdraví, silní muži a Katy je mezi námi jediná žena, je udržení disciplíny prvořadou záležitostí organizace.

Pokud jsou manželé členy téže jednotky, organizace z toho důvodu povolila manželovi právo veta vůči každému příkazu jeho ženě. Avšak s výjimkou tohoto zvláštního ustanovení podléhají ženy stejné disciplíně jako muži a vzdor přirozené volnosti, která panuje téměř ve všech jednotkách, je jakékoli porušení disciplíny v organizaci mimořádně vážná záležitost.

S Katy jsme o tom často mluvili, ale stejně tak, jako jsme náš silící vztah nechtěli chápat čistě sexuálně a nezávazně, zatím jsme jej také nehodlali legalizovat. Jednak jsme se potřebovali více poznat, a jednak jsme oba cítili jako nadřazenou naši povinnost vůči organizaci a jednotce; proto jsme nechtěli lehkomyšlně dělat nic, co by znamenalo její porušení.

Nicméně bylo zřejmé, že už brzy musíme tak nebo tak dospět k nějakému vyjasnění.

Kapitola VII

23. říjen 1991: Poprvé od té doby, co jsme minulý týden s Katy odvezli z Marylandu municí, jsem se dnes ráno zase dostal k zápiskům. V posledních šesti dnech provedla naše jednotka tři akce.

Podle oficiálních zpráv byla organizace odpovědná za více než dvě stovky násilných případů v celé zemi a skutečně to také byla partyzánská válka se vším všudy.

Minulé pondělí večer jsme Harry, George a já přepadli redakci *Washington Post*. Byla to rychlá a snadná záležitost, i když jsme se předtím pár minut přeli, jak při ní nejlépe postupovat.

Harry byl zpočátku pro to, pustit se ostře do personálu, ale nakonec jsme se omezili na zničení tiskařských strojů. Chtěl si totiž násilím vynutit přístup do zpravodajské redakce novin v šestém poschodí a tam pistolemi a granáty pobít tolik lidí, kolik jen stačíme. Když zasáhneme před výměnou poslední směny v půl osmé, dostaneme tak prakticky všechny přítomné.

George jeho návrh bez detailního propracování odmítl kvůli příliš velkému riziku. V budově *Washington Post* pracovaly stovky lidí a nebylo pochyb o tom, že se následkem paniky, vyvolané výstřely a výbuchy granátů, zmateně shluknou na schodištích a v hale. Potom budeme muset sjet do přízemí výtahem a pokud někoho napadne vypnout proud hlavním spínačem, uvízneme beznadějně v pasti.

Nabízela se však jiná možnost. Do tiskárny *Postu* bylo dobře vidět velkým oknem přímo z haly a proto jsme se rozhodli jinak. Vyrobil jsem jednoduchou improvizovanou bombu tak, že jsem lepicí páskou prostě na ruční granát upevnil protitankový obranný granát. Celá hračka vážila asi tři kila a byla poměrně těžkopádná, ale přesto jí bylo možno na nějakých patnáct metrů hodit jako obyčejný, i když nezvykle velký ruční granát.

Zaparkovali jsme v boční ulici asi sto metrů od hlavního vchodu. Jakmile odzbrojil hlídače, Harry zkrácenou brokovnicí prostřelil velkou díru do okna tiskárny. Já jsem pak už jen odjistil svou kuriózní „granátominu“ a usadil ji mezi role nejbližší rotačky, kde byly již připraveny tiskařské plotny pro noční vydání.

Před explozí jsme se skrčili za zděný parapet a pak jsme s Harrym do tiskárny ještě hodili půl tuctu zápalných termitových granátů. Byli jsme zpátky v uličce ještě dřív, než vůbec z budovy stačil někdo vyjít, takže naše auto určitě nikdo neviděl. Rovněž Katy se jako obvykle na naší akci podílela tím, že naše obličeje jakoby kouzlem úplně změnila.

Příštího rána se *Post* objevila asi o hodinu později než jindy a abonenti vyšli úplně naprázdno, protože prvního ranního vydání se museli vzdát, ale podle všeho nebyly noviny nijak těžce poškozeny. Citelnější škodu utrpěl pouze jeden stroj a ostatní naše zápalné granáty jenom trochu ožehly; také shořel sud tiskařské černi. *Post* tedy naším podnikem nic neztratila na schopnosti dál šířit své jedovaté lži.

Takovým výsledkem jsme byli citelně zdeptáni. Bylo nám jasné, že jsme nerozvážně podstoupili riziko, které nebylo v žádaném poměru k výsledku, který by se měl rozumně předpokládat.

Dali jsme si slovo, že do budoucna už nebudeme z vlastní iniciativy nic podnikat, pokud svědomitě nezávažíme stanovený cíl a nebudeme pevně přesvědčeni, že za podstoupené riziko skutečně stojí. Nemůžeme si dovolit napadat systém jednotlivými drobnými údery, které by připomínaly roj komárů, snažících se k smrti ubodat slona. Každý úder musí být předem dokonale posouzen podle předpokládaného účinku.

Původní Harryho nápad přepadení zpravodajské redakce a kanceláří vydavatele *Washington*

Post nám teď zpětně připadal jako mnohem lepší. Měli jsme raději pár dní počkat a vypracovat solidní plán, který by noviny skutečně ochromil, místo abychom tak ukvapeně a zbytečně napadli tiskárnu. Jediným skutečným „úspěchem“ naší akce byla zpřísněná ostraha redakce a tím i podstatně vyšší riziko při dalším přepadu.

Svoji chybu jsme však hned ráno zase trochu napravili. Náš předpoklad, že zaměstnanci redakce strávili celou noc ve svých kancelářích, aby napsali články o večerních událostech, a proto budou určitě doma ještě vyspávat, nás pak přivedl na myšlenku vykonat u jednoho z nich „přátelskou návštěvu“.

Když jsme si prolistovali noviny, sjednotili jsme se nakonec na redaktorovi úvodníků, který o nás napsal obzvláště zlomyslný článek, z jehož slov přímo číselala talmudská nenávisť. Řekl tam mimo jiné, že rasisté jako my si nezasluhují žádné ohledy ani od policie, ani od řádného občana. Jakmile se někde objeví, musí být kýmkoli zastřelen jako vzteklý pes, což bylo poněkud v protikladu s jeho obvyklou starostí o černé násilníky a vrahy, i s jeho spílavou kanonádou proti „policejní brutalitě“ a „nepřiměřené reakci“.

Protože se jeho úvodník prakticky rovnal podněcování k vraždě, zdálo se nám jen přiměřené, když mu dáme ochutnat jím samým doporučeného léku.

Harry a já jsme odjeli autobusem do středu města a vzali jsme si taxi s černým řidičem. Než jsme dojeli před redaktorův dům v Silver Spring, ležel už mrtvý černochoz vzadu v kufříku. Zatímco jsme čekali ve voze, Harry zazvonil a ženě, která vyšla, řekl, že má odevzdat balíček z novin *Post* a nechat si písemně potvrdit jeho přijetí. Když se za chvíli rozespálý redaktor v koupacím plášti objevil ve dveřích, Harry jej rozstřelil doslova na dva kusy svou upilovanou brokovnicí, kterou měl schovanou pod kabátem.

Ve středu jsme všichni čtyři (Katy řídila auto) kompletně zničili nejsilnější televizní vysílač ve washingtonské oblasti. Bylo to jen o vlasek a v jednu chvíli jsem už nevěřil, že odtamtud ještě vyvážneme.

Ještě není jasné, jak zapůsobily naše nové činy na širokou veřejnost, ale lidé se asi z největší části zabývají svými vlastními záležitostmi jako vždy.

Nějaký účinek však přece jen měly. K posílení policejních sil byla nasazena Národní garda několika států a početné strážní jednotky hlídají po čtyřicet hodin před každou vládní budovou ve Washingtonu, před hlavními úřadovými masmédií i stovkami domů vládních úředníků.

Předpokládám, že během týdne byla přidělena trvalá osobní stráž každému kongresmanovi, federálnímu soudci i federálnímu byrokratovi v hodnosti od druhého tajemníka výš. Ale všechny pytle s pískem, kulometry a khaki uniformy, které je vidět ve Washingtonu na každém kroku, jenom přispějí k uvědomění veřejnosti, přestože jsem si jist, že situace venku v Iowě je mnohem méně dramatická než tady.

Největší problém spočíval v tom, že nás i celou naši činnost vidí veřejnost jenom očima masmédií. I když dokážeme dělat takový rozruch, že nás média nemohou ignorovat nebo naši činnost alespoň tutlat, přesto se nemůžeme postavit na odpor proti jejich zpravodajskému monopolu, který zaplavuje veřejnost výhrůžkami, polopravdami a lžemi. Během posledních dvou týdnů do nás nepřetržitě bušila, aby přesvědčila každého o tom, že jsme ztělesněním zla a hrozbou všemu slušnému, ušlechtilému a čestnému.

Vypustili na nás veškerou obrovskou sílu masmédií. Nebylo to jen obvyklé tendenční zpracování ve zprávách, ale začaly se objevovat i dlouhé články ze „zákulisí“ v nedělních přílohách novin, vyšperkované padělanými snímky ze shromáždění a akcí naší organizace, dále panelové diskuse s „experty“ v televizi - slovem snad všechno myslitelné! Některé příběhy, které si o nás vybájili, jsou skutečně neuvěřitelné, ale já se obávám, že americká veřejnost je stále ještě tak důvěřivá, aby jim všechno spolkla.

Co se nyní děje, silně připomíná mediální kampaň proti Němcům v čtyřicátých letech. Historiky o Hitlerovi, který se v záchvatu zuřivosti válí po zemi a kouše koberec,

smyšlené německé plány na invazi do Ameriky, děti, jimž za živa stahovali kůži a pak je rozvařili na mýdlo nebo unášení amerických žen a jejich posílání do nacistických věznic. Židé tehdy přesvědčili americký lid o tom, že tyto historiky jsou pravda a výsledkem byla druhá světová válka, v níž se pozabíjely miliony nejlepších lidí naší rasy, a střední i východní Evropa se změnila na obrovský komunistický zajatecký tábor.

Skutečně to vypadá, jakoby se systém znovu rozhodl vyvolat válečnou hysterii a ukázat nás jako ještě větší hrozbu, než jakou skutečně jsme. Představujeme v tom ohledu „nové Němce“ a celá zem je psychologicky zpracovávána na naše zlikvidování.

Jistým způsobem tím však systém pracuje pro nás mnohem víc, než bychom si dokázali představit, protože vnáší náš boj do povědomí veřejnosti. Znervózňuje mě však skryté podezření, že si nejvyšší kruhy systému ve skutečnosti vůbec nedělají takové starosti z naší hrozby a že je jim jen záminkou k realizaci plánů na posílení vlastní moci, jakým je například program identifikačních karet.

Naší jednotce byla přidělena povšechná úloha okamžitě po bombovém atentátu na budovu FBI bojovat konkrétními akcemi proti masmédiím v naší oblasti podobně, jako ostatním jednotkám byly za cíl určeny jiné součásti mocenského aparátu systému. Je však jasné, že pouze takovými akcemi nemůžeme zvítězit - nepřítel je příliš mnoho a nás příliš málo. Proto musíme přesvědčit velkou část amerického obyvatelstva o tom, že co děláme, je současně nezbytné i správné.

To je úlohou propagandy a v té jsme až dosud nebyli příliš úspěšní. U nás odpovídají za propagandu ve washingtonské oblasti především jednotky 2 a 6, a jak jsem se dozvěděl, rozdaly již na ulicích tuny letáků; jeden z nich našel včera Harry na chodníku přímo v centru města. Bohužel se obávám, že jen samotné letáky nás v boji s masmédií systému nedostanou ani o kousek dál.

Naším asi nejsenzačnějším propagandistickým podnikem byly dvě akce z minulé středy, z nich poslední skončila tragédií. Naší jednotce se podařilo vyhodit do vzduchu televizní stanici, zatímco muži z jednotky 6 obsadili rádiový vysílač a oslovili z něj obyvatelstvo. Výzva k spoluúčasti na boji naší organizace za rozbití systému byla předem namluvena na magnetofonový pásek.

Trojice našich lidí obsadila budovu, zavřela osazenstvo ve skladišti a před vchod k hlavnímu vysílači položila nálož. Po založení magnetofonové pásky pak chtěli ještě před příchodem policie nepozorovaně zmizet. Obvyklá policejní taktika, spočívající v obklíčení budovy a vykouření útočníků slzotvorným plynem, nám dovolovala počítat s nejméně hodinovou vysílací dobou. Jenže tentokrát se policie objevila dříve než se čekalo a zaútočila na vysílač tak rychle, že se naši muži ocitli v pasti. Při následné přestřelce byli dva zabití a třetí pravděpodobně svá zranění nepřežije. Výzva organizace šla do éteru sotva deset minut.

Byly to první oběti, které jsme zde oplakali, ale tím byla jednotka 6 prakticky rozpuštěna. Zbývající dvě ženy a jeden muž se přechodně nastěhovali do našeho útulku; když jejich lidé padli do rukou policie, museli se samozřejmě svého hlavního stanu ihned vzdát.

Tím jsme také přišli o jeden ze dvou našich tiskařských strojů ve washingtonské oblasti, ale naštěstí se nám ještě podařilo odvézt téměř celou zásobu tiskařského náčiní i jeden lehčí přístroj. Kromě toho jsme také prozatím převzali jejich dodávku, která by nám byla hodně užitečná, pokud by tu zůstala.

28. říjen: Včera večer jsem musel udělat to nejnepříjemnější, k čemu jsem byl kdy vyzván za čtyři roky od vstupu do organizace: účastnil jsem se exekuce jednoho vzbouřence.

Vůdcem jednotky 5 byl Harry Powell. Když minulý týden štáb jeho jednotku pověřil zabitím dvou nejzvrácenějších a nejrozhodnějších zastánců rasového míšení v naší oblasti, - kazatele a rabína -, spoluautory žádosti kongresu na daňové zvýhodnění smíšených

manželství, Powell se vykonání příkazu vzepřel. Poslal WFC prohlášení, v němž říká, že je proti dalšímu násilí a že se jeho jednotka nadále nebude podílet na žádných teroristických akcích.

Byl okamžitě internován a včera byl velitelstvím WFC z každé jednotky - včetně jednotky 5 - předvolán zástupce, aby jej soudili. Jednotka 10 nebyla schopna svého zástupce vyslat, takže se nakonec 11 členů - osm mužů a dvě ženy - sešlo s důstojníkem WFC v podzemním skladišti obchodu se suvenýry, který patřil jednomu z našich „legálů“. Já jsem tam byl jako zástupce jednotky č. 1.

Důstojník WFC stručně přednesl Powellův případ a poté zástupce jednotky č. 5 předložil fakta: Powell nejen odmítl splnit příkaz k likvidaci, ale navíc ještě nabádal členy své jednotky, aby rovněž neuposlechli. Naštěstí se nikdo z nich k tomu nenechal přemluvit.

Powell dostal příležitost k obhajobě. Mluvil přes dvě hodiny a jen občas byl přerušen doplňující otázkou někoho z nás. Co řekl, byl pro mě šok, ale jsem si jist, že nám všem to jen ulehčilo rozhodnutí. Harry Powell byl v zásadě jedním z „odpovědně jednajících konzervativců“ a skutečnost, že se stal nejen členem organizace ale i vůdcem jednotky, vrhá spíše špatné světlo na organizaci než na něj. Více méně si stěžoval jen na to, že všechny naše teroristické akce proti systému jen daný stav zhoršují, protože jej „provokujeme“, aby se chápal stále horších prostředků útisku.

My všichni chápeme, že je žádoucí i taková interakce nebo jsem si to myslel přinejmenším já! Powell však tomu zřejmě nerozuměl. To znamená nepochopil, že jedním z hlavních účelů teroru je vždy a všude nutit úřady sahat po odvetných akcích a přijímat stále víc represivních opatření, čímž se zákonitě odcizí části obyvatelstva a vyvolá sympatie k teroristům. Dalším cílem je vyvolávání neklidu, aby se tak obyvatelstvu odcizila potřeba bezpečnosti v rámci systému a vzala víra v nepřemožitelnost vlády.

Během Powellovy řeči bylo stále zřejmější, že byl konzervatívec a nikoli revolucionář. Mluvil tak, jakoby veškerým smyslem a cílem organizace bylo donutit systém k určitým reformám namísto jeho radikálního zničení a vybudování něčeho zcela jiného.

Byl naladěn proti systému, protože zatěžoval jeho obchod vysokými daněmi (před naším nuceným odchodem do podzemí vlastnil železářský podnik). Oponoval systému, protože zacházel s černými příliš volně, a kriminalita i nepokoje škodily jeho obchodu. Byl proti tomu, aby systém zabavoval střelné zbraně, protože se domníval, že pro svou osobní bezpečnost pistoli potřebuje. Jeho hnací silou bylo liberální, egoistické individuum, které spatřuje kořen všeho zla v omezování svobodného podnikání.

Kdosi se jej zeptal, zda již zapomněl, co organizace vždy znovu a znovu opakovala, že náš boj slouží zachování naší rasy a že záležitost osobní svobody je tomuto vyššímu cíli podřízena. Jeho námitka zněla, že násilnická taktika organizace neprospívá ani naší rase, ani osobní svobodě.

Powellova odpověď jen znovu dokazuje, že nepochopil, co se snažíme dělat. Jeho počáteční souhlas s užitím násilí proti systému spočíval na naivních předpokladech - a tak mu to ukážeme! Když systém místo ústupků utáhl šroub ještě pevněji, domníval se, že náš teroristický postup vyvolal pravý opak toho, co jsme původně chtěli.

Jednoduše nechtěl akceptovat skutečnost, že cesta k našemu cíli nespočívá v návratu k ranému stadiu naší historie, nýbrž naopak v překonání dnešních poměrů a v útoku na budoucnost, přičemž směr určujeme my a nikoli systém. Nejde to jinak - dokud nevezmeme současným vládcům veslo z ruky a nehodíme je přes palubu, bude státní lodice dál kolísavě plout svým nebezpečným kurzem. Tady už neplatí žádná nečinnost, není žádné „zpátky“. Protože se nacházíme mezi Charybdou a Skyllou, zcela jistě také utržíme notné šrámy, než se dostaneme zase na volnou plavební dráhu.

Snad měl Powell ze své strany i pravdu, když považoval naši taktiku za nesmyslnou; ale tuto otázku nakonec zodpoví reakce lidí. Přesto však jeho celý postoj a orientace byly nesprávné. Při poslechu Powellovy řeči jsem si vzpomněl na spisovatele Brookse Adamse z

konce 19. století, který lidské pokolení dělil do dvou kategorií - na lidi duchovní a materiální. Powell byl ztělesněním materiálního člověka.

Ideologie, konečné cíle, rozpor mezi světovým názorem systému a naším - nic z toho pro něj nemělo význam. Považoval ideologii organizace za jakousi ideologickou mucholapku pořízenou k získávání rekrutů. Náš boj proti systému měl za soutěž o moc a nic jiného. Byl toho mínění, že když nedokážeme systém demontovat, měli bychom se snažit tlačit jej ke kompromisu.

Ptal jsem se sám sebe, kolik dalších lidí v naší organizaci asi smýšlí jako Powell, a ta myšlenka mě hodně tísnila. Vyvíjeli jsme se rychle; neměli jsme dost času, abychom našim lidem mohli výchovou vštípit zásadní náboženský postoj ohledně našich cílů a učení, jehož sítem by se dalo včas zabránit případům, jako byl tento.

Za daného stavu věcí jsme neměli žádnou volbu, jak rozhodnout o Powellově osudu. Uvážili jsme nejen jeho neposlušnost, nýbrž i skutečnost, že se zásadně projevil jako nespolehlivý. Mít mezi sebou takového člověka - a to ještě navíc jako velitele jednotky -, který s ostatními členy mluví otevřeně o kompromisu se systémem v době, kdy válka vlastně teprve začala.

Měli jsme před sebou jenom jedinou možnost rozhodnutí. Přítomných osm mužů tahalo sirky a tři z nás - včetně mě - los určil do popravčí čety. Když si Powell uvědomil, že má být usmrcen, pokusil se uprchnout. Spoutali jsme mu ruce i nohy, a protože začal křičet, museli jsme mu zacpat ústa.

Pak jsme s ním odjeli do lesnaté končiny u dálnice nějakých deset mil jižně od Washingtonu a tam jsme jej zastřelili a zahrabali.

Vrátil jsem se krátce po půlnoci, ale usnout jsem nedokázal. Byl jsem ze všeho nesmírně sklíčený.

Kapitola VIII

4. listopad: Dnes večer zase polévka s chlebem, a to ještě ne dost. Peníze nám už skoro došly a od WFC také nic nepřišlo. Pokud se něco neobjeví, budeme během nejbližších pár dní nuceni vrátit se k ozbrojeným přepadům, a to je nepříjemná vyhlídka.

Jednotka 2 má sice podle všeho stále ještě neomezenou zásobu potravin a my jsme teď byli v opravdu neutěšené situaci, zvláště když musíme nakrmit sedm lidí, ale bylo velice riskantní jet až do Marylandu pro železnou zásobu. Pravděpodobnost, že cestou padneme při silničních kontrolách do ruky policii, je až příliš velká.

To je zatím nejzřejmějším a veřejnosti asi nejvíc nervy drásajícím důsledkem naší teroristické kampaně. Nekonečné fronty aut, které se přinejmenším v oblasti Washingtonu vytvořily následkem policejních kontrol, udělaly z cestování hotovou noční můru. V posledních pár dnech policie svoji činnost ještě citelně vystupňovala a zdá se, že na dohlednou dobu to bude trvalým příznakem každodenního života.

Přesto jsme však až dosud „nezastavili“ žádného chodce, cyklistu nebo autobus; zatím jsme pořád ještě nějak vystačili, i když ne tak jako předtím.

Už jsme zase bez proudu; dnes večer je to podruhé, co musíme sáhnout po svíčkách. Loňského roku byly nejhorší výpadky proudu v létě, ale teď už je listopad a pořád tu ještě máme „přechodnou“ redukci napětí o 15 procent, ale ani ustavičné podpětí nás nechrání před náhlým výpadkem proudu.

Ale i na vypínání proudu však jako obvykle někdo vydělává. Když Katy minulý týden s notnou dávkou štěstí vyslídila v obchodě s potravinami pár svíček, musela zaplatit za kus 1,50 dolaru.

Ceny parafínu a benzinových lamp vyletěly do oblak, ale v železářských obchodech stejně nikdy nejsou. Jakmile budu mít zakrátko zase trochu volna, uvidím, jak by se v tom směru dalo zaimprovizovat.

V posledním týdnu jsme udržovali tlak na systém množstvím sólových akcí a ostatních méně nebezpečných činů. Jen ve Washingtonu jsme asi čtyřicetkrát zaútočili ručními granáty na státní a mediální budovy, a naše jednotka si jedenáct z nich může připsat na své konto.

Když je teď nemožné přiblížit se k nějaké státní budově s výjimkou pošty bez důkladné tělesné prohlídky, museli jsme přijít na něco jiného. V jednom případě Harry prostě uvolnil pojistku tříštivého granátu a strčil jej mezi dvě kartonové krabice na paletě, odstavené vedle zásobovacího vjezdu do budovy *Washington Post*. Věcí se už dál nezabýval a teprve později bylo ve zprávách potvrzeno, že v budově novin došlo k výbuchu, který jednoho zaměstnance zabil a dva další těžce zranil.

Kromě toho jsme také častěji použili brokovnic jako improvizovaných granátometů. Dovolovaly dostřel asi na 150 metrů, ale granáty vždy explodovaly předčasně, než jsme nakonec upravili retardační zařízení. Pak už nám k jejich účinnému použití stačil úkryt ve vzdálenosti asi sto metrů od cíle.

Takto jsme už stříleli ze zadních sedadel jedoucího auta, z oken toalety přilehlé budovy i z parku na druhé straně ulice. S trochou štěstí se nám dařilo zasáhnout okno a vyvolat detonaci v kanceláři nebo na chodbě. Ale i když granát narazil jen na vnější stěnu, výbuch roztříštil okenní skla a lidé se pod dojmem našeho „šrapnelu“ v panice rozutekli.

Kdybychom v tom pokračovali dostatečně dlouho, jistě bychom vládu přinutili nechat umístit na okna státních budov kovové žaluzie, což by jen zvýšilo nervozitu státních

zaměstnanců. Včera jsme ztratili jednoho z nejlepších úderníků jednotky 8 Rogera Greena a s přibývajícím časem jistě nebude poslední.

Často jsme o tomto problému spolu mluvili a pokaždé jsme uvízli na tom samém - mimo organizaci revoluční nálady prakticky nejsou a naše dosavadní činnost podle všeho na tom takřka nic nezměnila. Spousta lidí sice nechová nějakou zvláštní náklonnost k vládě a reptání v posledních šesti nebo sedmi letech sílilo úměrně k zhoršujícím se životním podmínkám, ale zatím se jim ještě vede až příliš dobře a jsou tak samolibí, že dosud na nějakou revoltu vážněji nepomysleli.

Nadto jsme ještě trpěli tou obrovskou nevýhodou, že k veřejnosti se o nás dostala jen systémem kontrolovaná image. Soustavně jsem byli našimi „legály“ informováni, jak o nás obyvatelstvo smýšlí, a většina lidí na nás shodně s líčením systému pohlížela jako na „gangstery“ a „vrahy“.

Bez jistého citového souznění mezi námi a širokou veřejností bychom nikdy nemohli získat dostatek nových rekrutů k vyrovnání vlastních ztrát. A protože systém ovládal prakticky každý kanál komunikace s veřejností, bylo pro nás získávání nezbytných sympatií mimořádně těžké. Proti nepřetržitému vymývání mozků, kterým systém lidi držel v ohlávce, nám příliš nepomáhaly naše letáky nebo občasné několikaminutové obsazení rádiového vysílače. Právě když znovu zapnuli proud, napadlo mě, jestli se systém pro svou vlastní slabost neblíží k zániku i bez našeho přispění stejně rychle jako s ním. Neustále výpadky proudu byly jenom jednou z tisíců trhlin v hroutící se struktuře, kterou jsme se tak zoufale snažili rozbít.

8. listopad: V posledních dnech nastalo pár výrazných změn v našich domácích poměrech. Počet spolubydlících v našem „podniku“ se mezitím ve čtvrtek zvýšil na osm, ale teď jsme zase jen čtyři - já, Katy, Bill a Carol Hanrahanovi, kteří dříve patřili k jednotce 6.

Harry a George se spojili s Ednou Carlsonovou, která sem také přišla po katastrofě kolem jednotky 6, a rovněž s Dickem Wheelerem, jenž jako jediný přežil čtvrteční policejní razii proti úkrytu jednotky 8. Všichni čtyři se společně odstěhovali do nového příbytku v naší oblasti.

Novým přeskupením jsme teď byli lépe rozděleni podle druhu úkolů než dříve a vyřešil se tím i náš osobní problém, který nám s Katy dělал takové starosti. My jsme v zásadě technická servisní jednotka a ostatní čtyři přestěhovaní tvoří sabotážní a exekuční komando.

Bill Hanrahan je strojník, automechanik i tiskař, a ještě před dvěma měsíci provozoval s Carol v Alexandrii tiskárnu. Jeho žena sice nemá technické vlohy, ale je přesto poměrně zkušená tiskařka. Jakmile zde nainstalujeme jiný stroj, budeme vyrábět množství letáků i dalšího propagačního materiálu, který pak organizace ve svém obvodu rozšiřuje.

Osobně budu i nadále odpovědný za spojovací aparát i speciální bojové vybavení. V tom posledním mi bude Bill pomáhat a dále bude činný jako náš puškař i správce zbrojního arsenálu.

V omezené míře bude mít Katy možnost věnovat se zase své redakční činnosti a její povinností bude upravovat a převádět pro Carol strojopisné propagační texty do tiskové podoby.

Včera jsem spolu s Billem poprvé pracoval na speciálním přístroji. Minomet ráže 4,2 palce jsme upravili tak, aby se dal používat na projektily ráže 81 milimetrů. Byla to nutná úprava, protože až dosud se nám nepodařilo opatřit si příslušný minomet na projektily, které jsme ukořistili tento měsíc při útoku na vojenský polygon v Aberdeenu. Jeden z našich členů, velký nadšenec pro zbraně, však měl použitelný minomet ráže 4,2 palce, který uschoval už od konce čtyřicátých let.

Organizace chystala na příští jeden až dva dny velmi důležitou akci, při níž se mělo minometu použít, a proto jsme se s Billem octli v časové tísní. Naším hlavním problémem

bylo obstarání ocelové roury o správném průměru, abychom ji mohli navařit do hlavně minometu ráže 4,2 palce, protože jsme neměli k dispozici soustruh ani jiné obráběcí stroje. Když jsme nakonec dodavatele roury našli, ostatní už bylo poměrně jednoduché. Přestože je výsledek dobře třikrát těžší, než by měl být minomet ráže 81 mm, jsme na něj náležitě hrdí.

Včera jsme se zabývali prací, která byla teoreticky dost jednoduchá, ale v praxi nám způsobila mnohem víc starostí, než jsme předpokládali. Šlo o vybrání výbušniny z pláště čtvrtmetrákové bomby. S velkou námahou i s početnými opařeními od vařící vody, kterou jsme se přitom postříkali, se nám nakonec podařilo dostat téměř všechen tritonal z bomby, a zatím jsme jím plnili kartonové obaly od grapefruitové šťávy, sklenice od burákového másla i jiné vhodné nádoby. Práce si vyžádala celý den a byla velice náročná na naši trpělivost, ale teď jsme schopni vyrobit tolik středně velkých bomb, abychom s nimi vystačili několik měsíců.

Myslím, že jsem v Billu Hanrahanovi našel vzácného spolubojovníka. (Máme nyní označení jednotka 6 a mně připadlo její vedení.) Nové poměry jsou jistě mnohem příjemnější i pro Katy, protože sdílíme dům s dalším manželským párem a ne jako dříve s dvěma mladými muži.

Právě jsem si poznamenal „další manželský pár“, ale to byl samozřejmě chybný výraz, protože Katy a já nejsme formálně oddáni. Během posledních dvou měsíců a zvláště v posledních dvou či třech týdnech jsme však toho společně zažili tolik a stali se tak závislími na kamarádství ostatních, že se tím vyvinul stejně silný vztah jako v manželství.

Když měl někdo z nás dříve vykonat nějakou úlohu pro organizaci, obvykle jsme vymýšleli různé rafinované plány, jak ji provádět spolu. Teď už jsme pro takovou spolupráci žádné triky vymýšlet nepotřebovali.

Není bez zajímavosti, že vzdor v mnoha ohledech nepřírozenému životu, který nám ukládalo naše členství, byl vztah obou pohlaví mnohem normálnější, než jak tomu bylo mimo organizaci. Přestože neprovdané ženy podléhají v organizaci téže disciplíně a jsou teoreticky „rovné“ mužům, byly od nás podstatně více ctěny a chráněny, než jak se to obvykle ženám stává.

Stačí si jen připomenout třeba znásilňování, které se v této době stalo doslova všudypřítomnou epidemií. Již od počátku čtyřicátých let až do loňského roku jejich počet trvale stoupal o 20-25 %, a přesto Nejvyšší soud nedávno rozhodl, že jsou protiústavní všechny zákony, které řadí znásilnění mezi zločiny, protože prý dělají právní rozdíly mezi pohlavími. Soudci prostě rozhodli, že znásilnění nesmí být nadále trestáno podle zákona o sexuálních deliktech.

Jinými slovy to znamená, že znásilnění bylo zredukováno na úroveň vytahání za ucho, a pokud nešlo prokázat ublížení na zdraví, bylo prakticky nemožné zahájit trestní stíhání nebo dokonce dosáhnout zatčení pachatele. V důsledku takového juristického darebáctví počet případů znásilnění stoupl tak hrozně, že podle statistického odhadu byla v průměru každá druhá americká žena alespoň jednou v životě znásilněna. V mnoha našich velkých městech byla příslušná statistika samozřejmě ještě mnohem otrěsnější.

Skupiny a organizace obhájkyní ženských práv přijaly tento vývoj se zděšením. Nebylo to právě to, co zamýšlely, když před dvaceti lety začaly agitovat pro „rovnost“, ale osobně mám podezření, že si alespoň představitelky hnutí, z nichž byla většina Židovek, od samého počátku přály právě takový výsledek.

Naopak mluvčí hnutí za občanská práva černých se přímo zalykali chválou na rozhodnutí Nejvyššího soudu. Tvrdili, že zákony proti znásilnění jsou „rasistické“, protože neúměrně vysoké procento černochů bylo žalováno právě z tohoto důvodu.

Dnes okounějí bandy černých rváčů na všech parkovištích a školních hřištích, potloukají se na chodbách úřadů i obytných komplexů, a vyhlížejí si vzhledné bílé dívky a ženy bez doprovodu, přičemž dobře vědí, že případné potrestání ze strany neozbrojených občanů nebo

policie se svázanýma rukama je velice nepravděpodobné. Zvláště oblíbeným novým sportem se stalo skupinové znásilňování ve školních třídách.

Mimořádně „liberální“ ženy snad v tomto hrozném stavu mohou nacházet částečné uspokojení svého masochistického založení; prapodivný způsob, jak odčinit „pocit viny“ za svůj rasový původ, ale pro normální bílé ženy se to stalo hroznou noční můrou.

Jedním z nejodpornějších aspektů celé záležitosti ovšem byla skutečnost, že se jí účastnili i mnozí mladí běloši, místo aby se naopak obrátili proti novému ohrožení své rasy. Tak se množila i znásilnění bílými a v poslední době se dokonce objevily případy znásilnění rasově smíšenými bandami.

Ani dívky a ženy však nezůstaly pasivní. Sexuální zvrácenosti všeho druhu a dokonce i s dětmi mladšími deseti let dosáhly stupně, jaký byl ještě před třemi nebo čtyřmi lety nepředstavitelný. Buzeranti, fetišisti, rasově smíšené páry, sadisti a exhibicionisti, navíc ještě podněcovaní masmédií, stavějí své perverzity už zcela veřejně na odiv obyvatelstvu.

Drobný incident se nám stal právě minulý týden, když jsem jel s Katy na „okres“, abych tam konečně vyzvedl plat pro naši jednotku, protože nám už zbývala poslední polévková konzerva. Čekali jsme právě na autobusové zastávce, když mě napadlo zaskočit ještě do blízkého kiosku pro noviny. Stačila mi na to pouhá půlminuta, ale když jsme vrátil, byl už tam nějaký přičmoudlý mladík s afroúčesem, [2] který kolem Katy poskakoval jako boxer a dělal jí oplzlé návrhy. Chytil jsem ho za rameno, otočil a vši silou udeřil do obličeje. Když se zhroutil na zem a já viděl, jak mu z rozbité huby v přívalu krve vyšlo i pět nebo šest zubů, pocítil jsem silné a téměř pudové uspokojení.

Sáhl jsem po pistoli, abych zrůdu zastřelil, ale Katy mě zadržela za rameno a přivedla k rozumu. Tak jsem ho alespoň ze všech sil třikrát kopnul do podbřišku; několikrát sebou škulbl, tlumeně vykřikl a zůstal nehnutě ležet.

Náhodní chodci nás míjeli s odvráceným pohledem. Na druhé straně ulice poskakovalo a zevlovalo na nás několik černochoů. Rychle jsme zmizeli za roh, přeběhli několik příčných ulic, a pak jsme na další zastávce nastoupili do autobusu.

Později mi Katy řekla, že pobuda k ní přišel hned, jakmile jsem zmizel v kiosku. Chytil ji kolem krku, dotíral na ni a osahával ji. Protože je poměrně silná a hbitá, dokázala se mu vymanit, ale znovu jí zastoupil cestu, když se chtěla za mnou rozběhnout.

Katy si už dávno navykla nosit pistoli, ale toho dne bylo na danou roční dobu neobvykle teplo a v lehkých šatech se zbraň nedala skrýt. A protože navíc jela se mnou, nepovažovala za nutné mít u sebe ani kasr se slzným plynem, což se dnes stalo pro ženy naprostou nezbytností.

V této souvislosti bylo zajímavé konstatovat, že ti samí lidé, kteří před Cohenovým zákonem tak hystericky agitovali pro zabavení střelných zbraní, se nyní zasazovali i za prohlášení této jediné obrany žen za nehumánní a nezákonnou. Byly dokonce i případy žen, které použily slzný plyn k obraně před znásilněním, a nakonec pak samy byly obžalovány z ozbrojeného útoku! Svět se tak zbláznil, že opravdu už člověka nemohlo nic překvapit.

Na rozdíl od situace venku je případ znásilnění uvnitř organizace téměř nemyslitelný! Přesto nepochybují o tom, že kdyby se taková věc stala, byl by pachatel během několika hodin za svůj zločin odměněn devíti gramy olova do zátylku.

Když jsme se s Katy vrátili na základnu, čekal tam na nás Henry s nějakým mužem. Harry po mě chtěl konečnou instruktáž pro obsluhu zaměřovače nově přestavěného minometu. Když pak odjížděli, minomet si vzali s sebou.

Katy i já máme Harryho velmi rádi a bude nám tu scházet, protože patří k lidem, na nichž konec konců závisí úspěch celé organizace.

Katy během doby naučila Harryho většinu svých triků s makeupem a když odjížděl, vzal si kromě minometu i větší část její zásoby paruk, falešných knírů, gumových pomůcek a divadelní kosmetiky.

Kapitola IX

9. listopad: To zas byl den! Dnes odpoledne se sešel Kongres na mimořádném zasedání, aby vyslechl prezidentův projev. Požadoval v něm přijetí zvláštního zákona umožňujícího vládě vymýtit „rasismus“ a tvrději potlačovat terorismus.

Podle tiskových zpráv ze zasedání chce prezident přimět Kongres také k přijetí dlouho očekávaného zákona o identifikačních kartách. Přestože jsme computer pro tento program nedávno zničili, vláda v něm chce podle všeho co možná nejrychleji pokračovat.

Kolem Kapitolu soustředili tři až pět tisíc tajných policistů i uniformovaných vojáků. Všude stály džípy s kulomety a dokonce i dva tanky a jeden obrněný transportér.

Před vstupem do areálu museli zaměstnanci Kongresu i novináři projít třemi barikádami a zátarasy z ostnatého drátu a pokaždé byli podrobni důkladné osobní prohlídce. Nad celými manévry ještě vrčely všudypřítomné helikoptéry. Ani sebevražedné komando by se při pokusu o útok nedostalo k místu dění blíž než na dva domovní bloky.

Vláda zřejmě bezpečnostní opatření úmyslně přeháněla, aby tak v lidech jen posílila pocit naléhavosti celé věci. Jsem si jist, že celé to hlomozné sročení vojáků a techniky na Kapitolu mělo v hlavách konzumentů televize vyvolat přesvědčení, že země je ve stavu nejvyššího ohrožení a vláda tudíž musí použít i těch nejtvrdších opatření, jaká má po ruce.

Právě v okamžiku, kdy televizní kamera přenesla pohled diváka z rušné scény před Kapitolem na řečnický pult v zasedacím sále, explodovala střela z minometu (přestože ji jako takovou nikdo nerozpoznal) asi 200 metrů severozápadně od budovy. Televizní diváci sice zaslechli tlumenou detonaci, ale nemohli vidět nic jiného než malý mlhavý obláček kouře nad Kapitolem.

Na příštích pár vteřin zavládl všeobecný zmatek. Vojáci s nasazenými plynovými maskami se rozběhli jedním směrem, zatímco zuřivě se rozhlížející tajní agenti s pistolemi v ruce pospíchali na úplně opačnou stranu. Televizní moderátor zajímavě oznámil, že někdo nechal vybuchnout bombu na parkovišti Kapitolu.

Potom ještě skoro minutu žvanil o tom, kdo je pachatelem, jak se mu podařilo proklouznout kolem bezpečnostních sil, kolik osob bylo výbuchem zraněno a podobné nesmysly.

Vtom udeřil druhý granát!

Tentokrát s hromovým třeskem a oslnivým zábleskem explodoval jen asi padesát metrů od televizní kamery. Zasáhl téměř naplno jedno z kulometných družstev rozložené za ohradou pytlů s pískem na východním parkovišti Kapitolu.

„To je přece náš minomet,“ vykřikl jsem nadšeně. Každému, kdo měl alespoň základní vojenské zkušenosti, muselo už nejpozději teď svitnout, že oba výbuchy způsobila právě tahle věcička.

Jsou to obdivuhodné malé zbraně, mimořádně vhodné pro partyzánskou válku. Jejich smrtící střely se na cíl snášejí naprosto bezhlučně a téměř kolmo. Lze je odpalovat z dokonalého úkrytu a osoby v cílové zóně nemohou zjistit, ze kterého směru projektily přicházejí.

V tomto případě jsem hned usoudil, že naši lidé střílejí z úkrytu na hustě zalesněném západním břehu Potomacu vzdáleném jen necelé dvě míle do Kapitolu. Před nějakým časem jsme to místo s Harrym prozkoumali právě v tom ohledu, aby každá důležitá vládní budova

ležela v dostřelu našeho minometu ráže 81 mm.

Necelou minutu po druhém výstřelu udeřil třetí granát do střechy levého křídla Kapitolu a explodoval uvnitř budovy. Teď už se naši viditelně zastříleli a projektily jen pršely ve čtyř až pětivteřinových odstupech. Prakticky každý včetně televizního štábu prchal do úkrytů, ale jeden nebojácny kameraman zůstal na svém stanovišti. Díky jemu jsme viděli všude tryskat úchvatné gejzíry ohně a oceli, padající rozbité zdivo a hořící vozy, hned uvnitř a pak zase v okolí Kapitolu, které si vybíraly krvavou daň od biřiců despoacie a zrady.

V necelých třech minutách bylo po všem, ale byl to ten nejúžasnější tanec, jaký jsem kdy viděl. Na obyvatelstvo u televizorů to muselo udělat mocný dojem!

Navíc byla dnes v Kalifornii i v New Yorku příležitost k ještě většímu nadšení! Městská rada v Los Angeles se sešla před obrazovkou k společnému sledování prezidentova proslovu ke Kongresu před odhlasováním několika dalších „protirasistických“ výnosů. A právě ve chvíli, kdy tady začínal ten úchvatný ohňostroj, vešli do shromáždění městské rady čtyři naši lidé s padělanými policejními průkazy a naházeli do místností ruční granáty. Osm členů rady na místě zahynulo a našim se podařilo bez problému uniknout.

Jen hodinu předtím vystřelili newyorští členové naší organizace z bazooky[3] na letadlo, v němž odlétala na dovolenou do Tel Avivu skupina vysokých hodnostářů systému, většinou Židů. Pád letadla nepřežil nikdo!

Sečteno a podtrženo, pro organizaci to byl den naplněný činorodou prací! Cítil jsem se hodně povzbuzen takovým důkazem naší schopnosti zasadit systému současně několik tvrdých úderů, a totéž - jak věřím - platí i o všech našich kamarádech. Vzdor všemu rámusu, kouři a všeobecné zkáze, kterou náš útok na Kapitol vyvolal, přišla o život podle pozdějších zpráv pouze 61 osoba. Jsou mezi nimi dva kongresmani, jeden nižší ministerský úředník a čtyři nebo pět zaměstnanců Kongresu. Nicméně hlavní cena dnešního útoku spočívá v psychologickém účinku a nikoli v počtu jeho obětí.

Tak předně jsme svými akcemi proti systému nesmírně získali na hodnověrnosti, ale ještě důležitější bylo, že jsme tím politiky a byrokraty naučili vzít na vědomí, že od dnešního dne není žádný z nich pro nás nedosažitelný. Mohou se v městech opevnit za ostnatým drátem a hradbou tanků nebo se skrývat na svých venkovských sídlech za betonovými stěnami s poplašnými systémy, ale přesto jsme schopni je dostat a zlikvidovat. Bezpečnost jim nemohou zaručit ani všichni ozbrojení strážci a neprůstřelné limuzíny celé Ameriky; s jejich bohorovným klidem je definitivně konec. Myslím, že na tuhle lekci už nikdy nezapomenou!

Teď proti nám ještě všichni běsní a zapřísahají se veřejnosti, že nás do jednoho vyhubí, ale jakmile dostanou čas k přemýšlení, začnou alespoň někteří z nich tak trochu uvažovat o „zpětné pojistce“.

Největší slabinou systému je jeho naprostá morální zchátralost. Počtem i palebnou silou nás nesmírně převyšují, ale všichni jejich vůdci a předáci myslí jenom na své vlastní zájmy. Jakmile se jim to bude zdát prospěšné, okamžitě systém zradí.

Momentálně ještě nepotřebují vědět, že všichni nevyhnutelně skončí na šibenici. Jen ať si myslí, že se s námi mohou dohodnout, aby si tím po zhroucení systému zachránili krky. Jenom Židé se ohledně takové vyhlídky do budoucna neoddávají žádným iluzím.

Pokud jde o obyvatelstvo, je ještě příliš brzy odhadovat, jaké spektrum reakcí na dnešní činy se u něj projeví. Většina lidí bude přirozeně věřit jen tomu, co se jim k věření servíruje. V zásadě jen chtějí, aby byli necháni v klidu u svého piva a televizorů, jak se na nich zpětně odráží mentalita filmových reklam a televizních sitcomů,[4] jimiž je systém nepřetržitě krmí.

Přesto musíme pečlivě sledovat, co obyvatelstvo cítí jednak vůči systému, jednak k nám. Jakkoli bude většina lidí systém podporovat, dokud jejich lednice zůstanou plné, zbývá

nám pouze tato veřejnost k získávání nových členů na vyrovnávání vlastních ztrát.

Naše současná neschopnost resp. nemožnost rekrutování nových členů dělá všem velké starosti. Říká se dokonce, že za poslední dva měsíce jsme ve washingtonské oblasti nezískali ani jediného člena, ale současně jsme ztratili asi 15 procent svých lidí. Doufám, že jinde na tom tak špatně nejsou.

Ze všech skupin obyvatelstva, z nichž jsme se snažili získat nové členstvo, nás nejvíc zklamali „konzervativci“ a „pravičáci“. Jsou to největší spiklenečtí tlučhubové na světě - a také největší zbabělci! Jejich zbabělost předčí už jen jejich hloupost.

Mezi konzervativci nyní kolující teorie spiknutí říká, že organizace je vlastně ve službách systému. Jsme prý jenom placení provokatéři, jejichž úkolem je rozpoutat peklo teroru, aby systém mohl ospravedlnit svá kontrarevoluční a protirasistická opatření. Kdybychom přestali rozhoupávat loďku, bylo by to pro všechny mnohem snazší. Je lhostejné, zda sami té teorii věří nebo ne - rozhodně je jim vítanou výmluvou, aby se k nám nemuseli přidávat.

Dalším extrémem jsou radikálové, reagující spolehlivě jako při kolenním reflexu. Svě nadšení pro radikalismus, které ještě před pár lety považovali za módní, zapomněli přesně v tom okamžiku, kdy jsme se skutečnými radikály stali my. Ideologicky se řídí komentáři svých estétských časopisů a momentálně je v módě stát bezvýhradně za systémem. Svým způsobem jsou liberálové stejně bezhlaví a snadno manipulovatelní jako konzervativci, přestože se rádi chlubí svou kultivovaností a vzdělaností.

Křesťané představují dost pestrou skupinu. Někteří z nich patří k našim nejoddanějším a nejmělejšími členům. Jejich odpor vůči systému spočívá - vedle našich důvodů - i na poznání role, kterou systém hraje v podvracení a pervertování křesťanství. Ale všichni ti, kteří se stále ještě hlásí k oficiálním církvím, jsou proti nám. Uchvácení křesťanských církví Židy i zkorumpování jejich duhovenstva je v zásadě už totální. Tito prostitutí kazatelů každou neděli ohlupují své ovečky přesně podle intencí systému a přijímají za to svých třicet stříbrných v podobě „studijních“ stipendií, podporovaného tisku, honorářů za projevy i udělování velkoryse dotovaných cen za „sbratřování“.

Podobně rozpolcenou skupinou jsou i takzvaní svobodomyšlní. Zhruba polovina podporuje systém a druhá je proti němu. Jak už to ale bývá, všichni jsou proti nám. Těm z nich, kteří jsou proti systému, připadáme my jako větší nebezpečí. Jak poroste naše hodnověrnost, bude stále víc svobodomyšlných systém podporovat, a jejich případné využití pro naše účely se zdá být zcela vyloučené.

Je ostatně jen malá naděje, že bychom dokázali proniknout do různých ideologických okruhů obyvatelstva. Pokud vůbec nějaké rekruty získáme, pak jen mezi těmi, kdo dosud nějaké ideologii nepropadli. Systémovému vymývání mozků se naštěstí zatím ještě nepodařilo všem změnit chorobně mysl. V zemi jsou pořád miliony opravdových lidí, nevěřících propagandě systému, skutečných lidí, kteří se nenechali svést k životu na úrovni dobytka, tak jako mnozí žijící už jen pro uspokojení svých pudů. Jak ale takové lidi motivovat, aby se k nám přidali?

Život je dnes stále ohavnější, víc a víc požitkovštělý, ale pořád je ještě do jisté míry pohodlný a komfort je nejhorší zhoubou, největším producentem zbabělců. Docela to už vypadá tak, jako bychom do svých sítí ulovili všechny skutečné revolucionáře, kteří momentálně v Americe zbývají. Nyní se musíme rychle naučit, jak a kde získávat další.

17. listopad: Dnes nás navštívil Harry a tak jsem se dozvěděl některé podrobnosti o pondělním minometném útoku na Kapitol. Celou akci provedli jen tři lidé: Harry a muž, který mu pomohl dopravit součásti minometu s municí na předem vyhlédnutou odpalovací základnu a tam všechno sestavit ke střelbě, a dále jedna mladá žena, která byla jako pozorovatel ukrytá v parku vzdáleném několik bloků od Kapitolu. Odtud pak rádiem vysílala pomocníkovi příslušné korektury, zatímco Harry spouštěl miny do hlavně. Předpokládaná přesnost střelby, jak jsem ji předem vypočítal, byla téměř perfektní.

Na akci ovšem spotřebovali všechnu municí ráže 81 mm, které jsme se zmocnili minulý měsíc v Abardeenu, a Harry chtěl vědět, zda bych mohl ještě nějakou vyrobit. Vysvětlil jsem mu obtíže, které jsou s tím spojené.

Bomby vyrobit můžeme, a to dokonce i hodně komplikované, ale u minometných projektilů je to něco jiného; na naše možnosti jsou příliš složité. Všechno, co bych snad dokázal vyrobit, by bylo ve srovnání se skutečnými minami hodně primitivní a také daleko od potřebné přesnosti. Abychom mohli i nadále používat náš minomet, budeme prostě muset „vybít“ jiný zbrojní sklad i se všemi riziky, která jsou s tím spojena.

Další záležitostí, kterou jsme s Harrym probírali, je série drobných bombových útoků z posledních dvou nebo tří dnů. Bylo jich po celé zemi nejméně sto včetně čtyř ve Washingtonu, které jsou pro mě hádankou nejen ohledně cílů - banky, obchodní domy, kanceláře akciových společností -, ale i svým amatérským provedením. Vypadá to, jako by policie objevila víc nevybuchlých než opravdu odpálených bomb.

Harry mi potvrdil podezření, že pumové útoky nejsou dílem organizace; přinejmenším ne v naší oblasti. Jak se zdá, zcela neúmyslně jsme podnikli k náhlé aktivitě latentní anarchisty nebo kdovíkoho dalšího. Masmédia to všechno samozřejmě připsala na náš účet, což je nám vzhledem k amatérské úrovni sice poněkud trapné, ale samotný jev naznačuje ne právě špatný vývoj. Přinejmenším teď bude tajná policie ještě víc zaměstnána, což snad trochu uvolní přímý tlak na nás.

Vzrůst nihilismu, k němuž systém tak dlouho podněcoval, se teď možná vyplatí víc nám než jemu. V tomto ohledu jsem dnes i já udělal jednu poměrně zajímavou zkušenost.

Musel jsme do Georgetownu, abych tam odstranil drobnou závadu na rádiovém přístroji. Georgetown, dříve nejelegantnější část Washingtonu, se stal obětí stejného moru, jaký změnil i ostatní části hlavního města v betonovou džungli. Většina elegantních obchodů ustoupila teploušským barům, masážním salónům, obchodům s pornografií, lihovinami a podobným výnosným podnikům. Chodníky jsou poseté odpadky a všude se to hemží černochoy, kteří se tam dříve vyskytovali jenom velmi zřídka. Protože je to móda, bydlí tam stále ještě hodně bílých, ale na vznešených měšťanských domech jsou okna zatlučena prkny a mnohé jsou obsazeny squatterry, většinou mladými vydědenci, kteří utekli z domova.

Jejich život je zoufalá a bezcitná existence. Žebrají na ulicích, prohrabávají se v odpadcích a příležitostně i kradou; některé z dívek občas sáhnou k prostituci. Jak jsem si až dodnes myslel, prakticky všichni žijí permanentně v narkotickém omámení. Od té doby, co systém zrušil drogové zákonodárství, lze k heroinu přijít stejně snadno a levně jako k obyčejným cigaretám.

Policie takovou mládež nechává obecně na pokoji, přestože jsme slyšel hrůzostrašné vyprávění o tom, co se někdy mezi nimi děje. Ve svých tvrzích, domech se zatlučenými okny, kde si vaří, jedí spí, souloží, rodí, pumpují si žíly drogami a umírají, se vlastně vrátili k předcivilizačnímu životu. Kvetou mezi nimi pomatené náboženské kultury s kouzly a zaříkadly. Zvláště často se tam vyskytují nejrůznější druhy uctívání ďábla, upomínající na staré semitské rituály. Říká se, že tam dochází i k rituálnímu mučení a vraždám, stejně jako k rituálnímu kanibalismu, sexuálním orgiím a ostatním nám cizím praktikám.

Když jsem skončil svou práci pro jednotku 4, která má několik neměšťáckých členů, a proto mohla dobře do tamějšího prostředí zapadnout, a právě jsem se vracel na stanici autobusu, spatřil jsem dnes už dosti běžnou příhodu. Dva mladí výtržníci, podle vzhledu Portorikánci nebo Mexičani, zápasili na chodníku s rusovlasou dívkou a snažili se jí vtáhnout do průjezdu.

Obezřele jednající občan dnešních dnů by celou scénu bez povšimnutí minul; zastavil jsem se, chvíli sledoval dění a pak jsem se k zápasícímu triu rozběhl. Mým postupem byla pozornost obou přičmoudlíků odvrácena do té míry, že se dívce podařilo vyprostit. Prohlíželi si mě nepřátelsky, vykřikovali ještě nějaké vulgárnosti, ale už se nesnažili chytit dívku, která se rychle vzdalovala.

Otočil jsem se a pokračoval svou cestou. Dívka přede mnou mezitím zpomalila a to mi dovolilo jí dostihnout. S pláčem mi poděkovala a pokusila se o vřelý úsměv. Vlastně byla docela hezká, ale ošuměle oblečená, a rozhodně ne starší než sedmnáct - zjevně také jedna z mnoha georgetownských „bezprizorných“.

Cestou mi řekla hodně zajímavého, ale první dílčí informací, kterou jsem z ní vylákal, bylo, že už dva dny nejedla a má hlad. Zastavili jsme se u kiosku a objednal jsem jí hamburger a něco k pití. Je pochopitelné, že tím dostala jen ještě větší hlad, a tak následoval druhý hamburger a brambůrky.

I během jídla mluvila dál, a tak jsem se od ní dozvěděl některé opravdu zajímavé věci. Tihle vydědění vedou mnohem pestřejší život, než jsem si myslel. Jsou tam například na drogách úplně závislé kolonie i takové, které jejich užívání striktně odmítají, dále jsou rasově smíšené kolonie i zcela bělošské a existují také čistě mužské „vlčí smečky“.

Elsa - tak se tedy jmenovala - mi řekla, že sama s drogami nikdy neměla co dělat. Před dvěma dny kvůli nějakému sporu opustila skupinu, s níž dosud žila, a právě když jsem šel náhodou okolo, snažili se jí odvléct do doupěte jedné takové „vlčí smečky“.

Také mi dala několik dobrých tipů na pravděpodobné původce nedávných bombových útoků, nad nimiž jsme si s Harrym marně lámali hlavu. Její přátele podle všeho mají povšechnou vědomost o tom, že některé ze zdejších kolonií „se do toho pustily, však víš, a policajtům pořádně zatopily“.

Jak se zdá, Elsa je absolutně nepolitická a o bombové útoky se nijak nestarala. Nechtěl jsem však na ní příliš vyzvídat, aby si snad nemyslela, že jsem od policie, a tak jsem na toto téma příliš nenaléhal.

Za daných okolností jsem si nemohl dovolit ji přivést na základnu, ale přesto jsem musel s takovým pokusem bojovat. Když jsme se rozcházel, podstrčil jsem jí pět dolarů a ona mě ujistila, že si bez problému najde přístřeší u nějaké skupiny.

Bylo pravděpodobné, že se vrátí k té, kterou nedávno opustila. Dala mi také příslušnou adresu, abych ji mohl někdy vyhledat.

Když jsem pak o tom večer přemýšlel, zdálo se mi, že bychom se snad měli pokusit vyhlédnout si potenciálně možné spojení mezi těmito mladými vyvrženci. Jako jednotlivci jistě nedělali žádný velký dojem, ale určitým kolektivním způsobem by mohli být použitelní. Ať už tak nebo tak, jistě věc stojí za další úvahu.

[3]Bazooka je přenosné odpalovací zařízení pro rakety používané za druhé světové války (60-54 pnl) hlavně jako pěchotní zbraň proti obrněným vozidlům, ale později (8 pnl) byla jako zastaralá vyřazena. Tel Aviv byl za staré éry během židovské okupace největším městem těžce zkoušené Palestiny. Ruiny města jsou stále ještě neobyvatelné pro vysokou radioaktivitu.

[4]Slovo *sitcom* se zjevně vztahuje na jistý druh televizních pořadů, které byly v posledních letech staré éry nesmírně populární.

Kapitola X

16. listopad 1991: Odpověď systému na minometný útok z minulého týdne začíná dostávat jasné kontury. Tak zaprvé je teď pro nás mnohem těžší pohyb na veřejnosti. Policie a vojsko hodně posílily namátkové kontroly a zastavují kde koho, pěší jako řidiče. V rozhlase každou hodinu opakují výstrahu, podle níž bude na místě zatčen každý, kdo se při kontrole nebude chtít nebo moci legitimovat.

Organizace už byla schopna alespoň někomu z nás obstarat falešné řidičáky nebo jiné průkazy, ale ještě to nějakou dobu potrvá, než jimi bude vybaven každý ve washingtonské oblasti. Právě včera Carol jen taktak vyvázla. Byla nakupovat v supermarketu naši týdenní zásobu potravin a když čekala ve frontě u pokladny, přišla policejní kontrola. Obsadili všechny vchody a žádali doklad od každého, kdo odtamtud vycházel.

Právě když se Carol chystala nějak z obchodu zmizet, začal u jednoho z východů hluk a sběh lidí. Policie tam vyslýchala nějakého muže, který zjevně neměl žádné doklady. Když se mu policisté snažili nasadit pouta, napadl jednoho z nich a chtěl uprchnout.

Dostihli ho po několika krocích, zatímco policisté od ostatních východů jim běželi na pomoc, a tak jedině díky tomu se Carol podařilo vyklouznout i se všemi našimi zásobami.

Kontroly průkazů ovšem policii zdržovaly od jejich běžných povinností a negři spolu s ostatními kriminálními živly samozřejmě takové příležitosti bohatě využívali. Kontrol totožnosti i dalších policejních akcí se účastnili také vojáci, ale jejich hlavní úloha spočívala i nadále v střežení vládních budov a mediálních objektů.

Nejpozoruhodnější novinkou bylo vybavení Rady pro lidská práva policejními pravomocemi pro stav ohrožení. A jako nedávno při raziích na zbraně, Rada jimi pověřila velké množství černých žijících na sociální podpoře. V Distriktu of Columbia i v Alexandrii si již pyšně vykračovali černí pomocní policisté a s potěšením zastavovali na ulicích bělochy. Mluvílo se všeobecně o tom, že po kontrolovaných osobách požadovali úplatky a v případě odmítnutí hrozili uvězněním. Ví se také, že do svých „polních ležení“ odvlékali bílé ženy k „výslechům“, kde se pak stávaly oběťmi skupinového znásilňování a bití - jak se rozumí, to všechno jménem zákona a pořádku!

Zpravodajská média pochopitelně o těchto hrůzných činech mlčela jako hrob, ale zvěst o nich kolovala ve veřejnosti stále hlasitěji. Lidé kolísali mezi hněvem a strachem, ale nevěděli, co mají dělat; beze zbraní toho mohli pořídit jen málo a byli vydáni systému na milost a nemilost.

Nebylo jasné, proč systém vědomě provokuje nasazováním výhradně černých, když to už před dvěma lety vyvolalo takovou nenávist. V naší jednotce jsme to často probírali, ale názory se rozcházely. Přesto všichni mimo mě soudili, že systém po událostech z minulého pondělí propadl panice a znovu reaguje nepřiměřeně.

Dost možná, ale jak už bylo řečeno, osobně jsem si to nemyslel. Měli už dva měsíce času, aby přivykli myšlence na partyzánskou válku mezi nimi a námi. A je to už bezmála pět týdnů, co jsme jim poprvé udělili skutečně krvavou lekci zničením areálu FBI.

Muselo jim být přece jasné, že nás v podzemí není víc než dva tisíce mužů a také věděli, že jsou schopni nás časem unavit a zlomit. Myslím si, že negry vypustili na bílé jako preventivní opatření. Podaří-li se jim obyvatelstvo zastrašit, ztíží nám tím získávání dalších členů, a tím urychlí i náš pád.

Bill zastával opačný názor v tom smyslu, že totiž reakce bílých na nové aktivity Rady s jejími bandami pomocných policistů nám rekrutování nových členů naopak usnadní. V roce 1989 to do jisté míry ještě souhlasilo, ale v posledních dvou letech se Američané stále sílící tyranii přizpůsobili, takže jimi nejnovější vývoj spíše ještě otrásl, než aby v

nich probudil vůli k odporu. To nám ostatně ukáže budoucnost.

Zatím tu na mě čeká kupa práce. Washingtonský štáb mi uložil zajistit do konce roku třicet nových vysílaček a sto přijímačů. Nevím ještě jak na to, ale nějak s tím začít tak jako tak musím.

27. listopad: Až dosud jsem pracoval ve dne v noci převážně na výrobě nových radiopřístrojů pro štáb ve Washingtonu. Před třemi dny, tedy ve čtvrtek, jsem konečně sehnal poslední potřebné součástky a zařídil jsem si tu hotovou montážní linku. Protože jsem přiměl Carol a Katy ke spolupráci na některých jednodušších operacích, snad se mi nakonec podaří dodržet stanovenou lhůtu.

Nicméně i tak jsem dostal ze štábu (WFC) výzvu, abych se tam dostavil, což mě dnes od časného rána až do deseti večer zdrželo od práce. Jedním z důvodů předvolání byl i „test loajality“.

Je samozřejmé, že jsem předem nic nevěděl, když jsem se dostavil na určenou adresu, kterou byl známý obchod, kde jsme svého času soudili Powella.

Strážný mě uvedl do malé kanceláře hned vedle podzemního skladiště, kde už čekali dva muži. Jedním z nich byl major Williams z revolučního velitelství, s nímž jsem se již dříve setkal. Druhý byl Dr. Clark, jeden z našich „legálů“, a jak jsem brzy poznal, byl to psycholog z nemocnice.

Williams mi vysvětlil, že organizace vyvinula testovací postup pro nové rekruty v ilegalitě. Má sloužit k rozpoznání jejich skutečných motivů a postojů, aby z nich bylo možné eliminovat infiltrované agenty tajné policie i takové, kteří jsou pokládáni za neschopné a nevhodné i z jiných důvodů.

Vedle nových rekrutů projde testy i určitý počet starých členů organizace, tedy především ti, kteří vzhledem ke svým úkolům měli přístup k informacím, a proto by pro politickou policii mohli být obzvláště cenní. Osobně bych se do této kategorie zařadil už jen pro své podrobné znalosti našeho komunikačního systému a kromě toho mě pracovní úkoly přivedly do styku s neobvykle velkým počtem členů jiných jednotek.

Původně se počítalo s tím, že nikdo z členů podzemní jednotky nesmí znát ani identitu ani základnu žádné jiné jednotky než své vlastní. V praxi jsme však mnohdy museli jít na značné kompromisy. Jak se za poslední dva měsíce věci vyvinuly, jsou ve washingtonské oblasti tací, kteří by dobrovolně nebo v důsledku mučení mohli prozradit značné množství dalších členů. Při získávání a posuzování nových členů po razii jsme přirozeně postupovali velmi svědomitě, ale to nebylo nic proti prověrce, které jsem se musel podrobit dnes ráno. Dostal jsem injekce s nějakým omamným prostředkem; už s jistotou nevím, kolik jich bylo, protože hned po první se mi všechno zatemnilo, a na tělo mi nasadili půl tuctu elektrod. Do očí mi pronikalo ostře pulzující světlo a přestal jsem vnímat okolí s výjimkou hlasů vyslychajících.

Ještě si vzpomínám, jak jsem pak zíval a protahoval se, když jsem se po téměř třech hodinách probral na lehátku ve sklepě, přestože mi bylo řečeno, že vlastní výslech netrval ani půl hodiny. Cítil jsem se odpočatý a zřejmě i bez jakýchkoli následných účinků omamné látky, která mi byla podána.

Když jsem vstal, objevila se zase stráž. Z vedlejší kanceláře jsem zaslechl tlumené hlasy; zřejmě už tam vyslychali dalšího a také jsem si až teď povšiml jiného muže, který spal na lehátku blízko mého. Podle všeho se právě podrobil stejné proceduře jako předtím já.

Strážce mě odvedl do jiné místnosti v podzemí, jakési malé cely, kde stála jenom židle a malý kovový stůl - byl to vlastně stolek pro pisaře na stroji. Na něm ležel černý pořadač, jakých se používá k spínání strojopisných zpráv. Strážný mi řekl, že si mám všechno v pořadači pečlivě pročíst, a pak že si se mnou promluví major Williams; při odchodu za sebou dveře zavřel.

Sotva jsem se usadil ke stolku, když mi nějaká mladá žena přinesla na tácku sendviče a velký šálek kávy. Protože jsem už hodně vyhladověl, zakousl jsem se do prvního sendviče, usrkl kávy, a přitom jsem očima přelétl první stránku v pořadači. Když jsem pak asi po čtyřech hodinách skončil s poslední stránkou, s překvapením jsem zjistil, že sendviče zůstaly na tácu netknuté s výjimkou jednoho nakousnutého a vedle stál skoro plný šálek už dávno vystydlé kávy. Měl jsem pocit, jako bych se po tisícileté cestě kosmem zase vrátil zpět na Zemi.

Právě přečtené - a byla to vlastně kniha se 400 strojopisnými stranami - mě vytrhlo z tohoto světa, z každodenní existence podzemního bojovníka organizace, a jakoby přeneslo na vrcholek pomyslné hory, z něhož jsem mohl jak na dlaní pozorovat celý svět se všemi jeho národy, kmeny a rasami. Viděl jsem před sebou rozprostírat se věčnost od pradávných pařících se močálů před milióny lety až po neomezené možnosti, které nám připravují budoucí staletí a tisíciletí.

Kniha náš současný boj - organizaci, její cíle i všechno to, co s tím souvisí - začleňuje do mnohem širších souvislostí, nad nimiž jsem se předtím nikdy opravdově nezamyslel. Chci tím říci, že jsem přirozeně již tehdy přemýšlel o mnoha z věcí, o nichž kniha pojednává, ale nikdy jsem si je neshrнул do jednoho jediného, souvislého myšlenkového modelu.[5]

Poprvé jsem pochopil nejhlubší důvod našeho jednání. Teď už je mi jasné, proč nesmíme ztroskotat, proč musíme zvítězit bez ohledu na výši rizika a obětování vlastního života. Všechno, co se až dosud stalo i co ještě přijde, závisí na nás - jsme skutečným nástrojem Božím při realizaci jeho grandiózního plánu. Nikdy jsem nebyl pobožný v obvyklém smyslu toho slova, a proto taková slova možná zní z mých úst zvláště, ale jsou absolutně upřímná.

Ještě jsem stále seděl a přemýšlel o přečteném, když major Williams otevřel dveře. Vyzval mě, abych ho následoval, ale když si všiml, že jsem ještě nedojedl, přinesl si do malé místnůstky židli a pobídl mě, abych klidně jedl, zatímco si budeme povídat.

Během krátkého rozhovoru jsem se dozvěděl několik velice zajímavých podrobností. Jednou z nich bylo sdělení, že na rozdíl od mých resp. našich představ má organizace přece jen trvalý, i když dosti malý přírůstek nových členů. Nikdo z nás to až dosud nepostřehl, protože štáb (WFC) z nich vytvořil zcela nové jednotky; to je také současně důvod potřeby nových komunikačních prostředků.

Jiná věc, kterou jsem se dozvěděl, už tak potěšující nebyla. Většinu rekrutů totiž tvoří nasazení agenti tajné policie. Lidé z vedení tuto hrozbu naštěstí předvíдали a včas vypracovali protiopatření. Bylo jim jasné, že jakmile jsme se uchýlili do ilegality, je pro další nerušený nábor nových členů nezbytné jejich absolutně spolehlivé „prosvícení“.

V praxi to vypadalo následovně: jakmile mají naši „legálové“ člověka, který by chtěl vstoupit do organizace, předají ho našim kontaktním osobám a ti jej neprodleně postoupí dr. Calrkovi. Jeho výslechové metody neponechávají žádný prostor pro vyhýbavé nebo klamné odpovědi. Jestliže kandidát při testu propadne, pak se už se svého spánku nikdy neprobudí, řečeno slovy majora Williamse.

Proto se také systému nikdy nepodaří zjistit, proč jeho agenti tak často mizejí beze stop. Řekl mi ještě, že do této doby se podařilo odhalit více než třicet potenciálních agentů, včetně několika žen.

Zachvěl jsem se dodatečně při pomyšlení, co by se se mnou stalo, kdyby můj výslech ukázal, že jsem příliš labilní nebo nedostatečně loajální, než aby se mi dalo věřit. Na chvíli jsem pocítil dokonce až cosi jako zášť vůči tomu, kdo vůbec není členem podzemní organizace, a přesto měl ve svých rukou rozhodnutí o mém životě nebo smrti.

Naštěstí to rychle přešlo, když jsem si uvědomil, že být „legálem“ není žádná hanba. Jediný důvod, proč dr. Clark nepřešel do podzemí, je okolnost, že nebyl na seznamu FBI při zářijovém zatýkání. „Legálové“ mají v našem boji stejně důležitou roli jako ti v

ilegalitě. Jsou rozhodujícím faktorem v našem propagandistickém i náborovém úsilí, představují náš jediný kontakt se světem mimo organizaci, a jsou vystaveni ještě většímu riziku odhalení či zatčení než my.

Major Williams musel uhádnout moje myšlenky, protože mě vzal kolem ramen, usmál se a ujistil mě, že můj test dopadl velmi dobře. Dokonce tak dobře, že jsem byl přijat do výlučnějších, vnitřních struktur organizace, a kniha, kterou jsem před chvílí dočetl, byla prvním krokem k mému uvedení do ní.

Další krok byl učiněn zhruba o hodinu později. Šest z nás se shromáždilo do volného půlkruhu v prvním poschodí obchodu. Bylo už po prodejní době a okna místnosti byla spolehlivě zakryta žaluziemi. Jediné světlo vydávaly dvě velké svíčky v zadní části místnosti.

Byl jsem předposlední ze vstupujících. Nahoře na schodech mě zastavila žena, která mi přinesla kávu a sendviče, a podala mi prostý plášť z šedé látky s kápí, podobný mnišské kutně. Když jsem si roucho oblékl, ukázala mi, kam se mám postavit a upozornila mě, že musím být zticha.

Protože kápě vrhaly stíny do obličejů, nemohl jsem rozpoznat nikoho z mých společníků v tomto malém a poněkud podivně působícím shromáždění. Když však dosáhl dveří nahoře na schodech šestý účastník, náhodou jsem se otočil a úžasem jsem málem zkameněl, když jsem poznal vysokého a silného muže v uniformě majora městské policie okrsku Columbia, jak si právě nasazoval kápi. Nakonec zadními dveřmi vstoupil major Williams. Měl na sobě také šedivý plášť, ale jeho kápi spuštěnou na záda, takže obě svíce osvětlovaly ze stran jeho obličej.

Mluvil k nám klidným a vyrovnaným hlasem. Řekl, že každý z nás, vybraný pro členství v řádu, obstál v testu slovem i činem, což znamená, že jsme se všichni osvědčili nejen korektními postoji, ale i svými skutky v boji za prosazení naší věci.

Jako členové řádu budeme nositeli přesvědčení a jenom z našeho stavu vyjdou budoucí vůdci organizace. Řekl nám ještě mnoho dalšího, a zopakoval i některé myšlenky, o nichž jsem právě četl.

Prohlásil, že řád musí zůstat utajen dokonce i uvnitř organizace až do úspěšného závěru první fáze naší úlohy, tj. do rozbití systému. A pak udělal znamení, kterým se budeme vzájemně poznávat.

Poté jsme složili přísahu, hrozný a úchvatný slib, který mnou otřásl až do morku kostí.

Když jsme pak postupně asi v minutových intervalech vycházeli, odebírala nám mladá žena u dveří šedivý úbor, a major Williams pak zavěsil každému z nás na krk zlatý řetízek s přívěskem. Věděli jsme již od něj, o co jde. V přívěsku byla malá skleněná ampule a my jsme ji museli nosit při sobě ve dne v noci.

Pokud by nám hrozilo bezprostřední nebezpečí dopadení, museli bychom ampulku vyjmout z přívěsku a strčit do úst; jestliže bychom ztratili poslední naději na uniknutí, stačilo jen tenkou ampulí prokousnout. Pak by následovala bezbolestná a téměř okamžitá smrt.

Od nynějška patří náš život opravdu a doslova pouze řádu. Bylo mi jasné, že už nikdy nebudu pohlížet na život lidí kolem sebe i na svůj vlastní tak, jak jsem to dělal dřív.

Když jsem se večer na základně svlékal do postele, Katy přirozeně ihned můj nový přívěsek upozorovala a chtěla o něm něco vědět; také ji zajímalo, co jsem celý den dělal.

Je naštěstí z těch vzácných žen, s nimiž lze pravdivě mluvit o všech věcech, hotový poklad. Vysvětlil jsem jí smysl přívěsku a řekl, že je to nutné, protože jsem v organizaci převzal nové poslání, o jehož podrobnostech nesmím s nikým mluvit - přinejmenším ne v současné době. Byla viditelně hodně zvědavá, ale dál už se nevyptávala.

[5]Turner zřejmě mluví o *Knize*. Z jiných pramenů víme, že vznikla asi deset let před sepsáním *Zápisů mučedníků*, v nichž je zmiňována, tedy pravděpodobně r. 9 pnl neboli 1990 podle starého letopočtu. Turner mluví o „strojopisných stránkách“, ale není jasné, zda tím myslí strojopisné opisy nebo samotný originál. Pokud by to byl ten druhý případ, pak bychom měli v ruce pravděpodobně jediný existující odkaz na originál *Knihy*. Některé ze svázaných kopií, na něž se hodí Turnerův popis, se nám zachovaly a jsou uloženy v archívech, ale po originálu dosud archeologové nenašli sebemenší stopu.

Kapitola XI

28. listopad 1991: Dnes večer se udála velice znepokojující příhoda, která mohla mít pro nás všechny zhoubné následky. Do domu se nám snažila vniknout parta mladých narkomanů v autě. Bylo to sice poprvé, kdy k něčemu takovému došlo, ale naše neobydleně vyhlížející budova by mohla svádět k dalším takovým pokusům a způsobit nám problémy.

Právě jsme seděli nahoře u jídla, když vjelo nějaké auto na naše parkoviště a spustilo poplašné zařízení. Sešel jsem s Billem dolů do temné garáže a špehýrkou jsme se podívali, kdo je venku.

Auto mělo vypnutá světla a jeden muž z posádky vystoupil a snažil se otevřít naše dveře. Když neuspěl, začal odtrhávat prkna na oknech. Pak z auta vystoupil další mladík a šel mu k domu pomáhat. Pro šero jsme nemohli rozeznat jejich obličeje, ale dobře jsme je slyšeli. Byli to podle všeho negři, kteří měli nepochybně v úmyslu dostat se tak nebo onak dovnitř.

Bill se jim v tom pokusil zabránit. Dobře napodobeným přízvukem černošského ghetta zavolal: „Hola, mládenci, tady je plno. Táhněte zas vo dům dál!“

„Hledáme jen místečko, kde bysme si mohli práskout dávku ... sme nevěděli, že tam někdo je, brácho.“

„Teď už to víš, tak vodpal!“

„Proč seš hned tak nažhavenej, brácho? Pusť nás dovnitř. Máme nákej ten koks [6] i pár holek. Seš tam sám?“

„Je nás tu móře a ten tvůj koks taky nepotřebuju. Myslím, že už bys měl koukat vodprejsknout!“

Billovi se nepodařilo je od jejich úmyslu odvrátit. Druhý negr začal bušit do garážových vrat a řvát: „Tak kurva vodevři, brácho, vodevři!“ Někdo v autě navíc naplno pustil rádio a okolí zaplavila ohlušující černošská muzika.

Protože jsme si za žádnou cenu nemohli dovolit obrátit na sebe pozornost policie nebo lidí ze sousední zasilatelské firmy, museli jsme se s Billem rychle rozhodnout. Obě ženy jsme ozbrojili kulovnicemi a postavili je do zálohy na velké bedny. Vyzbrojil jsme se pistolí, vyklouzl jsem zadními dveřmi a proplížil se kolem domu, takže jsem mohl vetřelce držet v šachu zvenčí. Bill se pak z garáže ozval: „Hele tak dobrý, brácho ... já teď votevřu a ty zajed' s tou károu dovnitř!“

Zatímco Bill zdvihal garážová vrata, jeden z negrů se vrátil k autu a nastartoval. Když vjížděl do garáže, postavil se stranou a sklopil hlavu, aby nebyla ve světle reflektorů vidět jeho bílá pleť. Když auto zajelo dovnitř, vrata zase spustil. Protože však auto nezajelo do garáže úplně a řidič ignoroval Billovo gesto, aby ještě kousek popojel, vrata už nešla úplně dovéřit.

Negr, který šel pěšky, si teprve teď Billa lépe prohlédl a vykřikl: „Bacha, to není náš brácha!“

Teď už jsme museli jednat rychle. Bill rozsvítil hlavní světlo a obě naše ženy vystoupily z úkrytu s namířenými brokovnicemi, zatímco já jsem se nepovšimnut protáhl nedovřenými vraty garáže.

„Všichni z auta a lehnout na zem,“ nařídil Bill a prudce otevřel dveře u řidiče. „Tak jedem, černý huby, a hněte sebou!“

Negři zaraženě zírali na čtyři namířené zbraně a začali se hýbat, i když s hlasitými protesty. Teprve teď jsme zpozorovali, že všichni nejsou černoši. Když pak všech šest leželo obličejem na betonové podlaze, měli jsme před sebou tři černochy, jednu černošku - a dvě bílé poběhlíce. Při pohledu na ně jsem se otrásl odporem, protože obě byly navíc sotva tak osmnáctileté.

Nemuseli jsme se dlouho rozmýšlet, co s nimi uděláme. Rozhodně jsme nemohli riskovat hluk výstřelů; proto jsem se chopil páčidla a Bill se ozbrojil rýčem. Vzali jsme to pěkně z obou konců a naše ženy přitom držely bandu v šachu namířenými brokovnicemi. Pracovali jsme rychle a čistě, takže stačila vždy jedna dobře mířená rána do zátylku.

Tedy až na poslední dvě osoby. Billovi odskočil rýč a zasáhl rameno vedle ležící bělošky. Způsobil jí krvavé, ale nijak smrtelné zranění. Než jsem stačil chybu napravit těžkým páčidlem, potvora bleskově vyskočila.

Když jsem se předtím proplížil do garáže, snažil jsem se vrata stlačit co nejvíc dolů, ale úplně zavřít se mi je nepodařilo, a žena se mezerou protáhla a vyběhla na ulici, kam jsem ji s odstupem asi deseti metrů následoval.

Ztuhl jsem leknutím, když jsem zahlédl světelný kužel, jak klouže po temné dlažbě přímo před utíkajícím děvčetem. Velký kamion se právě chystal vyjet z přilehlého parkoviště na cestu. Pokud by se dívce podařilo doběhnout do světel reflektorů, řidič by jí musel nutně spatřit.

Bez váhání jsem vytáhl pistoli, vystřelil a dívka se zhroutila vedle plevelem zarostlého plotu, který nás odděloval od dopravní firmy. Byl to zdařilý výstřel nejen ohledně účinku, ale i tím, že byl přehlušen otáčkami motoru kamionu. Pokryt studeným potem jsem pak zůstal dřepět u vjezdu tak dlouho, než se kamion dostatečně vzdálil.

Pak jsme spolu s Billem naložili šest mrtvol na zadní sedadla jejich auta a on s ním odjel, zatímco Carol a já jsme jej z povzdálí sledovali v našem voze. Bill pak nechal hrůzný náklad stát před jedním černošským restaurantem v centru Alexandrie a pak přestoupil do našeho vozu. Jen ať si nad tím policie láme hlavu!

Práce na nových vysílačkách celkem dobře pokračuje. Naše ženy smontovaly před večeří a nešťastnou událostí dnešního večera tolik součástek, že je ani nestačím naladit a vyzkoušet, což je součástí mé práce. Kdybych měl lepší osciloskop a pár dalších měřících přístrojů, mohl bych udělat ještě víc.

30. listopad: Když jsem přemýšlel o sobotních událostech, sám jsem se divil, že necítím ani stopu lítosti nad zabitím dvou bílých prostitutek. Ještě před dvěma měsíci bych si nedokázal ani představit, že bych zcela klidně zabil bílou dívku bez ohledu na to, co provedla. Poslední dobou jsem se však naučil realističtějšímu postoji k životu. Je mi jasné, že se ty dvě bílé dívky toulaly s černochy jen proto, že byly školou a církvemi nakaženy chorobou liberalismu i nepřírozenou kulturou, kterou systém pro dnešní mladé lidi masově produkuje. Snad by ale měly alespoň trochu rasové hrdosti, kdyby byly vychovávány ve zdravé společnosti.

Ale takové reflexe jsou v současném stadiu našeho boje zcela bezpředmětné. Jakmile budeme mít v ruce potřebné prostředky a zavedeme všeobecnou terapii choroby, pak budeme muset prostě sáhnout po zcela jiných prostředcích, tak jako se musí ze stáda bezohledně odstranit nemocné zvíře, nechceme-li přijít o všechna. Teď není vhodný čas lomit nad tím zženštile rukama.

Názorně a naléhavě nás o tom poučil případ, který jsme dnes večer viděli v televizi. Chicagská Rada pro lidská práva dnes uspořádala obrovskou „protirasistickou manifestaci“. Podnětem k tomu oficiálně bylo zabití většího počtu černých „pomocných šerifů“, kteří byli v pátek za bílého dne postřeleni pistolemi z auta domněle příslušníky naší organizace. Při incidentu byli sice zabiti jen tři černoši, ale systém se chopil příležitosti, aby poněkud utišil již překypující nenávist bílých proti Radě pro lidská práva. Nepochybuji o tom, že se černí „pomocní šerifové“ v Chicagu dopouštěli ještě

hrůznějších činů proti bezbranným bělochům, než jaké páchali v naší oblasti.

Na demonstraci v Chicagu co nejmohutněji podporované všemi místními masmédií se zpočátku shromáždilo 200 000 osob - z nichž více než polovinu tvořili běloši. Stovky autobusů speciálně nasazené městskými dopravními společnostmi svážely účastníky ze všech předměstí k tomuto podniku. Tisíce mladých černošských rváčů s páskami Rady pro lidská práva na rukávech si pyšně vykračovaly ve shromážděném davu - aby „udržovali pořádek“.

Projevy k účastníkům demonstrace pronesli obvyklí prostitutí politiky a kazatelen, kteří pokrytecky vyzývali k „bratrství“ a „rovnosti“. Pak systém davu předložil jednoho ze svých místních „aktivistů“, který přednesl vášnivou řeč o nutnosti jednou provždy vymýtit „zlo bílého rasismu“, [7] a poté dobře vyškolení agitátoři Rady pro lidská práva vybičovali různé skupiny davu ke skutečnému šílenství „sbratřování“. Tito židáci s tmavou pletí a vlnitými vlasy rozuměli své práci s megafonem opravdu dobře. Zpracovali lůzu natolik, že volala po krvi každého „bílého rasisty“, který by se jí dostal do rukou.

Za skandování „zabíjejte rasisty“ a podobných projevů bratrské lásky se pak lůza vydala na pochod centrem Chicaga. Dělníci, úředníci, obchodníci i náhodní chodci na chodnicích byli černošskými pomocnými šerify vyzýváni, aby se k průvodu demonstrantů připojili. Kdo se zdráhal, byl nemilosrdně zmlácen.

Bandy černých se podél průvodu vrhaly do obchodů a kancelářských budov, kde nabádali přítomné, aby také vyšli na ulici. Obvykle jim k tomu stačilo krvavě zmlátit do bezvědomí dva nebo tři nepoddajné bělochy, aby ostatní osazenstvo poměrně rychle pochopilo o co jde a „nadšeně“ se připojilo k průvodu.

Čím více vzrůstal dav - ke konci až na téměř půl milionu osob -, tím nepřátelštější byla nálada a chování negrů s páskami na rukávech. Každý běloch, který se jim nezdál dost hlasitě skandující předříkávaná hesla, musel automaticky počítat s fyzickým napadením.

Stávaly se i mimořádně brutální případy, které televizní kamery zlomyslně zabíraly v detailu. Někdo začal v davu rozšiřovat fámu, že se v blízkém knihkupectví prodávají „rasistické“ knihy. Během několika minut se z hlavního průvodu oddělila skupina několika stovek demonstrantů, tentokrát převážně bílých, a hrnula se k obchodu. V mžiku byly vymláceny výlohy a skupinka, která vnikla do knihkupectví, začala vyhazovat knihy na ulici ostatním.

Když trháním a ničením knih zuřivost davu trochu ochabla, naházeli zbytek knih na chodník a zapálili. Bílého prodavače vyvlekli na ulici a surově ztloukli. Sotva upadl na zem, shlukli se kolem něho a ukopali jej - i tuto scénu televizní obrazovka ukázala divákům, včetně obličejů bílých demonstrantů znetvořených nenávistí vůči vlastní rase.

Jiným nepochopitelným případem, který televizním divákům přiblížila obrazovka v detailním záběru, bylo zabití kočky. Někdo z davu postřehl bílou pouliční kočku a začal křičet: „Chyťte tu toulavou potvoru!“ Asi tucet demonstrantů se za nebohým zvířetem rozběhlo do postranní uličky. Když se za malou chvíli zase objevili a nad hlavami drželi krvavé mrtvé tělo zvířete, propuklo okolí v zrůdné nadšení. To už bylo čiré davové šílenství!

Neumím slovy vyjádřit, jak nás to chicagské drama deprimovalo, i když jsme dobře věděli, že právě to byl záměr jeho pořadatelů. Tihle lidé jsou experti na psychologii a znamenitě uměli a umějí používat masový teror k zastrasování. Dobře vědí, že miliony lidí, v nitru stále ještě proti nim naladěných, teď budou zticha z pouhého strachu.

Jak ale mohli naši lidé, jak vůbec mohli bílí Američané tak bezpáteřně, úslužně a horlivě pomáhat svým vlastním utlačovatelům? A jak máme z takové lůzy udělat revoluční armádu?

Je to skutečně ta samá rasa, která před dvaceti lety přistála na Měsíci a sahala po hvězdách? Jak hluboko jsme byli sražení!

Nyní už bylo s úděsnou jistotou jasné, že k vítězství v boji nevede jiná cesta než prolítí proudů krve, doslova a do písmene celých řek krve!

O autě plném „zdechlin“, které jsme v sobotu nechali stát před černošským lokálem v Alexandrii, byla jen stručná informace v místním zpravodajství; celostátní masmédia se o něm ani slůvkem nezminila.

Osobně se domnívám, že důvod k zahrání šestinásobné vraždy „do autu“ není v tom, že by takové věci byly na denním pořádku a nestály už ani za zmínku, ale mnohem spíše proto, že úřady rozpoznaly její rasový význam a nechtěly dávat příklad k napodobování.

[6]Černošský dialekt v Americe, který byl mezi nimi až do konce hodně rozšířen, měl hodně speciálních výrazů ohledně konzumace drog. *Koksem* se rozuměl heroin, zvláště oblíbený derivát opia. *Prásknout dávku* znamenalo vstříknout si drogu do žíly. Obojí, tj. závislost na drogách i velká část černošského dialektu, se mimořádně rozšířilo v posledních pěti letech staré éry i mezi bílým obyvatelstvem Ameriky během rasového míšení, které vláda podporovala a vnucovala všemi prostředky.

[7]Obvykle šlo o černochoy přezdívané podle tehdy známého románu „Strýček Tom“, kteří fungovali jako loutka vládních a židovských zájmů. Protože šlo o experty na manipulování vlastní rasou, byli za své služby velice dobře placeni. Někteří z nich byli dokonce v závěrečném stadiu revoluce na krátký čas použiti organizací, když bylo zapotřebí přemístit milióny negrů z určitých městských čtvrtí do pracovních táborů s minimem ztrát životů bílých.

Kapitola XII

4. prosinec 1991: Dnes jsem jel do Georgetownu promluvit si s Elsou, s malou rusovlasou tulačkou, s níž jsem se před několika týdny náhodně setkal. Důvodem mé návštěvy byla hlavně snaha o přesnější zhodnocení role, kterou by snad někdo z jejích přátel mohl sehrát v našem boji proti systému. Někteří z nich, ale i další lidé, žijící v podobných podmínkách, jsou již vlastně do boje se systémem jistým způsobem vtaženi. Minulý měsíc takových případů mimo naši organizaci v zarážející míře přibývalo, včetně kladení bomb, žhářství, únosů, veřejných demonstrací s násilnostmi, sabotáží, pohrůzek zabitím vedoucím osobnostem a dokonce také dvou vražd, kterým se dostalo široké publicity. K odpovědnosti za tyto činy se hlásilo tolik různých skupin - anarchisté, odmítači daní, „fronty osvobození“ všech odstínů a směrů včetně půl tuctu sektářských náboženských kultů -, že vůbec nebylo možné se v tom zorientovat. Jak se zdá, ohříval si svou polívčičku kdejaký pomatenec.

Většinu z těchto lidí tvořili tak lehkomyšní amatéři, že dokonce i „rasově integrovaný“ FBI byl v jejich odhalování poměrně úspěšný, ale stále znovu se objevovali noví a noví. Jak se zdá, byla právě činností naší organizace vytvořena všeobecná atmosféra revolučního násilí a násilných prostředků, která povzbudila většinu pachatelů ke zmíněným činům.

Nejzajímavějším aspektem celé věci je podaný důkaz, že se systém tak úplně nezmocnil myšlení svých občanů. Většina Američanů sice nadále duchovně drží krok s veleknězi moderního „televizního náboženství“, ale stále silící menšina jim z pořadového kroku vypadává a začíná se dívat na systém jako na svého úhlavního nepřítele. Odpor této menšiny bohužel obvykle spočívá na chybných předpokladech a zdá se téměř nemožné převést její činnost na společného jmenovatele s naší.

V mnoha případech jejich aktivity skutečně nemají žádný rozumný smysl. Není to politicky motivovaný terorismus, nýbrž obrovská parní záklopka veškeré zloby ve formě ničivé vášně. Takoví lidé chtějí jen cokoli rozbít a zasazovat citelné rány těm, které činí odpovědnými za nesnesitelný svět, v němž jsou donuceni žít. S brutalitou tak obrovských rozměrů, jak ji právě zažíváme, se policie už dávno není schopna vypořádat.

Vedle politických výtržníků a pomatenců sehrály v nejnovějších událostech významnou roli dvě další skupiny obyvatelstva: černí separatisté a organizovaný zločin. Ještě před pár lety každý předpokládal, že si systém definitivně „koupil“ zbývající národnostně uvědomělé černochoy ze sedmdesátých let. Ti se ovšem zjevně stáhli do podzemí a starali se jenom o své vlastní záležitosti, ale přesto si již teď nejspíš mnou ruce v radostném očekávání nadcházejících událostí. Podle všeho vyhazovali do vzduchu většinou úřadovny „strýčka Toma“, ale minulý týden vyvolali v New Orleansu i výtržnosti, při nichž se rozbíjely výlohy a rabovaly obchody. Jen tak dál!

Mafie se svými dvěma nebo třemi velkými odborovými svazy včetně několika dalších zločineckých skupin využila nepořádku a obav veřejnosti k zintenzívnění svých vyděračských akcí. Pokud se nějakému obchodníkovi pohrozilo kvůli výpalnému zničením jeho obchodu bombou, pak uvěřil takové hrozbě mnohem snáze než před pár měsíci, a loupežné útoky se staly hotovým průmyslovým odvětvím. Policie je zaměstnána až příliš mnoha věcmi, kterými se systém skutečně zabývá (to znamená námi), než aby se tomu mohla věnovat; však také zločinci, výtržníci a podobná chátra mají svůj „velký den“!

Z důsledného a nezaujatého pohledu musíme prudké zvýšení kriminality považovat za vítané, protože přispívá k podlamování důvěry veřejnosti v systém. Jednou však musí přijít den, kdy všechny tyto elementy, tak dlouho hýčkané systémem zavázanými soudci, postavíme bez okolků ke zdi - včetně samotných soudců.

Zaklepal jsem na dveře bytu, které mi Elsa udala; bylo to sklepní obydlí v kdysi elegantním měšťanském domě. Když jsem se na ni ptal, viditelně těhotná žena s malým

plačícím dítětem na ruce mě pozvala dál. Jakmile se mé oči přizpůsobily kalnému světlu, viděl jsem, že celý sklep slouží jako společný příbytek. Deky a prostěradla přehozené přes roury pod stropem dělily celý prostor na koutky a výklenky s trochou soukromí; v ústřední části sklepa ležely mimo to na podlaze matrace. Kromě starého karetního stolku vedle umyvadla, v němž dvě mladé ženy právě oplachovaly nějaké potraviny, zde nebyl žádný nábytek, dokonce ani židle ne.

Při jedné stěně stál velký sporák na dřevo jako jediný zdroj tepla v celém velkém sklepě. Jak jsem se později dozvěděl, je tekoucí voda jediným veřejným zařízením, které má komunita k dispozici. Topivo pro sporák si obstarávají v nejbližším okolí nebo občas vysílají rabovací komanda do horní části domu, kde vytrhávají dveřní a okenní rámy, zábradlí a dokonce i dřevěné obložení podlah. Za mohutně zabarikádovanými železnými dveřmi se v horní části domu usadila jiná, větší komunita, která se často „odreagovává“ drogovými mejdany, a pak obvykle není schopna ubránit se „palivovým četám“ ze sklepa.

Jeho obyvatelé striktně odmítají drogy a cítí se nadřazení lidem ze shora. Přesto však raději dávají přednost ošumělému sklepu, protože se dá vzhledem k jedinému malému okénku snadněji vytápět i bránit než horní část domu; kromě toho je také v létě chladnější.

Po matracích na podlaze se povalovalo sedm nebo osm lidí, kouřili marihuanu a na malém bateriovém televizoru sledovali nějaký stupidní pořad. Vzduch byl prosycen pachem zvětralého piva, špinavého prádla a marihuanového kouře. (Marihuanu nepovažovali za drogu.) Na podlaze u sporáku se škorčili dva asi čtyřletí kluci. Z nepoužívané roury ústředního topení pod stropem si mě upřeně prohlížela velká šedivá kočka.

Postavy na matracích na mě sice úkosem pohlédly, ale nic k mé osobě nepoznamenaly. Mezi obličejí, blikavě osvětlenými obrazovkou, jsem Elsu nepoznal. Když však hlasitě vyvolala moje jméno mladá žena, která mě do obydlí uvedla, objevila se z deky „příčky“ v odlehlém koutě její hlava a nahá ramena. Vykřikla radostí a za chvíli se objevila vystrojená do nějakých staromódních šatů. Jak odhodila stranou deku, zahlédl jsem na chvíli na matraci za ní v slabě osvětleném koutě nějakou další postavu, a byl jsem tím jaksí nepříjemně dotčen. Snad bych nakonec nežárnil?

Elsa mě s nepředstíranou náklonností objala a nabídla mi šálek kávy z velkého hrnce na plotně a pak jsme se posadili na volnou matraci blízko sporáku. Zvuk televizoru i hluk křičících dětí nám dovolil poměrně bezpečně mluvit.

Zpočátku jsme hovořili o mnoha nejrůznějších věcech, protože jsem se nechtěl hned vytratit s pravým důvodem své návštěvy, a tak jsem se dozvěděl ledacos o Else i o lidech, s nimiž tu společně žije. Mnohé z toho bylo smutné, ale vyslechl jsem si i věci doslova šokující.

Vlastní životní příběh není nijak radostný. Rodiče patřili k tzv. vyšší střední třídě. Její otce je (nebo byl, protože se již po léta se svojí rodinou nestýká) tvůrcem projevů jednoho z nejvlivnějších senátorů ve Washingtonu a matka právnička jedné levičácké nadace, jejíž hlavní činnost spočívá ve vykupování domů v bělošských čtvrtích a následném usazování černošských rodin žijících ze sociální podpory.

Až do patnácti let vedla Elsa šťastný a spokojený život. Její rodina do té doby bydlela v Connecticutu a Elsa tam navštěvovala exkluzivní soukromou dívčí školu. (Podle pohlaví oddělené školy jsou nyní ovšem nelegální.) Prázdniny obvykle trávila s rodiči v jejich letním sídle na pobřeží. Když mi vyprávěla o krásných lesích a dlouhých toulkách přírodou, obličej se jí přímo rozzářil. Měla tehdy svou vlastní malou plachetnici a často se na ní vydávala k malému ostrůvku blízko pobřeží, kde pak sama tábořila a zasněně po dlouhé hodiny ležela na slunci.

Později se rodina odstěhovala do Washingtonu a její matka trvala na tom, aby si raději našli bydlení v převážně černošské části města blízko Capitol Hillu než v některé z bělošských čtvrtí. Ve škole, kam jí rodiče poslali, byla Elsa jednou ze čtyř bílých žákyň.

Elsa dozrála předčasně. Přirozená srdečnost, otevřenost a nepředpojatost její bytosti, spojená s mimořádnou tělesnou přitažlivostí, z ní již v patnácti dělaly sexuálně velice žádoucí děvče. Výsledkem toho bylo, že negři, kteří soustavně obtěžovali i ostatní bílé dívky, nenechali Elsu ani chvíli na pokoji. Černé dívky, kterým to samozřejmě nemohlo ujít, jí zuřivě nenáviděly a všemožně ji sužovaly a trýznily.

Pokud byla ve škole, Elsa si netroufla jít třeba na toaletu nebo se vůbec jakkoli vzdálit z dohledu učitele. Brzy se však přesvědčila, že ani pedagog pro ni nepředstavuje žádnou skutečnou ochranu, když jí černý zástupce rektora jednou zatlačil do kouta a snažil se jí sahat pod šaty.

Každý den se Elsa vracela domů s pláčem a prosila rodiče, aby jí poslali do jiné školy. Matka jí na to vždy odpovídala pohlavky a hněvivým označení za „rasistku“. Jestliže jí černí mládenci obtěžují, není to jejich vina, ale její, a hlavně by se prý měla víc snažit o navázání přátelství s černými děvčaty.

Když případ s rektorovým zástupcem vyprávěla otci, pomohl jí stejně málo jako matka. Celá záležitost mu byla trapná a nechtěl o ní raději nic slyšet. Jeho liberalismus byl pasivnější povahy a jako obvykle se i v tomto případě přidal na stranu plně „zliberalizované“ matky. Došlo to tak daleko, že když ho jednou tři výtržníci přepadli na prahu vlastního bytu, srazili jej na zem, vzali mu peněženku, hodinky a rozšlapali mu brýle, Elsinu matka nedovolila informovat o přepadení policii. Pouhou myšlenku udělat na policii oznámení na černochoy považovala za „totálně fašistickou“. Elsa to vydržela tři měsíce, a pak utekla z domova. Byla přijata malou komunitou, s níž dosud žije, a vzhledem k optimistickému založení se s novou situací vyrovnala a cítí se docela spokojeně.

Asi před měsícem začaly potíže, které jí pak přivedly k náhodnému setkání se mnou. Ke skupině se přidala nová dívka jménem Mary Jane a začalo mezi nimi docházet ke třenicím a sporům. Mladý muž, který s Elsou sdílel společnou matraci, se podle všeho znal s Mary Jane již dříve, a ta nyní považovala Elsu za osobu, která si na něj dělá neoprávněný nárok. Elsa jí naproti tomu měla za zlé, že se jí tak hloupým způsobem snaží odlákat přítele. Nakonec to všechno vyvrcholilo typickou ženskou rvačkou s taháním za vlasy, škrábáním a křikem, v níž Mary Jane jako silnější vyhrála.

Elsa dva dny bloudila po ulicích - právě tehdy jsem se s ní potkal - a pak se zase vrátila ke své sklepní komunitě. Mary Jane se mezitím ještě s jednou další dívkou dostala s celou skupinou do konfliktu a Elsa toho využila k ultimátu: buď půjde pryč Mary Jane nebo ona. Mary na to reagovala tím, že jí pohrozila nožem.

„A co se stalo dál?“

„Prodali jsme ji,“ odpověděla Elsa stručně.

„Jak prodali? Co tím myslíš?“ zeptal jsem se až nevhodně hlasitě.

„To bylo tak. Mary Jane nechtěla odejít, přestože se všichni postavili na mojí stranu, a tak jsme jí prodali Kappymu. Dal nám za ní televizor a dvě stě dolarů.“

Jak se ukázalo, Kappy byl Žid jménem Kaplan, který se živil obchodováním s bílými ženami. Pravidelně jezdil z New Yorku do Washingtonu a kupoval děvčata, která utekla z domova. Jeho obvyklými dodavateli byly už zmíněné „vlčí smečky“; před jednou z nich jsem Elsu zachránil. Tyto bandy odporných lumpů chytaly dívky jednoduše přímo na ulici, týden nebo dva si je u sebe podržely, a když jejich zmizení nevyvolalo žádný rozruch, prodávali je Kaplanovi a podobným. Co se s takovými děvčaty dál dělo, nikdo přesně neví, ale nejspíš končily v někde v exkluzivních newyorských klubech, kde si na nich zbohatlíci ukájeli své perverzní sexuální choutky. Říká se také, že je prodávali i do „satanistického klubu“, kde je při hrůzných rituálech ukrutně mučili a zabíjeli. Ať už je tomu jakkoli, někdo z komunity se tenkrát doslechl, že Kaplan je ve městě na „nákupech“, a když je Mary Jane nechtěla dobrovolně opustit, svázali ji, vyhledali Kaplana a prodali mu ji.

Dosud jsem si myslel, že mnou jen tak něco neatřese, ale příběh o osudu Mary Jane mě naplnil hrůzou. „Jak jsi mohla prodat bílou dívku Židovi?“, řekl jsem tvrdě. Moje zřejmá nelibost uvedla Elsu do rozpaků. Uznala, že to byla ošklivá věc, a že se při pomýšlení na Mary Jane už mnohokrát zastyděla, ale tenkrát se jí to zdálo jako praktické vyřešení problému, jak zůstat v komunitě. Plačtivě se omlouvala, že se něco takového děje běžně a úřadům je to zřejmě známo, ale nevšímají si toho, takže vlastně větší díl viny má společnost než ona sama.

Potřásl jsem nesouhlasně hlavou, ale obrat v hovoru mi nabídl vhodnou příležitost přejít na téma, které mě především zajímalo. „Civilizace, která toleruje existenci takových Kaplanů a jejich odporných kšeftů, se musí zničit až do základů. Musíme to všechno vypálit jako ložisko nákazy a začít zase od samého začátku.“

V rozrušení jsem promluvil tak hlasitě, že každý ve sklepě mohl zaslechnut moji poslední poznámku. Jedno z rozcuchaných individuí se zdvihlo z matrace u televizoru a přiloudalo se k nám. „A co s tím naděláme?“, zeptal se, ale vlastně žádnou odpověď nečekal. „Kappyho už nejmíň desetkrát sebrali, ale vždycky ho zas pustili, protože má svý politický kontakty. Mezi jeho kunčofty patřej nejvýznamnější Židi v New Yorku. Sám jsem slyšel, že dva nebo tři kongresmani navštěvujou klub, kterej Kaplan zásobuje holkama.“

Přízpůsobil jsem se jeho argotu: „Tak by holt někdo musel vodpálit celej ten slavnej Kongres do luftu.“

„Mít tak tady pořádnou bombu, tak se vo to pokusím sám,“ řekl, „jenže kdepak chceš dneska zchrastit tolik dynamitu?“

Mladík bezradně pokrčil rameny a vrátil se k televizi. Snažil jsem se opatrně vytáhnout z Elsy potřebné informace. Jaké skupiny v Georgetownu se zabývají pumovými útoky? Jak bych se s nimi mohl kontaktovat? Elsa se mi snažila vyhovět, ale jednoduše o tom nevěděla nic; takové téma jí nikdy nezajímalo. Nakonec si na něco vzpomněla a zavolala na muže, který se kolem nás před chvílí šoural: „Harry, ty lidi z 29. ulice, co bojujou proti těm sviním, neříkaj si 'čtvrtá fronta světového osvobození' nebo tak nějak?“

Oslovený nebyl její otázkou viditelně nijak nadšen. Vyskočil, zuřivě se na nás podíval a bez odpovědi ztěžka vyšel ze sklepa; dveře za ním zapadly s hlučným třeskem.

Jedna z žen u umyvadla Else připomněla, že je na ní dnes řada s přípravou oběda, a že ještě ani nedala vařit brambory. Stiskl jsem Else ruku, popřál jí hodně štěstí a vydal jsem se na zpáteční cestu.

Myslím, že jsem celou věc dost pokazil. Bylo od mne neodpuštělně naivní myslet si, že by se tam objevilo revoltující společenství a zdvořile mi představilo člověka, který je zapojen do násilné ilegální činnosti proti systému. O něco takového se samozřejmě pokusil již snad každý tajný agent washingtonské policie. Teď se díky mé neobratnosti bude i o mně říkat, že jsem policejní špicl, a prakticky jsem si tak uzavřel cestu ke kontaktům s případnými militantními odpůrci systému v tomto svěbytném prostředí. Můžeme tak samozřejmě poslat někoho jiného, aby vyhledal spojení s lidmi ze „čtvrté fronty světového osvobození“, ať už se za tím skrývá co chce. Teď si však musím položit otázku, zda to má vůbec ještě smysl. Návštěva u Elsy mne dost důkladně přesvědčila, že životní styl těchto lidí nenabízí dostatečný souhrn možností pro konstruktivní spolupráci s organizací. Chybí jim sebekázeň a ve svém životě nenalézají žádný skutečný smysl; sami už rezignovali. Jejich představy se omezují na povalování, souložení a kouření marihuany. Dokonce si myslím, že kdyby jim vláda zdvojnásobila sociální příspěvky, zapomněli by i dnešní vrhači bomb na své militantní postoje.

Elsa je v zásadě děvče se správnou predispozicí a většina jejích kladných instinktů je zatím ještě v pořádku, ale neuměla se vyrovnat se současným hrůzným světem, a tak se rozhodla z něj „vystoupit“. A byť svět v současné podobě odmítáme i my a jsme do jisté míry také „vydědenci“, přesto je obrovský rozdíl mezi lidmi z organizace a jejími přáteli, protože my se s tím dokážeme vypořádat a oni ne. Neumím si představit, že bych

já, Henry, Katy nebo kdokoli jiný z organizace dokázali celý den sedět u okna a nechávali kolem míjet světové dění, když je toho přece tolik, co se musí udělat. V tom právě spočívá rozdílná kvalita lidí.

Navíc se zde jedná o dobrou vlastnost, která je pro nás velice důležitá, ale většině Američanů schází. Se svou situací se stále ještě mnozí umějí vyrovnat stejně dobře jako my a někteří i velmi úspěšně, jenže se neobracejí proti systému, protože jim chybí určitá vnímavost, kterou - jak věřím, mám společnou s Elsou a jejími nejlepšími přáteli -, vnímavost, jež nám umožňuje cítit smrtelný zápach této prohnilé společnosti a nutí nás ke zvracení. Policisté i civilisté tam venku buď ten ohavný puch necítí nebo jim nepřekáží. Nechají se klidně Židy nacpat do jakéhokoli prasečího chlívku, a pokud tam budou mít dost žrádla, vždy se přizpůsobí. Vývoj z nich udělal šikovné umělce v přežívání, ale v ostatních důležitých ohledech jsou až zoufale zaostalí.

Jak křehká věc je taková lidská civilizace, jak povrchní jsou její základní postoje! A na jak málo lidech závisí životní zdroj hemživé masy, kteří se jí snaží vytvořit životní formu.

Jsem pevně přesvědčen, že bez existence snad jen dvou nebo tří procent nejschopnějších jedinců, nejdynamičtějších, nejinteligentnějších a nepilnějších spoluobčanů, by se neudržela ani tato ani jiná civilizace. Postupně by se rozložila, i když třeba až po staletích, a lidé by v sobě nenašli vůli, energii a vlohy k opětovnému vylepšení jejích rysů. Nakonec by se všechno vrátilo ke svému předcivilizačnímu stavu, který by se příliš nelišil od života „odřezanců“ v Georgetownu.

Ale samotná energie, vůle a nadání jednoznačně nestačí. Amerika má přece stále ještě dost lidí, kteří jsou víc než dostatečně výkonní, aby se kola společnosti nezastavila. Ale tito produktivní lidé podle všeho vůbec nepostřehli, že lokomotiva, kterou svým úsilím udržují v pohybu, už dávno vykolejila a teď se střemhlav řítí do propastí. Ohledně směru, kterým se státní stroj pustil se všemi ohavnostmi a zvrácenostmi včetně hrozícího nebezpečí na konci cesty, jsou zcela slepí.

Bude to opravdu jen menšina menšiny, která naší rasu vyvede z džungle a ukáže jí první kroky ke skutečné civilizaci.

Jsme vděční všem těm nepočetným předkům, kteří předně měli vrozený instinkt pro to, co je třeba dělat, a také schopnost proměnit to v činy. Bez oduševnění nemůže sebevětší schopnost vést k něčemu opravdu velkému, a bez schopnosti vede oduševnění jen ke snění a frustraci. Organizace si ze spousty lidského materiálu vyvolila právě ty, kteří takovou vzácnou kombinací disponují. Teď už musíme udělat opravdu všechno pro to, abychom se chopili moci.

Kapitola XIII

21. březen 1993: Dnešek je začátkem nového. Jak příznačná náhoda, že je také první jarní den. Pro mne to je jako návrat do života po 470 dnech smrti. Být zase zpátky u Katy i ostatních kamarádů, být schopen zase bojovat po tak dlouhé a promarněné době, to všechno mě naplňuje nepopsatelnou radostí.

Od mého posledního záznamu do deníku (jsem tak šťastný, že se Katy podařilo jej zachránit) se toho stalo tolik, že si až zoufám, jak to všechno shrnout a zapsat. Tak to vezmu pěkně jedno po druhém.

Byly asi čtyři hodiny ráno, tma černá jak antracit, neděle. Všichni jsme ještě tvrdě spali. Jako první ze všeho jsem začal cítit, že mi Katy třese ramenem, aby mě probudila. Spíše podvědomě jsem vnímal neodbytně vytrvalý tónový signál, který jsem v rozespalosti považoval za budík.

„Ale vždyť je dost času na vstávání,“ zahuhlal jsem.

„To je náš alarm,“ šeptala mi Katy naléhavě, „někdo je venku před domem.“

Okamžitě jsem se probral, ale ještě než jsem vůbec stačil vyskočit na nohy, ozvalo se hlasité třesknutí, cosi proniklo i mezi pečlivě zatlučenými okny ložnice a vtáhlo za sebou ohon jisker. Vzápětí celou místnost naplnil dusivý oblak plynu, který mě nutil divoce lapat po dechu.

Na příštích několik minut si vzpomínám jen mlhavě, ale nějak se nám v té tmě přece jen podařilo nasadit si plynové masky. Rozběhli jsme se s Billem do přízemí a Katy s Carol jsme přenechali střežení horních oken. Zatím se naštěstí ještě nikdo nepokusil vniknout do domu, ale právě když jsme dorazili do přízemí, uslyšeli jsme zvenku hlas z megafonu, který nás vyzýval vyjít před dům s rukama nad hlavou.

Opatrně jsem vyhlédl dveřní špehýrkou. Tucty reflektorů namířené ze všech stran na náš dům udělaly z předjitřní tmy jasný den. Oslnivá záře mi nedovolovala nic vidět, ale hned mi bylo jasné, že tam venku jsou snad stovky po zuby ozbrojených vojáků a policistů.

Pokus prostřilet si cestu byl viditelně nesmyslný, ale pro každý případ jsme párkrát naslepo vystřelili nějakou tu salvu do všech směrů z oken v přízemí i v poschodí, abychom ozbrojence venku alespoň na chvíli odradili od pokusu vniknout do budovy. Pak jsme hned odskočili od oken a dveří, které vzápětí doslova proděravěla zuřivá odvetná palba, a soustředili jsme se na dopravování nezbytné výstroje k únikovému tunelu. Stěny garáže z betonových cihel nás zatím dostatečně chránily před kulkami z ručních zbraní, kterými jsme byli ostřelováni ze všech směrů.

Zatímco si Bill, Katy a Carol v dlouhém temném tunelu podávali z ruky do ruky naše propriety, zůstal jsem v dílně a snášel věci, které bychom měli podle možností zachránit. Během hektických a vyčerpávajících tří čtvrtin hodiny jsme k druhému konci kanálu nanosili slušnou kupu zbraní, munice, výstroje, a také náš komunikační přístroj.

Přestože oni tři odvedli největší kus práce, nebyli alespoň vystaveni nebezpečí postřelení, zatímco mně po celou tu dobu hvízdaly kulky kolem uší a mnohokrát jsem byl zasažen odštěpkou betonu. Vlastně je to div, že jsem tehdy nepřišel o život. Přesto jsem dokázal občas skrze dveře vypálit nějakou tu salvu na obléhatele, abych je tak donutil zůstat v úkrytu.

Konečně jsme vynesli všechny naše ruční zbraně, munici, asi polovinu velkých min a granátů, i již dohotovené rádiové komponenty. Zachránili jsme i Billovo náradí, protože je měl ve zvyku ukládat pečlivě do kovové skříňky, ale museli jsme tam nechat téměř všechny testovací přístroje, které byly porůznu rozmístěné po celé dílně.

Na chvíli jsme se skrčili v montážní jámě ke krátké poradě. Bill s děvčaty ukradnou venku auto, abychom mohli věci odvézt, a já zatím zůstanu zde a připravím trhací nálož, která zasype vchod do únikového tunelu. Mají na to třicet minut; potom nastavím zapalování a zmizím také.

Katy ještě na chvíli vyběhla nahoru pro pár našich osobních věcí - včetně mého deníku - a pak mi naposled zmizela s ostatními v kanálu.

Dveře i prkna na oknech už byla mezitím téměř rozstřílena a z reflektorů pronikalo dovnitř tolik světla, že každý můj pohyb v dílně byl mimořádně nebezpečný. Horečně jsem zabudoval desetikilovou nálož tritonalu přímo nad vstup do tunelu a připravil ji k odstřelu.

Pak jsem se po podlaze odplížil ke stěně, kde bylo v malých nádobkách naskládáno dalších asi padesát kilo tritonalu. Měl jsem v úmyslu vést odtud zápalnou šňůru až k náloži v montážní jámě, takže jedinou detonací by celá dílna vyletěla do vzduchu a všechno pohřbila pod troskami. Potom by policie potřebovala několik dní k prohledání sutin a k definitivnímu zjištění, že se nám podařilo uniknout.

Ke stěně jsem se však už nedostal. Dodnes nevím, co se přesně stalo, ale nálož v montážní jámě explodovala předčasně - snad že nějaká odražená kulka zasáhla palník, ale je také možné, že bez přestání všude dopadající jiskry ze slzotvorných granátů zažehly zápalnou šňůru. Ať už tomu bylo nakonec jakkoli, úderem výbuchu jsem ztratil vědomí a znovu jsem přišel k sobě až na operačním stole úrazového oddělení v nemocnici.

Několik příštích dní bylo pro mne mimořádně bolestivých a při pouhé vzpomínce na ně se bezmála roztřesu. Z nemocnice jsem byl po ošetření neprodleně převezen do cely v podzemí budovy FBI, z něhož dosud nebyla úplně odklizena suť po našem bombovém útoku před sedmi týdny.

Přestože jsem byl pořád ještě otřesený a rány mě bolely, zacházeli se mnou hodně surově. Zápěstí mi spoutali za zády a když jsem třeba jen klopýtl nebo neuposlechl dost rychle příkazu, kopance a rány jen pršely. Když mě pak přinutili postavit se doprostřed cely a ze všech stran se sypaly otázky půl tuctu agentů FBI, dokázal jsem jen nesouvisle huhlat, a víc bych nesvedl, ani kdybych s nimi snad chtěl spolupracovat.

Přes veškerou trýzeň svého postavení jsem pocítil příliv radostného vzrušení, když jsem z otázek vyslychajících rychle pochopil, že se ostatním podařilo uniknout. Znovu a znovu na mě muži kolem štěkali ty samé otázky: „Kde jsou ostatní? Kolik vás v domě bylo? Jak se odtamtud dostali?“ Nálož podle všeho úspěšně zničila vchod do tunelu v montážní jámě. Otázky byly tak dlouho zdůrazňovány údery a kopanci, až jsem se nakonec v bezvědomí zase zhroutil na zem.

Když jsem se probral, stále ještě jsem ležel na holé betonové podlaze. Světlo svítilo, v místnosti nikdo nebyl a doléhalo sem staccato sbíječky i další zvuky opravářů na chodbě před mou kobkou. Celé tělo mě mučivě bolelo a nejhorší ze všeho byla pevně utažená pouta, ale v hlavě jsem měl zase poměrně jasno.

Mojí první myšlenkou byla lítost nad ztrátou ampulky s jedem. Když mě muži z tajné policie našli bezvědomého v troskách garáže, řetízek na krku mi samozřejmě hned sebrali. Vyčítal jsem si teď trpce, že jsem si pro jistotu nevzal ampulku do úst dřív, než jsem začal chystat explozi. Tam by ji nejspíš nenašli a já bych jí mohl skousnout hned, jakmile jsem se probral v nemocnici.

Pak se dostavila také lítost a sebeobviňování. Byl jsem trýzněn podezřením, které se postupně měnilo v přesvědčení, že tragickou situaci zavinila moje pošetilá návštěva Elsy před dvěma dny. Někdo z její skupiny mě zřejmě cestou domů sledoval a zjištění si nenechal pro sebe; podezření mi pak nepřímo potvrdili moji vyšetřovatelé.

Byl jsem se svou bolestí a chmurnými myšlenkami sám jen několik minut, když začalo druhé kolo výslechů. Tentokrát přišli do cely agenti FBI s lékařem a s dalšími třemi

muži, z nich dva byli obrovští svalnatí negři. Třetí byla schýlená bělovlasá figurka muže asi kolem sedmdesátky. Vulgární škleb křivil koutek jeho úst, která se občas výsměšně pootevřela a ukázala zlaté plomby nikotinem zahnědlých zubů.

Sotva mě lékař zběžně prohlédl a prohlásil za dostatečně zdravého, agenti FBI mne jediným trhnutím postavili a zaujali místa po obou stranách dveří. Další režie scény se ujal zlověstně se tvářící skřet se zlatými zuby.

Mluvil se silným hebrejským přízvukem a předstíraně laskavým tónem se mi představil jako plukovník Saul Rubin z izraelské tajné služby. Ještě než jsem se stačil zarazit nad tím, že mám být vyslýchán představitelem cizí mocnosti, Rubin pokračoval:

„Vaše rasistické aktivity, pane Turnere, jsou porušením mezinárodní konvence o genocidě, a proto s vámi bude zahájen proces před tribunálem, v němž budou zástupci vaší i mojí země. Ale nejdříve potřebujeme ještě nějaké informace, abychom mohli současně postavit před soud i vaše kriminální společníky.

Bylo mi řečeno, že včera večer jste nebyl příliš ochoten spolupracovat. Chtěl bych vás přátelsky varovat, že nezodpovězení mých otázek by pro vás mohlo být velmi nepříjemné. Za pětatřicet let jsem nasbíral dost zkušeností, jak dostat informace z lidí, kteří odmítají spolupracovat. Nakonec mi stejně řekli všechno, co jsem chtěl vědět, všichni, Arabové i Němci, ale pro ty, kdo se chovali vzpurně, to byla velice bolestivá zkušenost.“

Po malé pauze pak dodal: „Ach ano, někteří Němci byli dost zatvrzelí, zvláště ti z SS.“

Zjevně příjemná vzpomínka vyvolala na Rubinově obličeji tak úděsný úšklebek, že jsem nedokázal potlačit pocit děsu. Vzpomněl jsem si na hrůzné fotografie, které nám ukazoval jeden náš člen, bývalý důstojník vojenské zpravodajské služby. Byli na nich němečtí zajatci, kterým při sadistických výsleších vypíchali oči, vytrhali zuby, uřezali prsty a rozdrtili varlata, a potom je postavili před vojenský soud jako „válečné zločince“ a popravili.

Nepřál jsem si v tu chvíli nic jiného než pěstmi rozmlátit ten jízlivý židovský ksicht před sebou, ale pevně nasazená pouta mi to samozřejmě nedovolila. Spokojil jsem se s tím, že jsem mu do něj alespoň plívl a současně jsem se jej pokusil kopnout do rozkroku. Bohužel mě ztuhlé a bolavé svaly zradily, a tak jsem zasáhl jen jeho stehno; pod nečekaným úderem se zapotácel pár kroků dozadu.

Pak se mě ovšem chopili oba službu konající negři a na Rubinův pokyn mne brutálně a promyšleně zmlátili. Když skončili, bylo mé tělo jediné roztlučené a bodající klubko bolesti, které se sténavě svíjelo na podlaze.

Následující kola výslechu byla ještě horší - mnohem horší. Protože se mnou chystali veřejný ukázkový proces na způsob Eichmannova, [8] zdržel se Rubin vypalování očí a řezání prstů, neboť zohavený bych před soud nemohl, ale věci, které se mnou prováděl, byly stejně hrozné a bolestivé.

Na dlouhé dny jsem prakticky přišel o rozum, a jak mi Rubin předpověděl, řekl jsem mu nakonec všechno, co chtěl vědět. Žádný člověk by se na mém místě nejspíš nezachoval jinak.

Oba agenti FBI, kteří výslechům přihlíželi, během mučení viditelně bledli, třeba když mi Rubinovi černí asistenti na jeho rozkaz vrazili do konečnicku dlouhou tupou hůl, takže jsem řval a zmítal sebou jak sele na rožni, ale nikdy proti tomu neprotestovali. Myslím, že něco takového se dělo i po válce, když američtí důstojníci německého původu přihlíželi řádění židovských katanů vůči svým rasovým kolegům z německé armády, a stejně tak se neozvali, když američtí negři znásilňovali a týrali německé ženy a dívky. Je to důsledek vymývání mozků židovskými masmédií, že již nenávidí vlastní rasu, nebo jsou to jednoduše bezcitní pacholci, dělající všechno co se jim řekne, dokud řádně dostávají svou mzdu?

Vzdor Rubinově mistrovsky hrůzné metodě mučení jsem plně přesvědčen o tom, že

výslechové techniky organizace jsou mnohem efektivnější než metody systému. My postupujeme technicky rafinovaně, kdežto systém je pouze brutální. A byť i Rubin můj odpor zlomil a dostal odpovědi na své otázky, mnoho dalších důležitých věcí se nedozvěděl.

Když byl po více než měsíčním peklu se mnou konečně hotov, řekl jsem mu většinu jmen mně známých členů organizace, jejich rozmístění a úkrytů, i kdo se podílel na různých akcích proti systému. Popsal jsem dopodrobna přípravy k napadení budovy FBI i svou roli v granátovém útoku na Kapitol. A také jsem vypověděl, kolik členů naší jednotky uniklo dopadení.

Moje odhalení jistě způsobila organizaci velké potíže. Protože však byla schopna správně posoudit, co by se politická policie mohla ode mne dozvědět, dokázala včas zabránit možným škodám. Znamenalo to ovšem ihned opustit perfektně vybudované úkryty a zřít nově.

Rubinova výslechová technika mu přinesla pouze informace ve formě odpovědi na přímé otázky. Neptal se mě na náš systém předávání zpráv a také se o něm nic nedozvěděl. (Jak mi bylo později řečeno, „legálové“ uvnitř FBI organizaci průběžně informovali o tom, jaké konkrétní výsledky můj výslech přinesl, takže bylo jasné, že náš komunikační systém je stejně bezpečný jako předtím.)

Nedozvěděl se také nic o řádu, o ideologii, ani o dlouhodobých cílech, což by možná systému pomohlo pochopit naši strategii. A tak vlastně všechno, co ze mne Rubin vymlátil, bylo jen taktického charakteru. Myslím, že pravý důvod arogantní prezíravosti systému spočíval v domněnce, že zlikvidování organizace bude záležitost týdnů. Byli jsme pokládáni za poněkud větší problém, ale ne za smrtelné nebezpečí. Po skončení výslechů jsem byl v budově FBI držen ještě další tři týdny, zřejmě abych byl po ruce k identifikaci dalších členů organizace, kteří budou dopadeni na základě mých výpovědí. Během té doby však nikdo zatčen nebyl a nakonec jsem byl převezen do zvláštního internačního zařízení ve Fort Belvoir, kde už bylo vězněno téměř 200 ostatních příslušníků organizace i zhruba stejný počet našich „legálů“.

Vláda nás nerozmístila do normálních věznic z obavy, že by nás organizace mohla odtamtud vysvobodit, a navíc se asi bála, že bychom tam mohli pro naši věc získat i další bílé vězně. Proto byli zatčení členové organizace dodáváni do Fort Belvoiru a tam drženi na samotkách. Tábor byl obklopen hradbami, ostnatým drátem, strážními věžemi s kulometry a strážžen dvěma rotami vojenské policie; spolehlivost věznic byla umocněna i tím, že se nacházela přímo v objektu vojenské základny. Tam jsem pak strávil příštích čtrnáct měsíců a proto nemohu říci, jaké se v té době dělaly přípravy na můj soudní proces.

Mnozí lidé považují samotku za zvlášť ztřeštěné opatření, ale pro mne byla tehdy pravým požehnáním, protože jsem se stále ještě nacházel v stísněném a nenormálním duševním rozpoložení. Byl to dílem výsledek Rubinova mučení, ale částečně také pocitu viny ze svého podlehnutí. Stejně tak mě skličovala skutečnost, že ve vězení jsem vyřazen z účasti na boji. Samota mi však umožnila znovu se sám se sebou vyrovnat. Další výhodou samoty spočívala v tom, že jsem nepřicházel do styku s černochoy, kteří by mi v normálním vězení udělali ze života peklo. Kdo sám nebyl vystaven podobnému teroru a trýznění, nemůže nikdy pochopit, jak hluboce a trvale na něj taková zkušenost zapůsobí. Tělesně jsem už byl plně uzdraven a zotavil jsem se také z podivné kombinace depresí a nervózního třesu, kterou na mě výslechy zanechaly. Přesto už nejsem stejný člověk jako předtím; moje myšlení je chladnější a snad dokonce i bezohlednější. Jsem teď jen ještě pevněji rozhodnut pokračovat v plnění naší úlohy.

Také jsem se zbavil veškerého strachu ze smrti. Nebudu samozřejmě nevšimavý k nebezpečí, i když méně než dřív, ale nic už mě nedokáže poděsit. Běda každému plačtivému konzervativci, který by se snad zaklínal „odpovědností“, a tím nám stál v cestě. Nehodlám už poslouchat výmluvy žádného z těch sobeckých kolaborantů a prostě sáhnu rovnou po pistoli.

Během celé doby, kterou jsem vedle ostatních ve Fort Belvoiru strávil, jsme byli zcela odříznuti od vnějšího světa a nebylo nám ani dovoleno, číst noviny nebo cokoli jiného.

Brzy jsem se však naučil - byť v omezené míře - způsobu předávání informací, který byl pro nás „potrubím“ ústního předávání novinek z vnějšího světa. Napomáhal nám v tom i jeden z mnoha ne zrovna nepřátelsky naladěných vězeňských dozorců.

Nejvíce jsme samozřejmě dychtili po zprávách o válce mezi organizací a systémem. Obzvláště nás vždy rozjařila informace o nějaké úspěšné akci - ohavném činu v žargonu masmédií - proti systému, a naopak zase jsme byli stísněni, když se období mezi zprávami o větší akci protáhlo na víc než pár dní.

Postupem času však četnost zpráv o našich akcích povážlivě klesala a masmédiá začala s rostoucí nadějí předpovídat blížící se likvidaci zbytků organizace, a tím i návrat země k „normálním poměrům“. To nám samozřejmě dělalo velké starosti, ale naše deprese byla mírněna zjištěním, že k nám do Fort Belvioru přichází stále méně nových vězňů. V prvním období mého pobytu tam přicházel v průměru každý den jeden, ale v dubnu loňského roku jejich počet klesl na jednoho týdně.

A pak začaly velké bombové atentáty v Houstonu z 11. a 12. září 1992. Během těch dvou dní, kdy se země široko daleko otřásala, bylo podniknuto čtrnáct mohutných útoků, kterým padly za oběť více než čtyři tisíce osob a byla zničena většina houstonského průmyslu; v kouřící trosky se mj. proměnily i známé loděnice.

Celý velkolepý podnik začal 11. září před svítáním, kdy na nejfrekventovanějším úseku houstonského plavebního kanálu explodovala muniční loď s nákladem leteckých bomb pro Izrael. Výbuch poslal ke dnu i další čtyři lodě a úplně zablokoval plavební dráhu; kromě toho zapálil i velkou rafinérii nafty v okolí. Během hodiny pak podél kanálu následovalo ještě osm dalších explozí, které druhý nejvýznamnější přístav země vyřadily z provozu na víc než čtyři měsíce.

Dalších pět výbuchů o něco později ochromilo houstonské letiště, zničilo hlavní městskou elektrárnu i dvě strategicky položené dálniční křižovatky včetně mostu, což zablokovalo většinu dálnic v okolí. Z Houstonu se jedním rázem stala katastrofou postižená oblast a vláda tam v největší rychlosti vyslala na pět tisíc vojáků, jejichž úlohou bylo udržovat pod kontrolou rozrušenou i zpanikařenou veřejnost, a ovšem také zakročovat proti organizaci.

Houstonskou akcí jsme si sice žádné přátele nezískali, ale i tak vládu poškodila, protože rozptýlila sílíci představy o zardoušení naší revoluce.

Po Houstonu následovala města Wilmington, Providence a Racine. Během loňského podzimu už bylo zcela zřejmé, že revoluce vstoupila do nové, rozhodující fáze. K tomu se však dostanu ještě později.

Včera večer došlo k události pro nás všechny ve Fort Belvoiru nesmírně důležité. Krátce před půlnocí přijely k bráně tábora jako obvykle dva khaki zbarvené autobusy. Normálně přivázely asi šedesát příslušníků MP k půlnočnímu střídání stráží a odvážely večerní směnu. Tentokrát tomu bylo jinak.

První tušení o akci jsem nabyl v okamžiku, kdy mě probudilo štěkání kulometu ze strážní věže, které bylo rychle umlčeno přesným zásahem 105 mm kanónu jednoho ze čtyř obrněných vozů v našem vězeňském areálu. Pak se s přestávkami ozývala střelba z malorážních zbraní a bylo slyšet pokřik a hluk utíkajících mužů. Nakonec se pod údery palic zhroutily dovnitř dřevěné dveře mé cely a já byl volný.

Byl jsem mezi 150 šťastlivci, kteří se namačkali do dvou policejních autobusů a odjížděli pryč. Několik desítek dalších se zvenčí pověsilo na čtyři obrněné transportéry, jejichž nepozorné posádky byly prvním cílem našich osvoboditelů. Ostatní se museli pěšky vláčet v průtrži mračen, která zase na druhou stranu nedovolovala vzlétnout armádním vrtulníkům. Celkovou bilancí akce bylo osmnáct zabitých vězňů, čtyři osvoboditelé, a dalších jednašedesát vězňů později znovu dopadli. Nicméně 422 z nás se podle rozhlasových zpráv podařilo dostihnout nákladních aut, čekajících mimo vojenskou základnu, zatímco čtyři ukořistěné transportéry držely pronásledovatele po potřebnou dobu v šachu.

Tím ovšem pozdvižení ještě neskončilo, ale momentálně řeknu jen tolik, že do dnešních čtyř hodin ráno se podařilo ukryt nás všechny do předem připravených „bezpečných útulků“ ve washingtonské oblasti. Po pár hodinách spánku jsem se oblékl zase do civilu, vzal jsem si sadu falešných průkazů, které byly pro mne pečlivě a mistrovsky vyrobeny, a s novinami v podpaždí a svaččinovým kufříkem v ruce jsem se vmísil do davu spěchajících dělníků a zamířil na určené místo srazu.

Po nějakých dvou minutách vedle mne zastavila u chodníku malá dodávka, v níž seděli muž a žena. Dveře se otevřely a já jsem se vmáčkł mezi ně. Když se pak Bill znovu rozjel, držela mě zase moje milá Katy kolem krku.

[8]Adolf Eichmann byl za druhé světové války středně vysokým úředníkem státního německého bezpečnostního aparátu. Patnáct let po válce byl Židy unesen z Jižní Ameriky, dopraven do Izraele, a pak udělán ústřední postavou obrovské, dva roky trvající propagandistické kampaně - to všechno za účelem získání sympatií nežidovského světa pro Izrael, jediný spásný přístav „pronásledovaných“ Židů. Po zřůdném mučení byl Eichmann během čtyřměsíčního monstrprocesu vystaven v kleci z pancéřovaného skla a nakonec odsouzen k smrti za „zločiny proti židovskému národu“.

Kapitola XIV

24. březen 1993: Dnes jsem stál před soudem naší organizace pro porušení přísahy, což je nejhorší obvinění, které může být proti členovi vzneseno. Byl to strašlivý zážitek a nesmírně se mi ulevilo, že už to mám za sebou, ale hlavně tím, jak to dopadlo.

Během všech těch dlouhých měsíců jsem si ve své vězeňské cele mučil hlavu trýznivou otázkou: porušil jsem přísahu řádu tím, že jsem se před upadnutím do zajetí neusmrtil? Stokrát jsem si v duchu připomínal okolnosti, které vedly k mému zatčení i pozdějším událostem, a snažil jsem se sám sebe přesvědčit, že mé jednání bylo správné a že do rukou těch sadistických pochopů jsem nepadl vlastní vinou. Dnes jsem o celém průběhu věci vypovídal před porotci soudu naší organizace.

Předvolání přišlo pomocí speciálního zařízení dnes ráno a hned mi bylo jasné, oč se jedná, i když jsem byl dost zaražen adresou, na níž se mám hlásit; šlo totiž o jednu z nejnovějších a největších kancelářských budov v centru Washingtonu. Když mě pak velmi atraktivně vyhlízející sekretářka uváděla do konferenční místnosti na patře právníků, zápasil můj nedobrý pocit s vděčností za tři dny oddechu, které mi byly poskytnuty od mého osvobození z vězení.

Právě jsem si navlékal talár, který byl pro mne připraven na věšáku, když se otevřely další dveře a do místnosti vstoupilo osm postav v talárech a kápích, které pak bezhlučně zaujaly svá místa za velkým stolem. Poslední z nich si kápi spustila do týlu a já jsem poznal známé rysy majora Williamse.

Líčení probíhalo v korektní a objektivní atmosféře. Po více než hodině výslechu mi bylo řečeno, že mám vyčkat rozhodnutí ve vedlejší malé místnosti - trvalo to bezmála tři hodiny.

Když porotci probrali můj případ a dospěli k rozhodnutí, byl jsem znovu zavolán do konferenčního sálu. Zatímco jsem stál u jednoho konce stolu, major Williams seděl u druhého a přečítal rozsudek. Pokud si na všechno dobře vzpomínám, měla jeho slova následující obsah:

„Earle Turnere, přezkoumali jsme vaše jednání jakožto člena tohoto řádu ohledně dvou případů a shledali jsme, že jste v obou selhal.

Předně jste před policejní razií, která vedla k vašemu dopadení a uvěznění, projevil politováníhodný nedostatek zralosti a zdravého úsudku. Vaše nerozvážnost při návštěvě osoby v Georgetownu - tedy jednání, které sice nebylo výslovně zakázáno, ale přesto nespadlo do vám přikázané oblasti úkolů -, vedlo bezprostředně k situaci, jež ohrozila vás i členy vaší jednotky a znamenala ztrátu cenného zařízení naší organizace.

Vzhledem ke zmíněnému selhání úsudku se proto zkušební doba vašeho členství v řádu prodlužuje o šest měsíců. Z toho důvodu tedy nebudete dříve než v březnu příštího roku připuštěni k 'obřadu Unie'. Přesto však uznáváme, že vaše jednání před policejní razií nepředstavuje porušení přísahy.“

Po těchto slovech jsem si slyšitelně oddechl, ale major Williams pokračoval přísnějším tónem:

„Mnohem závažnější je okolnost, že jste se dostal živý do rukou politické policie a že jste během téměř jednoměsíčního výslechu zůstal naživu.

Složením přísahy jste zasvětil svůj život službě řádu. Tím jste tuto službu povýšil nad všechno ostatní, včetně zachování vlastního života. Tuto povinnost jste na sebe vzal dobrovolně s vědomím, že během našeho boje je zde velká pravděpodobnost nutnosti obětovat život a vyhnout se tak porušení přísahy. Byl jste výslovně varován, že nesmíte padnout

živý do rukou politické policie a byl vám také k tomu dán příslušný prostředek. Informace, které z vás policie dostala, znamenaly vážnou překážku pro práci organizace v této oblasti a vážně jste také ohrozil mnoho svých kamarádů.

Samozřejmě uznáváme, že jste přísahu svým rozhodnutím neporušil úmyslně. Zabývali jsme se co nejsvědomitěji všemi okolnostmi, které vedly až k vašemu zatčení a uvěznění, a jsou nám také dobře známy metody, kterých politická policie nyní proti našim lidem používá. Být vojákem jakékoli jiné armády na světě, byl byste zproštěn viny.

Náš řád je však něčím jiným než jakákoli jiná armáda. Osobujeme si právo určovat osud všech našich lidí a jednoho dne řídit svět podle našich zásad. Máme-li se tohoto práva ukázat hodni, musíme být také ochotni převzít odpovědnost, která je s tím spojena.

Každý den musíme rozhodovat a nařizovat akce, které znamenají smrt mnoha bílých, z nichž mnozí se neprovinili jednáním, jež bychom mohli považovat za trestuhodné. Zcela vědomě připravujeme tyto nevinné lidi o život, protože kdybychom nyní nejednali, znamenalo by to v konečném důsledku pro všechny nesrovnatelně větší škody. Naším nejvyšším hlediskem je blaho naší rasy, a proto tedy nesmíme sami sobě měřit mírnějším metrem než ostatním.

Ano, na sebe musíme být ještě mnohem přísnější. Musíme od sebe vyžadovat mnohem vyšší úroveň postojů, než jakou žádáme od veřejnosti a dokonce i od řadových členů organizace. Nikdy se nesmíme nechat svádět myšlenkou, která se zrodila v této chorobné době, že totiž dobrá omluva je uspokojující náhražkou za špatné zvládnutí zadané úlohy.

Pro nás nesmí existovat žádná omluva. Svoji úlohu buďto plníme nebo neplníme. Pokud ne, pak se neospravedlňujeme a za své selhání prostě přejímáme odpovědnost. A pokud jde o trest, přijímáme jej bez reptání. Trestem za porušení přísahy je smrt."

V místnosti bylo ticho jako v kostele, ale v uších mi hučelo a podlaha se mi pod nohama chvěla. Stál jsem tiše a jako omámeně než Williams začal zase mluvit, tentokrát již poněkud mírnějším hlasem:

"Úloha tohoto tribunálu je jasná, Earle Turnere. Ve vašem případě musíme postupovat tak, aby každý člen řádu věděl, že kdyby se dostal do podobné situace, musí nezbytně zemřít, aby se vyhnul zajetí, a to buď čestnou smrtí vlastní rukou nebo méně čestnou smrtí z rukou svých kamarádů. Nikdo nesmí upadnout do pokušení vyhýbat se splnění úlohy v naději, že by si pozdější omluvou mohl zachovat život.

Někteří z nás byli dnes večer toho názoru, že rozhodnutí o vašem osudu musí padnout právě v tomto smyslu, abychom jím ostatním dali výstražný příklad. Naproti tomu jiní soudili, že v kritickou dobu jste ještě nebyl plnoprávným členem řádu, protože jste se nezúčastnil rituálu Unie, a proto by vaše jednání mělo být posuzováno podle jiných měřítek než u toho, který již má za sebou zkušební dobu a unionistický status.

Rozhodnutí pro nás nebylo lehké, ale vy si je nyní musíte vyslechnout a nést jeho důsledky. Předně musíte uspokojivě dovršit prodlouženou zkušební dobu a teprve potom můžete být připuštěn k 'Rite of Union', ale s jednou základní podmínkou, kterou jsme až dosud nikomu nepřipustili. Tou podmínkou je, že ve vhodný čas musíte vykonat úkol, jehož úspěšné splnění velmi pravděpodobně skončí vaší smrtí.

Stojíme bohužel až příliš často před bolestným úkolem zřizovat taková sebevraždná komanda z našich členů, pokud nejsme schopni dosáhnout nezbytného cíle jiným způsobem. Ve vašem případě poslouží taková mise dvěma věcem.

Pokud ji úspěšně zakončíte a zpečetíte svou smrtí, pak jsme splnil podmínky pro rituál Unie a budete dále žít v nás i našich následnících stejně jako všichni naši členové, od nichž Unie požadovala ztrátu vlastního života. A pokud shodou šťastných okolností svou misi přežijete, zaujmete své místo v našich řadách bez sebemenší poskvrny na své osobním chování. Rozuměl jste všemu, co jsem říkal?"

Přikývl jsem a odpověděl: „Ano, všemu jsem rozuměl a rozsudek bez výhrad přijímám. Je spravedlivý a objektivní. Nikdy jsem nečekal, že bych snad přežil boj, který nyní vedeme, a jsem vděčný, že mi bylo dopřáno dále se na něm podílet. Jsem také soudu vděčný za to, že mi zachoval i vyhlídku na Unii.“

25. březen 1993: Dnes k nám přišel Harry, a tak jsme si s ním spolu s Billem dlouze popovídali. Zítra odjíždí na západní pobřeží, a proto mi ještě před svým odjezdem chtěl podat co nejpřesnější obraz vývoje situace v loňském roce. Podle všeho se nyní zabývá školením a výcvikem nových členů, a nejspíš převzal i některé interní úlohy v oblasti Los Angeles, kde je naše organizace obzvláště silná. Když mě nenápadně pozdravil naším znamením, bylo mi jasné, že se také stal členem našeho řádu.

Vyprávěl mi o tom, co jsem v zásadě předpokládal již ve své vězeňské cele, že totiž organizace svojí hlavní údernou sílu přenesla z útoků na osoby na strategické hospodářské cíle. Nadále se nebudeme snažit o přímé zničení systému, nýbrž se více soustředíme na úkol zbavit jej podpory občanů. Už dlouho jsme měli pocit, že je tu nutná změna strategie. Vůdce revoluce patrně ke stejnému závěru přiměly dvě věci: jednak nemožnost získávat dostatek nových rekrutů na vyrovnání ztrát z naší vysilující války proti systému, a dále poznání, že skutečně rozhodující vliv na postoj veřejnosti vůči systému nemohu mít ani naše útoky na něj, ani jeho stále sílící represe.

První faktor byl velmi naléhavý. I kdybychom chtěli, nemohli bychom nadále udržet dosavadní rozsah své činnosti, protože naše ztráty soustavně rostly. Harry odhadoval, že celkový počet našich úderných jednotek poklesl na velmi nízký stav asi čtyř set osob, tedy takových, které jsou speciálně vycvičené v užívání bodných zbraní, pistolí a bomb. Tyto bojové jednotky představují zhruba jen čtvrtinu členů organizace, ale mají nepoměrně velké ztráty.

Zmíněná okolnost donutila organizaci válku přechodně omezit a zachovat si tak dostatečně silné jádro pro pozdější úder jiného druhu, protože naše dosavadní strategie proti systému neuspěla.

Selhala proto, že většina bílých Američanů nereagovala na situaci tak, jak jsme očekávali; jinak řečeno počítali jsme s pozitivní, napodobivou reakcí na naši „propagandu činu“, která se ovšem nedostavila.

Počítali jsme s tím, že když dáme příklad vzpourou proti tyranii, začnou i ostatní s povstáním. Domnívali jsme se, že útoky na vysoce postavené osobnosti a důležitá zařízení systému budou všude Američany inspirovat k podobným akcím, ale většina těch otupělých mizerů své líné zadky nezvedla.

Shořel sice asi tucet synagog a všeobecně se zvýšil počet politicky motivovaných násilných činů, ale takové akce většinou mířily falešným směrem a byly proto neplodné. Bez organizovanosti nejsou takové akce příliš hodnotné, byť by byly vedeny na velmi široké bázi a po dlouhou dobu.

Mnoho lidí sice reptalo na reakci systému vůči organizaci, ale to ani vzdáleně nemohlo vyvolat něco jako rebelii. Bohužel jsme zjistili, že u Američanů už tyranie vůbec není nepopulární.

Průměrnému Američanovi není drahá a důležitá svoboda, čest a budoucnost své vlastní rasy, nýbrž šek s osobní gáží. Sice se bouřil, když před dvaceti lety začaly kvůli „integraci“ vozit autobusy jeho děti do školy pro černé, ale protože mu dovolili podržet si svou lednici, velké auto a motorový člun, dál už proti tomu nijak nevystupoval.

Stěžoval si, když mu před pěti lety brali jeho zbraně, ale stále ještě měl svůj barevný televizor a zahradní gril, a tak zase nebojoval.

Dnes se rozčiluje, když negři podle libosti znásilňují bílé ženy, a systém po něm vyžaduje, aby se při každé příležitosti vykazoval identifikační kartou, ale stále ještě má nacpaný žaludek, a tak nebojuje.

Nemá v hlavě jednu jedinou myšlenku, kterou by mu tam nevtloukla televize. Ke všemu na světě umí zaujmout „správný postoj“ a jedná, myslí a mluví přesně tak, jak si myslí, že se od něj očekává. Stručně řečeno, stal se přesně tím, co se z něj systém v posledních padesáti letech snažil udělat - je součástí konzumní masy, příslušníkem proletariátu s dokonale vymytým mozkiem, stádním tvorem, vzorným plodem demokracie.

Náš průměrný bílý Američan takový bohužel je. Nelíčenou a hroznou skutečností zůstává, že jsme se snažili znovu rozdmýchat hrdinného a idealistického ducha, který v něm už jednoduše není. K takovým koncům vypreparovala záplava židovské materialistické propagandy 99 procent našich lidí, kteří jí jsou vystaveni prakticky po celý svůj život.

U zbývajícího jednoho procenta bílých Američanů jsou různé důvody, proč pro nás nepředstavují žádnou pomoc. Někteří z nich jsou samozřejmě příliš primitivní, než aby mohli spolupracovat v rámci organizace nebo nějaké jiné organizované skupiny; jsou pouze schopni „jet si po vlastní parketě“ a někteří z nich to i skutečně dělají. Ostatní mají ještě různé jiné vlastní myšlenky, nebo prostě nedokázali s námi navázat kontakt, když jsme byli donuceni uchýlit se do podzemí. Většinu z nich bychom nepochybně mohli pro sebe získat, ale k tomu už teď není čas.

Zhruba před půl rokem začala organizace poprvé s Američany zacházet realisticky, tj. jako se stádem dobytka. Když nebyli schopni reagovat na idealistické apely, začali jsme je oslovovat tím, čemu rozumějí - strachem a hladem!

Sebereme jim jídlo ze stolu, vyprázdíme jejich lednice, a tím připravíme systém o hlavní sílu, která drží lidi „semknuté kolem praporu“. A jakmile začnou hladovět, naženeme jim takový strach, že se nás budou bát víc než systému. Budeme tedy s nimi jednat přesně tím způsobem, jaký si zaslouží.

Opravdu nevím, proč jsme se tohoto postoje tak dlouho děsili. Měli jsme přece dost zkušeností z desetiletých válek v Africe, Asii i Latinské Americe, abychom se z nich poučili. Ve všech případech partyzáni zvítězili tím, že lidem nahnali strach, místo aby se dělali populárními. Když někde veřejně k smrti umučili místní stařešiny a zmasakrovali celé obyvatelstvo, protože odmítalo vydat své zásoby potravin, vyvolalo to v sousedních vesnicích takovou hrůzu, že se pak už nikdo neodvážil nevyhovět jejich požadavkům.

My Američané jsme to všechno viděli, ale odmítali jsme tyto způsoby užívat i na sebe samé. Právem jsme pokládali všechny barevné za stádní tvory, a proto nás nepřekvapovalo, že se chovali tak, jak se chovali. Ovšem sebe samé jsme - nesprávně - považovali za něco lepšího.

Existovaly samozřejmě doby, že jsme opravdu byli něco lepšího, a dnes bojujeme právě proto, aby se ten čas zase vrátil. V současnosti jsou však naši krajané pouhým stádem manipulovaným bandou rafinovaných cizinců oslovujícími naše nejnižší pudy. Klesli jsme tak hluboko, že už vůči svým utlačovatelům necítíme ani nenávisť, ani proti nim nebojujeme; jen se jich bojíme a snažíme se jim zalíbit jako hodné dětičky.

Bohužel je tomu tak a poneseme přetěžké následky svým ochotným přijetím židovského jařma.

Proto tedy už naše organizace nebude plýtvat silami na drobné teroristické útoky a zaměří se na velkorysé napadání pečlivě vybraných hospodářských objektů, jako jsou elektrárny, sklady pohonných hmot, dopravní zařízení, potravinářské závody a továrny klíčového průmyslu. Nečekáme sice, že to přivedí okamžité zhroucení již tak hodně skřípajícího amerického hospodářství, ale můžeme počítat s tím, že tak přivedíme přinejmenším místní a časově omezené výpadky, které budou mít stále větší a kompletnější účinek na celou veřejnost.

Již vcelku slušné části veřejnosti jsme objasnili, že jí nedovolíme válet se na pohovkách a sledovat válku v pohodlí a bezpečí na televizní obrazovce. Tak např. jenom v Houstonu byly statisíce lidí po téměř dva týdny bez proudu. Potraviny v lednicích a mrazácích se jim rychle zkazily, a totéž se stalo v supermarketech. Propukaly početné

nepokoje hladových obyvatel města, než se konečně armádě podařilo zřítit nouzové zásobování.

V jednom případě museli vojáci zastřelit 26 osob z rozrušeného davu, který zaútočil na vládní skladiště potravin, a naše organizace navíc vyvolala další vzbouření rozšiřováním pověstí, že nouzové příděly jsou infikované bakteriemi. Do Houstonu se dodnes nevrátil běžný život, protože ve většině města je denně plošně vypínán proud v šestihodinových intervalech.

Ve Wilmingtonu jsme z poloviny lidí udělali nezaměstnané vyhozením velké továrny firmy DuPont do vzduchu, a vyřazením velké elektrárny u Providence jsme zhasli světlo - a ovšem i televizory - v dobré polovině Nové Anglie.

Továrna na elektroniku u Racine, na níž jsme také udeřili, byla nejen velkým, ale také jediným dodavatelem určitých klíčových komponentů pro ostatní výrobce v celé zemi. Protože jsme továrnu zapálili, muselo zavřít brány i dvacet dalších.

Důsledky zmíněných akcí nejsou sice ještě rozhodující, ale dokážeme-li v tom pokračovat, brzy budou; reakce veřejnosti nás o tom už přesvědčila

Tyto reakce jistě nemůžeme považovat za více či méně přátelské vůči nám. Tak např. v Houstonu shromážděný dav vyrval policii dva podezřelé z bombových útoků a zlynčoval je. Naštěstí to nebyli naši lidé, nýbrž prostě dva nešťastníci, kteří se v nesprávný čas vyskytli na nesprávném místě.

Konzervativci samozřejmě zdvojnásobili své kdákání a pištění proti nám, protože jsme podle jejich názoru zničili všechny šance na zlepšení poměrů a jen vládu svými násilnostmi „provokujeme“. V pojetí konzervativců je ovšem „zlepšením“ myšlena stabilizace hospodářství a další kolo rozhovorů o ústupcích černým, aby se tak každý mohl vrátit k obvyklému multirasovému komfortu.

My jsme se však už dávno naučili nepočítat své nepřátele, nýbrž pouze přátele, a těch je nyní přece jen víc.

Harry nám dal na srozuměnou, že se počet našich členů loňského léta zvýšil o téměř padesát procent. Nová strategie očividně přiměla některé z těch, kdo až dosud jen přihlíželi, aby se k nám přidali, ovšem ostatní se připojili k opačné straně. Lidé s dobrým čichem už zavětrili, že se tak či onak nemohou natrvalo od války držet stranou. Nutíme je totiž odejít na frontu, kde se pak budou muset rozhodnout pro jednu ze stran a zapojit se do bojů, ať už se jim to líbí nebo ne.

Kapitola XV

28. březen 1993: Po více méně šťastném překonání soudní aféry jsem se zase rozhýbal. Přes víkend mi Katy zodpověděla mnoho otázek a především mi vyprávěla o všem, co se týkalo místního vývoje, protože jsem se na to v pátek už nestihl vyptat Harryho.

Práce našich komunikačních přístrojů musela samozřejmě pokračovat i v době mého věznění, a tak tuto úlohu plnili dva jiní kvalifikovaní lidé; přesto však zde pro mne zůstávalo ještě hodně technické práce. Bill je opravdu dobrý mechanik a puškař, ale nevyzná se v pracích, které mají co dělat s chemickou a elektronickou armádní technikou. Předal mi dlouhý seznam požadavků na speciální přístroje, který byl doručen naší jednotce, a Bill ji z bezradnosti odložil - v naději na můj brzký návrat.

Společně jsme si včera seznam pečlivě prošli a rozhodli, jaký artikl je v současnosti pro organizaci nejdůležitější. Pak jsem zase já vypracoval přehled dodávek a přístrojů, které k zahájení práce budu nejnaléhavěji potřebovat.

Zcela nahoře na Billově seznamu požadavků stály věci jako rozbušky a palníky řízené rádiem nebo vybavené časovým zpoždovacím zařízením. U poslední kategorie organizace hodně improvizovala, a proto jsme měli vysoké procentu vadných odpálení. Potřebujeme aparáty s časovým zpoždovacím zařízením nastavitelným od několika minut do čtyřiašedesáti hodin, a navíc stoprocentně spolehlivé.

Další kategorií požadovaných věcí jsou bomby a zápalné nálože adjustované kvůli utajení do speciálních obalů. Dnes je už prakticky nemožné vstoupit do vládních nebo mediálních objektů bez kontroly detektory a rovněž se pravidelně prosvěcují všechny doručené balíky i poštovní zásilky. Bude to vyžadovat hodně zručnosti, ale nějaké nápady v tom směru již mám v hlavě.

A pak je tu ještě zvláštní Billův projekt, při němž bude potřebovat určitou technickou pomoc: je to produkce falešných peněz! Jak mi Bill řekl, organizace už na západním pobřeží úspěšně tiskne takové peníze v dosti značném rozsahu, a on má nyní za úkol dělat totéž i u nás.

Teď už chápu, proč se hospodářská situace organizace v loňském roce tak výrazně zlepšila! A kromě toho od té doby, co se přešlo na velké cílené akce, jsme také narazili na nový pramen finančních darů; domnívám se, že pocházejí převážně od mazaných žoků peněz, kteří si tak chtějí „krýt záda“. Přesto však organizace považuje za užitečné tisknout i nadále vlastní peníze.

Muž, který se na západním pobřeží zabývá padělatelstvím - a musí to být ve svém oboru hotový génius -, pro nás sepsal podrobnou instruktáž postupů, kterou jsme si s Billem prostudovali. Podle všeho asi pracoval pro „Secret Servis“ nebo „Bureau of Engraving and Printing“ a svému řemeslu skutečně rozumí.[9]

Bill už dříve všechno připravil k provozu a měl tu opravdu pěknou dílnu k preciznímu tisku. Prakticky už jen potřeboval trochu podpořit v potížích s fluorescencí. Ze zmíněného návodu mohl vyčíst, jaké chemické přísady musí do tiskařské barvy přidat, ale už tam nestálo, kde je má vzít. Kromě toho si nebyl jistý, jak postavit a používat ultrafialový kontrolní přístroj, kterým lze hotové výrobky zkoušet. Věřím ale, že to nebude takový problém.

Naše současné pracovní i životní podmínky se podstatně liší od dřívějších. Místo abychom se plížili v „podzemí“, vystupujeme teď na veřejnosti. Naše tiskárna má ve výloze světelnou reklamu a je uvedena ve zlatých stránkách. Obchod je přes den normálně otevřený a za pultem stojí usměvavá Carol. Bill nasadil ceny našich služeb tak vysoko, že máme jen tolik zákaznických objednávek, kolik potřebujeme k zachování vnějšího zdání. Svoji vlastní práci dělá Bill po zavírací době, obvykle v suterénu, kde je také naše zbrojnice.

Stejně jako v předešlém útulku bydlíme my čtyři i tady v poschodí nad provozovnou, ale nemusíme už zatemňovat okna, a Billova firemní dodávka stojí přímo na ulici před domem. Pro veřejnost nejsme ničím jiným než dvěma páry mladých lidí, kteří společně vedou úspěšnou tiskárnu.

Předpokladem k tomu byla samozřejmě možnost opatřit si falešnou identitu, jež by obstála důkladnému prověření systémem, ale organizace projevila v tomto směru obdivuhodnou schopnost. Všichni máme průkazy sociálního pojištění a dva z nás i řidičáky. Průkazy i řidičáky jsou pravé (a slyšel jsme několik ne právě příjemných historek o tom, jak k nim organizace přišla), takže jsme si otevřeli konto v bance, platíme daně a můžeme dělat i další věci jako všichni ostatní.

Jen musím pořád myslet na to, že moje nové jméno zní jako naschvál David J. Bloom, a také si mě kvůli tomu často dobírají. Fotografie v řidičáku je naštěstí dosti nejasná a pokud si budu barvit vlasy, vypadá jakž takž jako pravá. Organizace neměla jinou volbu než nám všem v podzemí vytvořit novou identitu. Osoba bez dokladu totožnosti v této společnosti už prostě neobstojí. Nelze si koupit jídlo a dokonce ani jet autobusem bez předložení buď řidičáku nebo nové identifikační karty, které vláda začala vydávat.

Zatím je ve většině případů stále ještě možné pomoci si nějakým podfukem, ale computerový systém bude v několika měsících hotový a jakékoli padělání bude automaticky odhaleno. Proto se organizace rozhodla dát nám „pravou“ identitu, přestože je to zdlouhavá a obtížná práce. Některé speciální jednotky zvládají tuto úlohu s chladnokrevnou bezohledností, ale požadavky na nové identity stále značně převyšují možnosti dodávek.

Systém je ve svém tažení proti nám podle všeho stále brutálnější. Určitý počet našich lidí, možná až padesát v celé zemi, byl v posledních čtyřech měsících zlikvidován profesionálními zabijáky. Je těžké uvést přesné číslo, protože se domníváme, že někteří z nich prostě zmizeli, aniž by se kdy našlo jejich tělo.

Když naši lidé začali mizet nebo se objevovali v řece se spoutanýma rukama a průstřely v hlavě, rozšířil se mezi pěšáky organizace názor, že tato úmrtí jsou interní trestnou akcí. Minulý podzim jsme skutečně ztratili víc lidí v důsledku poprav jako trestného opatření než kvůli něčemu jinému. Tak extrémní metoda však byla nezbytná, protože tou dobou morálka hodně poklesla a bylo nutné přesvědčit váhavce, že je záhodno vytrvat v plnění povinností vůči organizaci.

Nicméně revolučnímu vedení a brzy i všem ostatním bylo jasné, že v těch vraždách hraje roli něco zásadně nového. Prostřednictvím svých informátorů v FBI jsme se dozvěděli, že naše lidi zabíjejí dvě seskupení - speciální oddíl izraelských zabijáků a také elita mafiánských vrahů ve službách izraelské vlády. V případech obou skupin měly FBI a policie pokyn držet se stranou.[10] Všechny naše oběti pocházely z řad „legálů“. Je velmi pravděpodobné, že jména všech osob podezřelých z členství v organizaci a dosud neinternovaných předal FBI izraelskému velvyslanectví, které už pak zařídilo ostatní.

Je samozřejmé, že jsme odpovídali odvetnými akcemi jako např. v New Orleansu. Když tam před šesti týdny bylo mafiánským stylem zavražděno několik „legálů“, mezi nimiž byl i velmi známý právník, podminovali jsme tamní klub, který mafii sloužil jako oblíbené místo schůzek. Během oslavy narozenin jednoho z menších mafiánských bossů vyletěl klub do povětří, a když pak lidé v panice vybíhali z hořící budovy, naši je nemilosrdně pokropili střelbou z kulometů umístěných na okolních střeších. O život přišlo tehdy více než čtyři sta osob, z toho šedesát prokazatelných členů mafie.

Přesto však hrozba zůstává stále všudypřítomná a vážně podlamovala morálku těch našich členů i stoupců, kteří jí byli vystaveni. Ti, kteří si udržovali pověst řádných občanů a pracovali pro organizaci pod svou vlastní totožností, se samozřejmě netěšili anonymitě jako my v podzemí. Bylo jasné, že budeme muset co nejdříve zakročit přímo proti zdroji ohrožení.

2. duben: Problém s dodávkami materiálu je vyřešen přinejmenším na přechodnou dobu.

Byla k tomu zase zapotřebí ozbrojená loupež, která se mi tak oškliví. Teď jsem sice nebyl tak nervózní jako tenkrát, když jsme to s Harrym dělali poprvé - připadá mi to jako hotová věčnost -, ale něco takového dělám stejně nerad.

Věci ze seznamu jsme s Billem rozdělili do tří kategorií podle dodavatelů. Přibližně dvě třetiny potřebných chemikálií nebyly na trhu obecně k dostání a musely se opatřit u příslušného dodavatele. Potom jsem chtěl ještě nejméně stovku náramkových hodinek k výrobě časových spínačů. Kdybychom je prostě koupili, přišlo by nás to hodně drahο. A konečně tu bylo množství elektronických a elektrických součástek, několik věcí z normálního železářského sortimentu a pár běžných chemikálií, které se daly snadno koupit a byly v mezích našeho rozpočtu.

Úterý a středu jsem z větší části věnoval shánění věcí z poslední kategorie.

Ve středu se také vyřešil problém s chemikáliemi. Byl to zdroj starostí, protože policie nyní od dodavatelů laboratorních a průmyslových chemikálií vyžadovala hlášení všech nových zákazníků stejně tak, jako to museli dělat i dodavatelé výbušnin, a právě tomu jsem se chtěl za každou cenu vyhnout. Proto jsem se dotázal u WFC a ukázalo se, že jeden z našich „legálů“ v Silver Springs má galvanizační podnik, a jako takový může u svého dodavatele objednat všechno potřebné. V pondělí si ty věci u něj vyzvednu.

Zato ty nešťastné hodinky! Věděl jsem přesně, co k výrobě časových spínačů potřebuji, a chtěl jsem proto hodinky určitého druhu, abych mohl přístroje standardizovat - a to jak kvůli racionalizaci výroby, tak i v zájmu jejich precizní funkce. A tak jsme včera s Katy přepadli skladiště na severovýchodě města a ukořistili kolem dvou stovek hodinek.

Trvalo mi to dva dny, než jsem telefonicky vypátral vyhlédnuté hodinky. Potom je museli poslat z Philadelphie do washingtonského skladu. Zavolal jsem skladníkovi ve Washingtonu, že zboží nutně potřebuji a že tam okamžitě posílám člověka s bankou garantovaným šekem na 12 tisíc dolarů, aby je vyzdvihl. Řekl, že pro mne hodinky budou uloženy v kanceláři u vchodu, a také byly.

Chtěl jsem jet původně s Billem, ale po celý týden byl plně zaměstnán různou činností v obchodě, a kromě toho Katy chtěla jít se mnou. Děvče jen hoří odhodlaností, kterou by v ní nehledal nikdo, kdo jí dobře nezná.

Katy se nejdřív pustila do nezbytného mejkapu, aby moje identita odpovídala „Davidu Bloomovi“. Je to zatrolená věc s tou dvojí totožností; už jsem pomalu zapomněl, kdo je Earl Turner a jak opravdu vypadá!

Dále si musíme „obstarat“ auto. To naštěstí trvalo jen pár minut a použili jsme svého obvyklého postupu: nechali jsme naši dodávku na kraji parkoviště velkého nákupního střediska, pak jsme přešli na opačný konec, vyhlédli jsme si nezamčené auto a nastoupili do něj. Nato jsem prořízl kabel spínače zapalování pod palubní deskou, a pak už bylo otázkou několika vteřin najít správný drát v kabelu a spojit okruh zapalování.

Doufal jsem, že ve skladu nebudeme nuceni použít násilí, ale moje přání se bohužel nesplnilo. Představili jsme se správci a ptali se po balíku, který byl pro nás připraven; on zase chtěl od nás bankou garantovaný šek. „Jistě,“ řekl jsem a poplácal se po kapse, „ale nejdřív bych se chtěl přesvědčit, že to je opravdu objednaný druh hodinek.“

Měl jsem jednoduchý plán - hodinky si prostě vezmu a nechám ho tam stát; jen ať si klidně dál křičí, že chce svůj šek. Jenže když se správce s balíkem ze skladu vrátil, přišli s ním dva urostlí skladoví dělníci, z nichž jeden se postavil mezi nás a dveře. Jak se zdá, chlap nechtěl nic riskovat.

Otevřel jsem balík, zkontroloval obsah, a současně jsem vytáhl pistoli. Rovněž Katy s pistolí v ruce pokynula druhému muži, aby odstoupil od dveří - poslechl, ale když se snažila dveře otevřít, nešlo to!

Namířila na něj výhružně a hned promluvil. „K otevření dveří se musí zmáčknout tlačítko

v kanceláři."

Strčil jsem správcovi pistoli až pod nos a zařval: „Okamžitě otevři, nebo ti zaplatím olovem. A hni sebou!" Ale než jsem stačil vůbec zareagovat, vyběhl druhým vchodem z kanceláře do skladištní haly a zabouchl za sebou železné dveře.

Nařídil jsem písařce za stolem, aby stiskla tlačítko otevírání dveří, ale ta zůstala s otevřenými ústy sedět nehnutě jako socha.

Situace začínala být kritická, a proto jsme se rozhodl dveřní zámek ustřelit. Potřeboval jsem na to čtyři výstřely, protože v rozrušení jsme neměl pevnou ruku.

Rozběhli jsme se k autu, ale zatrolený správce už zde byl také a vypouštěl nám právě vzduch z pneumatiky!

Udeřil jsem ho pažbou pistole do hlavy a správce se svalil bez hlesu na zem. Naštěstí se mu podařilo vypustit jen část vzduchu z jedné duše a auto bylo pojízdné; potom už jsme neztráceli čas a rychle jsme zmizeli.

Vedeme opravdu podivuhodný život!

Až když jsem odpolednem smontoval a vyzkoušel první časový spínač, řekl jsem si, že celý ten nervák kolem hodinek se opravdu vyplatil. Spínač fungoval perfektně a byl jsem si jist, že dosavadní vysoké procento vadných zapálení klesne prakticky na nulu.

Také se mi podařilo zprovoznit Billův ultrafialový zkušební přístroj a hned poté, co jsem mu přivezl přísady do barev, mohl začít s tiskem prvních bankovek. Zatím ještě nebyly perfektní, ale přece jen se blížily originálu tak, že nepochybně obstojí jakékoli zběžné prohlídce; k rozpoznání padělku by byla nezbytná zkouška v laboratoři.

Rovněž jsem zkonstruoval tři různé bombové mechanismy, které by měly projít rentgenovou kontrolou, aniž by vzbudily podezření. Jeden z nich se vešel do rukojeti deštníku včetně baterií, časového spínače i všeho, co k tomu patří. Deštníková tyč může být naplněna termitem (směsí práškového aluminia a kysličníku železitého, používaného ponejvíc na svařování), chceme-li mít zápalnou nálož; lze také držadlo odpojit a použít jako rozbušku. Jinou kombinací časového spínače a rozbušky jsem zabudoval do kapesního rádia, které lze odpálit rovněž zakódovaným kmítočtovým signálem. Třetí možností byly náramkové hodinky s rozbuškou odpalované přes vestavěnou baterii. Ve všech třech případech musí být ovšem vlastní výbušnina dopravena na místo exploze odděleně, ale tu již lze snadno ukrýt nejružnějším způsobem, například v sádrovém odlitku nebo v jiném neškodně vyhlížejícím suvenýru a podobně.

[9] *Bureau of Engraving and Printing* byla americká vládní služebna pověřená výrobou bankovek. V případě *Secret Service* šlo o služebnu policejní, zabývající se mj. odhalováním případů penězokazectví. Jak už víme, bylo později padělání využíváno nejen k zásobování jednotek penězi, ale také ke všeobecnému zhroucení finančního hospodářství. V posledních dnech před Velkou revolucí pustila organizace do oběhu tak obrovské množství falešných peněz, že vláda z čirého zoufalství prohlásila všechny papírové peníze za neplatné a vyžadovala provádět všechny obchody buď v drobných nebo šeky. Tento krok vlády měl nevyhnutelně za následek chaos a veřejná morálka se v podstatě zhroutila. Byl to jeden z faktorů, který výrazně přispěl ke končenému úspěchu revoluce.

[10] *Mafie* byla kriminální spolek složený převážně z Italů a Siciliánů, ale plně ovládaný Židy. Zlatá éra mafie byla asi 80 let před Velkou revolucí. Během té doby došlo k několika vlašným pokusům o její vymýcení, ale tehdy neomezeně panující kapitalismus vytvářel přímo ideální podmínky pro organizovaný zločin a tím i paralelní politickou korupci. Mafie existovala až do doby velké čistky, která následovala po revoluci. Při jediném mohutném zátahu organizace byli tehdy dopadeni a zlikvidováni prakticky všichni její členové, tedy více než 8 000 mužů.

Kapitola XVI

10. duben 1993: Je to v tomto týdnu poprvé, kdy mám pro sebe trochu času a mohu si odpočinout. Ležím právě v pokoji jednoho chicagského hotelu a až do příštího rána nemám nic na práci; pak se zúčastním evanstonského projektu. Letěl jsem už v pátek hned ze dvou důvodů; ohledně projektu v Evanstonu i kvůli dodávce horkých peněz našim jednotkám v Chicagu.

Hned v pondělí večer po přimíchání chemických přísad do barvy Bill nastartoval tiskařský stroj a nechal jej téměř bez přestávky běžet až do pátečního rána, přičemž jej v práci občas zastala Carol, aby mu dopřála pár hodin spánku. Jinak řečeno pracovali až do spotřebování veškeré zásoby bankovkového papíru. Já s Katy jsme jim pomáhali při řezání a podávání i odebírání papíru. Všichni jsme pracovali doslova na pokraji zhroucení, protože organizace peníze potřebovala co nejdříve.

Teď jich ale máme opravdu hromadu! Nikdy se mi ani nesnilo, že kdy v životě uvidím tolik peněz pohromadě. Bill vytiskl něco přes deset miliónů v deseti a dvacetidolarovkách, celkem víc než tunu zbrusu nových bankovek. A vypadají opravdu dobře! Porovnal jsem novou Billovu desítku s originálem federální banky a bez čísla série bych nedokázal rozeznat, která je pravá.

Bill odvedl po všech stránkách mistrovskou práci. Každá bankovka má dokonce i jiné číslo série. Akce je důkazem toho, čeho se dá dosáhnout pečlivým plánováním, obětavostí a pílí. Bill měl naštěstí šest měsíců času od prvních příprav ke zkušebnímu tisku, než jsem mu začal pomáhat s přísadami do barev a s ultrafialovým přístrojem, a tak se mu podařilo včas odstranit všechny závady a nedostatky.

Vzal jsem s sebou do Chicaga padesát tisíc nových dvacetidolarovek a včera jsem je předal spojce. Jeho jednotka pak peníze „vypere“, takže místní organizace bude už mít na své výdaje k dispozici pravé peníze. A to je mnohem choulostivější a časově náročnější úkol než vlastní vytištění.

Ve stejnou dobu, kdy jsem odjížděl do Chicaga, nastupovala Katy do letadla do Bostonu s 800 000 dolary v zavazadle. V průběhu týdne jsme pak ještě vyřídili další dodávky do Dallasu a do Atlanty. Je to samozřejmě nervy drásající procházet s tak horkými penězi letištní bezpečnostní kontrolou, ale pokud se omezují na prosvěcování zavazadel, nemůže se nám prakticky nic stát; zatím hledají jenom bomby a zbraně. Až se jim začnou v celé zemi dostávat do rukou naše falešné peníze, bude to pro nás horší!

V letadle do Chicaga jsem měl dost času k přemýšlení. Z desetikilometrové výšky dostávají věci jinou perspektivu. Teprve při pohledu na nekonečná předměstí, dálnice a továrny tam dole si člověk uvědomí, jak je Amerika veliká, a jak nekonečně obtížný úkol to před nás staví.

Smyslem našeho taktického programu sabotáží je v zásadě uspišit zhroucení Ameriky. Postupně odsekáváme třísky z termity již prožrané budovy hospodářství, ale nejspíš by se to celé v několika letech zhroutilo i bez našeho přičinění. Je to v podstatě stísňující poznání, jak malý vliv mají všechny naše oběti na běh událostí.

Tak např. produkce falešných peněz nikdy nedosáhla námi požadovaných rozměrů. V průběhu jediného roku bychom museli vytisknout a distribuovat tisíckrát víc peněz, než jich Bill minulý týden vyrobil, tedy nejméně deset miliard dolarů ročně, aby se vůbec projevil nějaký vliv na národní hospodářství. Američané vydávají třikrát tolik jen za cigarety!

Na západním pobřeží přirozeně běží ještě dva jiné tiskařské stroje a v nejbližší době dáme do provozu i další. A pokud vyjde náš projekt vyřazení evanstonské elektrárny, bude to pro systém znamenat nejen jednorázovou ztrátu téměř deseti miliard na investicích, ale i následné hospodářské škody v důsledku výpadku elektrické energie ve všech průmyslových

podnicích v oblasti Velkých jezer.

Ještě důležitější než samotný boj proti systému je náš záměr, který bude mít pro budoucnost nekonečně větší význam. Připravujeme plány nového společenského řádu. Z troskek zdegenerovaného moderního světa má povstat zcela nová civilizace. Protože však její poklidný vývin z dnešní skrz naskrz židovským duchem zkažené kultury už není možný, musí být zcela zničena duchovní revolucí postavené na prastarých árijských hodnotách.

V tom je nejhlubší důvod skutečnosti, proč je současný fyzický boj zcela nevyhnutelný, a to i bez ohledu na to, že jsme si jej sami nezvolili a byl nám systémem vnucen. Když dnes posuzují události posledních jedenatřiceti měsíců z tohoto hlediska, tj. že konstruktivní úloha vytvoření nového společenského buněčného jádra je nadřazena čistě bořitelskému boji proti systému, pak už mi počáteční strategie napadání vůdců systému coby ztělesnění vládnoucí ideologie namísto narušování hospodářství vůbec nepřipadá jako špatná cesta, alespoň ne pro počáteční fázi našeho boje.

Tím měl totiž boj od počátku zřetelný charakter války proti systému a nikoli proti hospodářství. Systém reagoval represivními opatřeními na obranu před našimi útoky, a to pak zapříčinilo určitou míru jeho izolace od veřejnosti. Dokud jsme se omezovali jen na vybíjení kongresmanů, federálních soudců, agentů politické policie a mediálních carů, necítili se Američané nijak zvláště ohroženi, ale přesto systému zazlivali všechny možné nepřijemnosti, které jim připravil svými bezpečnostními opatřeními.

Kdybychom hned od počátku zasazovali úder hospodářství, systém by snadno náš boj prezentoval jako útok zaměřený proti obyvatelstvu a pro mediální propagandu by také bylo mnohem snazší přesvědčit veřejnost o nezbytnost spolupráce se systémem proti společnému nepříteli, tedy proti nám. A tak nám naše počáteční chyba paradoxně usnadňuje získávání nových členů v době, kdy se vlastně snažíme znepríjemnit všem věci, jak to jen bude možné.

Není to jenom organizace, která v poslední době získala hodně nových členů. I samotný řád se za posledních čtyřicet osm let rozrostl v takové míře, jakou za svého osmašedesátiletého trvání dosud nepoznal. Když jsem se tu včera setkal s poslem, dal jsem kradmo řádové znamení, - jak to teď ostatně dělám při každém setkání s dosud mi neznámým členem organizace - a on mi potěšeně stejným způsobem odpověděl.

Včera mě pozval k účasti na uváděcím obřadu ověřovacích zkoušek nových členů z chicagské oblasti. Rád jsem přijal a až užasl, že slavnosti se zúčastnilo asi šedesát osob, z toho více než třetina nově povolanych. To je nejméně třikrát víc než kolik dělá celkový počet členů řádů ve washingtonské oblasti. Byl jsem při obřadu dojat skoro stejně jako při svém vlastním uvedení do řádu před půldruhým rokem.

14. duben: Problémy a zase problémy! Od mého návratu z Chicaga šlo všechno špatně.

Billovi se nedařilo vypátrat další papír, jaký použil na poslední balík peněz, a tak mě požádal o pomoc při improvizování. Zkoušeli jsem lehce zabarvovat jiný papír na tentýž charakter a složení, ale výsledek byl stále neuspokojivý. Bill se nevzdával vyhlídky na získání předtím používaného papíru a já jsem mezitím pokračoval ve zkoušení dalších kolorovacích postupů.

Pak to byla také deputace zdejší Rady pro lidská práva (HRC), která včera navštívila náš obchod. Čtyři negři a jeden mimořádně odporný běloch s páskami HRC na rukávech žádali, abychom ve výloze vystavili velký plakát stejného druhu, jaké teď bylo vidět už prakticky všude; měly občanům naléhavě připomínat povinnost pomáhat v „boji proti rasismu“ hlášením podezřelých osob politické policii. Dále chtěli na pultě prodejny instalovat pokladničku HRC na příspěvky veřejnosti. Tou dobou byla za pultem Carol a bez okolku je se vším poslala k čertu.

Za daných okolností to pochopitelně nebylo správné. Byli by nás určitě ohlásili na policii, kdybych naštěstí nebyl zaslechl z prodejny hluk. Rychle jsem vyběhl po schodech ze sklepa, nasadil si co nejprátelejší výraz, a s nejlepším židovským přízvukem, jakého

jsem byl schopen, jsem rozhněvaně řekl: „Copak to tu zase je?“ Tím mělo být řečeno asi tolik: vedoucí podniku je sám příslušník menšiny, a to velice vybrané menšiny, kterou nelze podezírat z nějakého nepřátelství k Radě pro lidská práva a jejím chvalitebným snahám.

Hlavní z negrů si rozhořčeně stěžoval na odmítnutí, kterého se jim dostalo. Přerušil jsem jeho tirádu netrpělivým posuňkem a obrátil jsem se s předstíraně hněvivým pohledem na Carol. „No ovšem, ovšem,“ pokračoval jsem, „jen klidně nechte vaši kasičku tady. Je to na dobrou věc. Ale pro plakát do výlohy bych sám nebyl, není tam dost místa, aby působil dost důstojně. Dokonce ani svému synovci Ábelovi jsem proto nedovolil dát tam plakát United-Jewish-Appeal. Prosím, pánové, následujte mě. Ukážu vám, kam by jste si teď měli ještě zajít.“

Když jsem přehorlivě vyprovázel deputaci ke dveřím, ještě jsem Carol poručil s výrazem rozladěného nadřizeného, aby se okamžitě vrátila ke své práci. „Ano, pane Bloome, už běžím“, odpověděla s hranou ponížeností.

Venku na chodníku jsem překonal přirozený odpor, položil důvěrně ruku na ramena mluvčího deputace, a obrátil jsem jeho pozornost k obchodu přímo na druhé straně ulice. S židovským - možná až přehnaným - přízvukem jsem mu vysvětloval: „My tu moc zákazníků nemíváme, ale támhle u mého dobrého přítele Solly Feinsteina se dveře netrhnou. Jen si všimněte, jak má velké výlohy, a taková věc ho jistě potěší. Můžete plakát umístit přímo na jeho zastavárnu, kde jej bude vidět každý. A samozřejmě nezapomeňte také na pokladničku nebo raději dvě, protože má hodně velký kšeft.“

Podle všeho byli s mým návrhem spokojeni a hned zamířili na protější stranu ulice. Jenže běloch - politováníhodný exemplář s afroučesem a neštovicemi v obličejí - se ke mě obrátil a řekl: „Měl byste nám prozradit jméno té ženské. To co nám řekla, znělo jednoznačně rasisticky.“

„Ale pročpak byste s ní ztráceli čas, když máte důležitější práci,“ odpověděl jsem klidně a odbyl jeho podezření mávnutím ruky. „Je to jen taková hloupá *gojímka*. Ona tak mluví s každým, a ostatně jí tak jako tak brzy vyhodím.“

Když jsem se vrátil do obchodu, prohýbali se tam smíchy Carol i Bill, který si celou epizodu vyslechl na schodech do sklepa. „Ono to vlastně není moc k smíchu,“ káral jsem je s pokusem o přísný tón. „Kdybych nezasáhl a neoklamal tu smečku podlidí svým židovským jménem a přízvukem, měli bychom teď opravdu potíže.“

Pak jsem Carol domlouval: „Bohužel si zatím nemůžeme dovolit luxus říkat takovým zrůdám, co si o nich myslíme. Nejdřív musíme splnit své poslání a teprve pak s tou bandou můžeme jednou provždy zúčtovat. Prozatím musíme svou hrdost spolknout a hrát divadlo.“

Přesto se mi nepodařilo potlačit jízlivý úšklebek, když jsem viděl naproti ve výloze zastavárny velký plakát, který prakticky zakrýval všechnu vystavenou veteš „přítele“ Feinsteina. Ten teď jistě skřípe zuby a všichni lidé, kteří se na plakát podívají, budou mít možnost udělat si v duchu správnou asociaci mezi programem vymývání mozků Rady pro lidská práva a lidmi, kteří za tím stojí.

Pak přišla poslední pohroma - Katy dostala silnou chřipku. Dnes ráno měla dopravit do Dallasu pěknou sumu peněz, ale byla opravdu nemocná a musí pár dní zůstat v posteli. To tedy znamená, že mám ráno na krku nejen cestu do Atlanty, ale musím také obstarat dodávku do Dallasu. Tím strávím celý den v letadle právě v době, kdy se tak nutně potřebuji připravit na projekt v Evanstonu.

Útok na komplex atomové elektrárny v Evanstonu jsme chtěli uskutečnit během příštích šesti týdnů, dokud tam ještě provádějí turisty. Po prvním červenci, kdy už bude objekt pro veřejnost natrvalo uzavřen, by vyřazení elektrárny bylo nesrovnatelně obtížnější.

Náš evanstonský projekt je báječná věc. Komplex má čtyři jaderné reaktory s největšími turbínami na světě a je postaven na mohutných betonových pylonech asi míli od břehu

Michiganského jezera, odkud je přiváděna studená voda pro výměníky tepla reaktorů. Elektrárna dodává 18 000 megawattů elektrického proudu, tedy téměř dvacet miliard wattů. Neuvěřitelné!

Proud je pomocí sítě dodáván do celé oblasti Velkých jezer. Do spuštění elektrárny v Evanstonu před dvěma měsíci trpěl celý středozápad nedostatkem proudu - mnohem víc než my tady, což je i tak hodně špatné. Některým továrnám v tamější oblasti byla dokonce dodávka proudu omezena na dva dny v týdnu a navíc ještě neočekávané výpadky přivedly celý region doslova až na samý okraj hospodářského zhroucení.

Kdyby se nám podařilo novou elektrárnu vyřadit z provozu, bude všechno ještě horší než předtím. Aby svítilo alespoň nějaké to světlo v Chicagu a Milwaukee, musely by tam úřady přivádět proud z tak odlehlých měst jako Detroit a Minneapolis, kde jej také není nazbyt. Byla by tím postižena celá obrovská oblast. Navíc si projektování a stavba evanstonské jaderné elektrárny vyžádaly deset let, takže pro systém by bylo nemožné dostat v dohledné době situaci pod kontrolu.

Vláda samozřejmě počítala s možnými následky ztráty obří elektrárny a udělala v tom směru rozsáhlá bezpečnostní opatření. K objektu by se dalo přiblížit snad jenom na člunu nebo v letadle, ale oblohu i řeku neustále prohledávají světlomety, podél břehu patrolují policejní čluny a navíc je tam na bójích zavěšena síť z ocelových lan, která přístup od vody prakticky vylučuje.

Břeh je v obou směrech na dobrou míli zadrátován vysokým plotem a vojenské radary i protiletadlové jednotky včas zlikvidují každý pokus o útok letadla s nákladem výbušnin.

Asi jedinou možností k napadení konvenčními prostředky se tedy zdá být dobře vybraný úkryt v blízkosti břehu, kam by se propašovalo několik těžkých moždířů s dostatečným dostřelem. Pokud však vím, momentálně takové zbraně k dispozici nemáme. Ať už je tomu nakonec jakkoliv, provozně skutečně důležité části elektrárny jsou navíc v tak masivních budovách, že by moždířový útok sotva mohl způsobit víc než jen povrchové škody.

Abych si ve věci udělal jasno, vyslalo mě revoluční velitelství zúčastnit se turistické prohlídky. Snad se tak trochu počítalo s tím, že bych pak mohl připadnout na nějakou nekonvenční myšlenku. To se také skutečně stalo, ale zbývalo ještě vyřešit spoustu choulostivých problémů.

Pondělní prohlídka mi poskytla dost dobrou představu o silných i slabých stránkách bezpečnostních zařízení. Některé slabiny jsou skutečně až zarážející. Pozoruhodné je především rozhodnutí vlády pouštět turisty až na místo, byť i jen dočasně. Důvodem k tomu nejspíš byl obrovský pokřik odpůrců jaderné energie proti elektrárně a vláda se cítila nucena předvést veřejnosti všechny nainstalované bezpečnostní systémy.

Po oficiálním přihlášení k prohlídce elektrárny jsem se záměrně vybavil všemi možnými proprietami, abych se přesvědčil, co všechno je možné do objektu pronést. Nesl jsem si diplomatický kufřík, kameru a deštník, a kapsy jsem měl plné mincí, klíčů a krejónů.

Na trajektu, který nás vezl do objektu elektrárny, se o nějakých zvláštních bezpečnostních opatřeních nedalo prakticky mluvit; pouze jsme tam musel otevřít svůj kufřík ke zběžné prohlídce. Když jsme však vstoupili do střeženého prostoru, kufřík, kameru i deštník mi odebrali. Poté jsem prošel detektorem kovů, který samozřejmě odhalil veškeré kovové haraburdí. Musel jsem před policisty vyprázdnit kapsy, ale zase mi všechno vrátili; nic z toho důkladněji neprohlíželi. To znamenalo, že by se sem dal propašovat nejméně jeden krejón se zápalnou složí.

Významnější mi však připadla skutečnost, že jeden starý pán z naší skupiny si nesl vycházkovou hůl s kovovou hlavicí, a bezpečnostní pracovníci mu dovolili si ji ponechat i během prohlídky.

V zásadě jsem dospěl k následujícímu závěru: protože jednotliví turisté nejsou schopni do objektu propašovat potřebné množství výbušnin a také ji nemohou položit tam, kde by

byla skutečně účinná, jako jsou např. tlakové nádoby reaktorů, můžeme na výbušniny prakticky zapomenout. Místo toho se tedy pokusíme vyřadit elektrárnu zamořením radioaktivním materiálem.

Myšlenka je v zásadě proveditelná, protože v organizaci máme zdroj určitého radioaktivního materiálu. Je jím profesor chemie na jedné floridské univerzitě, který takový materiál používá k výzkumům.

Poměrně snadno můžeme dostatek skutečně nebezpečného jaderné látky s poločasem rozpadu kolem jednoho roku vpravit do vycházkové hole nebo berly spolu s malou náloží trhaviny, která po odpálení rozptýlí materiál po celé evanstonké elektrárně a prakticky v ní znemožní pobyt lidí. Tím sice nebude elektrárna fyzicky zničena, ale musí se zavřít. Následné odmoření by totiž představovalo tak obrovskou práci s nevypočitatelnými riziky, že už pak zůstane nejspíš navždy odstavená.

Při tomto plánu však šlo o sebevražedné poslání. Kdo pronese radioaktivní materiál do objektu elektrárny, bude sám vystaven smrtelnému ozáření. Žádná použitelná metoda k účinné ochraně neexistuje.

Největším problémem jsou vedle toho detektory záření rozmístěné po celém objektu. Jakmile by některý z nich zachytil u našeho muže radioaktivitu, okamžitě vyvolá poplach.

Žádné detektory jsem neviděl ve vstupní hale do areálu, kde stráže kontrolují přicházející turisty. Jsou však rozmístěny v hale s obřímí turbínami a generátory, a jeden je také nade dveřmi pro odcházející turisty; zjevně pro ten nepravděpodobný případ, že by se nějakému všetečnému návštěvníkovi podařilo schovat do kapsy kousek jaderného paliva a propašovat ven. Ale jak se zdá, zatím ještě nepřipadli na myšlenku, že by se někdo mohl pokusit propašovat radioaktivní materiál *dovnitř*.

Rozmístění a polohu detektorů jsem si uložil do paměti a s naším mužem na Floridě se ještě poradím, jak velká je pravděpodobnost, že detektor na jeho materiál zareaguje na určitou vzdálenost. Pokud by byl vyhlášen poplach poté, co nositel materiálu již vstoupil do areálu, ale ještě se nedostal do generátorové haly, musí se snažit uniknout. Pokusíme se sestrojít takový přístroj, který mu dá ke splnění úkolu co největší možnou šanci.

Náš plán může vyvolat všeobecný strach a dává nám nadějnou vyhlídku na psychologický účinek na veřejnost. Je známo, že lidé mají až pověrečnou hrůzu z jaderného záření, a pokud uspějeme, bude to svátek pro odpůrce jaderné energetiky. Navíc takovým druhem útoku zaměstnáme fantazii lidí mnohem víc než obyčejným bombovým nebo minometným útokem. Mnoho z nich se bude trást hrůzou a některé z nich to přiměje přidat se na jednu nebo druhou stranu.

Kapitola XVII

20. duben: Nádherný den klidu a míru, zvláště po tak horečnatém týdnu. Katy a já jsme si dnes brzy ráno vyjeli do hor a celý den jsme se toulali lesem. Bylo ještě chladno a zářivě jasno a v poledne jsme si na malé pasece udělali hezký piknik.

Povídali jsme si o mnoha věcech a cítili se spokojeně, bezstarostně a šťastně. Jediným stínem na tom všem byl Katyn povzdech nad mými častými cestami, na něž mě organizace stále vysílá, přestože jsem teprve necelý měsíc venku z vězení. Nenašel jsem v tu chvíli odvahu jí prozradit, že v budoucně na sebe budeme mít ještě méně času.

Bylo mi to jasné už včera. Když jsem se večer po návratu z Floridy hlásil u majora Williamse, hned mi oznámil, že v příštích měsících budu skoro pořád na cestách. Nic bližšího jsem se od něj nedozvěděl, ale naznačil mi, že organizace na léto připravuje velikou celostátní ofenzívu a já v ní budu hrát roli jakéhosi létajícího vojenského technika.

Pro dnešek jsem to ale nějak vyhnal z hlavy a těšil jsem se z pouhé skutečnosti, že jsem naživu, na svobodě a sám s milou dívkou uprostřed krásné přírody.

Cestou zpět jsme si v rádiu vyslechli zprávu, která pro nás byla korunou toho nádherného dne: organizace dnes dopoledne vedla úspěšný úder proti izraelskému velvyslanectví ve Washingtonu. Pro takovou akci snad ani nebylo možné vybrat vhodnější datum!

Vražedné komando operující ze svého velvyslanectví po čtyři měsíce odstřelovalo naše lidi v celé zemi, a dnes jsme si tedy alespoň předběžně vyrovnali účet.

Naši zaútočili na velvyslanectví v době, kdy tam Izraelci pořádali okázalou recepci pro své poslušné poskoky z amerického senátu. Při té příležitosti přicestovalo do Washingtonu i několik izraelských hodnostářů a v areálu vyslanectví muselo být nejméně tři sta osob, když jim najednou začal padat na hlavu TNT a fosfor z našich 4,2 palcových minometů.

Podle zpráv trval útok jen dvě nebo tři minuty, ale velvyslanectví zasáhlo víc než čtyřicet projektilů, které po sobě zanechaly jen hořící trosky a hrstku živých! To znamená, že v akci musely být nejméně dva minometry, což mi potvrdilo informaci z minulého týdne o získání nových zbraní pro organizaci.

K věci se vázala jedna ošklivá epizoda, kterou asi v prvním zmatku nestačil cenzor ze zpráv odstranit. Šlo o postřílení skupinky turistů jedním ze strážců velvyslanectví. Když během útoku vybíhal dotyčný izraelita v hořící uniformě a s pistolí v ruce z hroutící se budovy, spatřil dvanáctičlennou skupinku žen a dětí, které z druhé strany ulice poděšeně zíraly na bleskové dílo zkázy. Žid něco nenávistně zařval hrdelní hebrejštinou a začal zběsile střílet; devět osob zabil na místě a zbývající tři smrtelně zranil. Jak se rozumí samo sebou, nebyl policií ani zadržen. Však se jednou dočkáte, židáci!

Chtěl jsem si jít brzy lehnout, abych byl odpočinutý na další dlouhý den, ale radostné vzrušení z našeho odpoledního úspěchu mi nedovolilo usnout. Organizace zase jednou ukázala, jak nenahraditelnou zbraní je minomet v záškodnické válce. Současně jsem pocítil ještě větší nadšení pro náš evanstonský projekt a v nitru jsem byl také lépe připraven poradit si se vzpurným profesorem na Floridě.

Když jsem minulou sobotu svůj plán propašování radioaktivního materiálu do evanstonského objektu probíral s Harrym a Billeem Sandersem, přesvědčovali mne, že minometry jsou pro takový úkol vhodnější a dodali, že jsme jimi nyní dobře vybaveni. A tak jsem nakonec vyměnil své „dárkové balení“ v holi za projektil ráže 4,2 palce.

Fosfor ve třech minometných projektilích nahradíme radioaktivním materiálem. Jakmile se

zastřílíme na cíl obyčejnou municí, vypálíme upravené projektily, přirozeně ocejchované na přesně stejnou váhu.

Proti mému původnímu plánu má nová varianta ještě další tři přednosti. Za prvé je bezpečnější; možnost nezdaru je mnohem menší. Za druhé může dopravit k cíli desetkrát víc radioaktivní látky a trhací nálož projektilu ji rozptýlí po objektu lépe, než bychom mohli čekat od malé nálože ve vycházkové holi. A konečně za třetí není k věci zapotřebí sebevražedné komando. „Horké“ projektily můžeme až do okamžiku odpálení držet v ochranném obalu proti záření, takže obsluha minometu nebude vystavena smrtelné dávce.

Nejvíce starostí mi dělala otázka, zda dokážeme projektily poslat až dovnitř elektrárny, nebo zda budou explodovat jenom na střeše nebo vnějším pláští. Budova je postavena tak masivně, že je na místě obava, zda ji vzdor časově zpožděnému palníku opravdu prorazíme. Ed Sanders mě však přesvědčoval, že jakmile je minomet jednou zastřílen na cíl a pevně usazen, odpaluje projektily s dostatečnou přesností a jejich dráha je natolik plochá, že zaručí výtečný zásah. Řekl dále, že za nejvhodnější místo útoku považuje k břehu obrácenou stranu generátorové budovy, kterou vlastně tvoří deset poschodí vysoká a dobrých dvě stě metrů široká skleněná stěna.

Vyzbrojen novým plánem jsem se tedy vypravil za naším chemikem Harrisonem, abych si s ním o tom promluvil. Vyložil jsem mu, že jeho úloha bude spočívat v obstarání radioaktivního materiálu a odborného uložení do minometných projektilů, které mu doručíme. Zaprotestoval, že projevil pouze ochotu opatřit pro organizaci malé množství radioaktivních a jiných těžko dostupných materiálů. Nechtěl být zatažen do našeho válečného tažení a zvláště se ohrazoval proti množství materiálu, které plán vyžadoval. V celé zemi má prý přístup k takové spoustě radioaktivního materiálu jen velice málo lidí a on se obává, že by mu rychle přišli na stopu.

Snažil jsem se ho přimět k rozumu. Vysvětlil jsem mu, že když se sami pokusíme o naplnění projektilů bez speciálního ochranného zařízení, budou naši lidé vystaveni smrtelné dávce záření. Dále jsem mu řekl, že si může podle vlastního uvážení zvolit takovou kombinaci materiálů, která by na něj vrhla co možná nejmenší podezření; jde jen o to, aby vyhovovala našim účelům.

Ale odmítal i to: „Nepřipadá v úvahu,“ řekl, „to by ohrozilo celou moji kariéru.“ „Doktore Harrisone, obávám se, že správně nechápete situaci. Jsme ve válce, rozumíte, ve válce, a budoucnost naší rasy závisí na jejím výsledku. Jako člen organizace jste povinen nadřadit svou účast na společné věci jakýmkoli osobním pohnutkám. Pamatujte, že plně podléháte disciplíně naší organizace.“

Harrison viditelně zbledl a začal se zajíkat, ale já jsem nelítostně pokračoval: „Pokud se mé žádosti budete nadále vzpírat, jsem nucen vás na místě zabít.“ Ve skutečnosti jsem ani nebyl ozbrojen, protože jsem přicestoval normálním linkovým letadlem, což on samozřejmě nevěděl. Několikrát naprázdno polkl, než znovu našel řeč a pak prohlásil, že tedy udělá, co bude v jeho silách.

Potom jsme spolu znovu prošli naše výpočty a shodli jsme se na přibližném časovém rozvrhu. Ještě před odchodem jsem dr. Harrisona ujistil, že pokud jej tato činnost ohrozí víc, než aby mohl pokračovat jako „legál“, pak ho ihned po skončení práce můžeme převést do ilegality.

Je sice stále ještě nepokojný a nervózní, ale nevěřím, že by se nás pokusil zradit. Ohledně schopnosti trestat zrádce má organizace značně hodnověrnou pověst. Jen čistě pro jistotu pověříme v pravý čas jiného kurýra dodáním přestavěných projektilů sem dolů na Floridu, aby je tam nechal naplnit a přivezl zpátky; k tomu není třeba žádných technických znalostí.

Nelíbí se mi, jak takový samolibý mizera přistupuje k věci a ohrožuje naše lidi, přesněji řečeno je mi to odporné. Nemám příliš soucitu s lidmi jako je dr. Harrison a jsem si jist, že kdyby býval nakonec nesouhlasil se spoluprací, vyskočil bych a na místě ho uškrtil holýma rukama.

Myslím, že je bohužel až dost lidí, kteří považují za velmi chytré, když dbají jenom na sebe, a my ať už na sebe vezmeme všechna rizika a uděláme špinavou práci. Domnívají se, že z našeho vítězství budou mít prospěch i oni, a pokud nevyhrajeme, nic neztratí. Tak tomu většinou opravdu bývalo ve všech dřívějších válkách a revolucích, ale jsem pevně přesvědčen, že tentokrát jim jejich výpočet nevyjde. Z našeho hlediska si nezaslouží přežít ti, kdo chtějí jen užívat si života v době boje naší rasy na život a na smrt. Jejich život nemá pro nikoho cenu. Za války nemůžeme mít ani pomyšlení na jejich blaho; naopak v ní musí zcela stát při nás nebo proti nám.

25. duben: Zítرا odjíždím nejméně na týden do New Yorku. Tam nahoře jsou v pohybu různé věci, kterým se musím věnovat. Záležitost na Floridě by měla být do mého návratu vyřízena, a pokud ano, pak mne čeká ještě cesta do Chicaga - tentokrát autem.

Židáci teď dělají hrozný povyk kvůli útoku na jejich velvyslanectví. V médiích se mu přikládá mnohem větší závažnost než úderům na Kapitol nebo na areál FBI. Televize líčí den ze dne všechno stále hrůzostrašněji a znovu se ohřívá i stará propaganda s „plynovými komorami“, která jim v minulosti už mnohokrát prokázala tak dobrou službu. Teď si rvou teatrálně vlasy: „Ó běda nám, jak trpíme! Jak jsme zase pronásledováni! Proč se nám to stalo, to ani šest miliónů nestačilo?“

Podívaná k nezaplacení na tolik nevinnosti! Bezmála by se jim podařilo, že bych začal kvílet s nimi. Ovšem na zavraždění dvanácti žen a dětí zuřivým izraelským pistolníkem si už nikdo jaksi nevzpomněl. Vždyť šlo nakonec jen o nežidy!

Přesto nám z akce proti vyslanectví vyplynul nečekaný užitek, protože došlo k ostrým konfliktům mezi negry a jejich židovskými protektory. Zaútočili jsme čistě náhodou jen tři dny před stanoveným termínem celostátní „stávky za rovnost“, tedy jedné z mediálních komedií inscenovaných Radou pro lidská práva, která měla mít podobu „spontánních“ demonstrací současně v mnoha velkých městech. Záměrem bylo spojit černé i bílé občany k apelu na vládu, aby strhla poslední bariéry mezi rasami a zajistila tak černým „naprostou rovnost“.

Ale minulý čtvrtek, kdy jsme Izraelcům udělili lekci, nejvyšší páni z městské rady - samozřejmě Židé - všechno odřekli. Byli toho názoru, že si nemohou dovolit ukázat se spolu s černými ve světle mediální scény dříve, než si odbudou rituální bědování nad vlastním „mučednictvím“.

Ovšem zcela jinak pohlíželi na věc někteří bojovnější předáci černých, kteří věnovali hodně času přípravám stávky za rovnost. Už dávno měli Židům za zlé, jak autokraticky manipulují „hnutím za rovnost“ a využívají je pro své vlastní cíle, a míra trpělivosti u některých prostě přetekla. Došlo k zuřivému obviňování a protiobviňování, které vyvrcholilo v sobotu, kdy hlavní černošská loutka Židů s titulem „Předseda národního svazu rady pro lidská práva“ v interview své mistry tvrdě pranýřovala. Jak řekl, od této chvíle už Rady nebudou přiznávat status menšiny Židům, kteří si jej dosud nárokovali. Bude se s nimi jednat stejně jako s bílou většinou a nadále už nejsou vyjmuti z vyšetřování a trestání kvůli rasismu.

Ještě než se náš „strýček Tom“ stačil rozkoukat, byl na dlažbě a jeho místo zaujal poddajnější a ochotnější negr, ale běs byl vypuštěn z řetězu. Po ulicích bloumající bandy černých „pomocných šerifů“ se už pustily do práce a běda každému příslušníkovi samozvané vyvolené národa, který jim padl do rukou! V posledních dnech opravdu už někteří z nich přišli o život následkem obvyklých „výslechů“.

„Tomové“ by se dříve jistě postarali o to, aby jejich rozhněvaní a militantnější bratři nevybočovali z řady, ale mezitím si už Icíkové a Bimbové šli po krku jedna radost.

6. květen: Je pěkné být zase doma, i když jenom na den, ale v New Yorku to bylo velice zajímavé! Ukázalo se, že tam nahoře je pro nás k dispozici mnohem více výzbroje, než jsem si kdy uměl představit. Jedna z našich tamějších speciálních jednotek v New Yorku získala a uskladnila vojenský materiál všeho myslitelného druhu. Důvodem mé návštěvy bylo nabýt přehled o dostupných typech armádní techniky, které bych mohl potřebovat a vyrábět z nich

speciální zbraně a sabotážní aparáty. Už teď mohu začít s přípravou návrhu na to, co bude třeba do budoucna objednat. Na letišti mne očekávala mladá žena a odvezla mě do velkoobchodu s instalačním materiálem v neuvěřitelně špinavé průmyslové a skladové zóně v Queensu na břehu East River. Všude se povalovaly odpadky, papíry a láhve od kořalek. Naším autem jsme si museli doslova razit cestu kolem vybrakovaných a rezivějících karosérií, až jsme nakonec dorazili na malé zablácené parkoviště za vysokým drátěným plotem.

Moje průvodkyně zaklepala na železné dveře s nápisem „jen pro zaměstnance“ a hned jsme byli vpuštěni do tmavého a zaprášeného skladiště plného stojanů s různými rourami a trubkami. Tam mne předala bezstarostnému, asi pětadvacetiletému mladíkovi v umaštěném overalu s poznámkovým blokem v ruce. Představil se jenom jako „Richard“ a nabídl mi šálek kávy z ušmudlaného kávovaru na konci dlouhého pultu.

Potom jsme starým a rozhrkaným nákladním výtahem vyjeli do druhého poschodí. Sotva jsme vystoupili, překvapením jsem jenom zalapal po dechu. V nízké hale, dlouhé nejméně třicet metrů, byly obrovské hromady všech představitelných druhů zbraní: samopaly, kulomety, plamenomety, granátomety i minomety a doslova tisíce beden s municí, ručními granáty, výbušninami, rozbuškami a náhradními díly všeho druhu. Nechápu, jak vůbec mohla podlaha tak strašnou váhu unést.

V jednom rohu pracovali u dvou dlouhých stolů pod světlem zářivek čtyři muži a žena. Jeden se právě zabýval vybrušováním sériového čísla samopalů, které odebíral z hromady asi padesáti kusů, a ostatní hned zbraně konzervovali, sestavovali a pak pečlivě vkládali do velkého bojleru s odmontovaným víkem. Poblíž jsem viděl ještě dobrý tučet velkých přepravek s dalšími bojlerů.

„Takhle skladujeme a rozesíláme zbraně,“ vysvětlil mi Richard, „a čísla sérií odstraňujeme proto, abychom úřadům ztížili zjišťování, odkud tu kterou zbraň máme, kdyby jim někdy padla do rukou. Jakmile je bojler odtud jednou pryč, není už pak žádná možnost zjistit jeho původ a dostat se tak až k nám. Naše lidi zase informujeme o obsahu zásilky padělanými a zašifrovanými průvodkami připevněnými na přepravky. Naše poněkud zvláštní bojlerů jsou už nainstalovány na základnách mnoha bojových jednotek na východním pobřeží, ale dodáváme je také do jiných oblastí.“

Uchváčeně jsem se procházel mezi haldami zbraní a nakonec jsem se zastavil u hranice olivově šedých beden, vyrovnané až skoro do stropu. Na každé byl přes šablonu vyveden nápis „MINOMET RÁŽE 4,2 PALCE - KOMPLET“ a pod tím menšími písmeny „Celková váha 320 kg.“

„Odkudpak máte tohle?“ Okamžitě jsem si připomněl krušnou práci, kterou nás před půl rokem stála přestavba jediného minometu staré konstrukce.

„Minulý týden jsme to dostali z Fort Dixu,“ odpověděl Richard „Lidé z naší jednotky na okraji Trentonu podplatili deseti tisíci dolary jednoho černého šikovatele ze základny, aby těmi krámy naložil nákladák a přivezl nám ho na smluvené místo. Pak jsme už jen náklad překládali do malé dodávky a postupně převezli sem.“

Dostáváme ostatně výzbroj z více než tuctu základen a vojenských skladů v New Yorku, New Jersey a z Pensylvánie. Jen se podívej, co jsme dostali minulý měsíc z armádního skladu v Picatinny,“ odtáhl plachtu a ukázal na hromady válcovitých předmětů.

Naklonil jsem se blíž a prohlédl si je. Byly to roury z dřevoviny asi 60 cm dlouhé o průměru 15 cm. Každá z nich v sobě skrývala vysoce výbušný minometný projektil M329. Jen na jediné z hromad jich musely být dobré tři stovky. Richard pak pokračoval ve vysvětlování: „Obvykle jsme většinu našich nových zbraní získávali tak, že je z vojenskýchází jednotlivě vynášeli naši lidé, kteří tam byli přiděleni. V poslední době jsme však přešli na získávání černého personálu základen, kteří pro nás tyhle věci kradou na celé nákladáky. Sice tak pokaždé nedostaneme přesně to, co bychom chtěli, ale zato je toho nepoměrně víc. Založili jsme několik krycích organizací vydávajících se za nákupčí mafie pro ilegální vývoz zbraní. Naši lidé na základnách pak už jen zkontaktují tyto kupce s negry, kteří mají na starosti zbrojní sklady; ti se potom už jen prostě podělí o

naše peníze s několika černými bratry, kteří mají strážní službu.

Má to pro nás různé výhody. Předně je pro negry snadnější ukrást zbraně aniž by byli dopadeni, protože je politická policie nehlídá tak přísně jako bílé, a za druhé si černí již dávno vybudovali na všech vojenských základnách síť, která krade pneumatiky, benzín, spotřební zboží a ostatní věci, po nichž je mezi civilisty poptávka. A tak se naši lidé ve vojenské službě mohou víc věnovat své hlavní úloze, kterou je získávání dalších bílých vojáků a tím i budování pozic přímo v armádě."

Zbytek dne jsem si prohlížel skladiště a alespoň v duchu jsem je katalogizoval. Když jsem se pak loučil, vzal jsem si s sebou jako vzorek dva tucty různých typů rozbušek a palníků i dalších drobností, s nimiž jsem hodlal experimentovat. To ovšem znamenalo, že zpátky musím jet vlakem.

Situace v armádě je dvousečná. S více než čtyřiceti procenty černých v armádě a téměř stejným procentem v ostatních ozbrojených složkách jsou morálka, kázeň i výkonnost povážlivě nízké. Velice nám to usnadňuje krádeže zbraní, zvláště u vojáků z povolání, kteří nemohou pochopit, co se to s „jejich armádou“ stalo.

Ale z dlouhodobější perspektivy je tu nesmírné nebezpečí, až jednoho dne budeme muset udělat v armádě pořádek. S tolika negry ve zbraní určitě dojde k ošklivým zmatkům, a po celou dobu, kdy budeme ozbrojené síly čistit od negrů a reorganizovat, bude naše země prakticky bezbranná.

Přesto pevně věřím, že plánovací štáby organizace tohle všechno vzaly v úvahu.

Kapitola XVIII

23. květen 1993: Můj poslední večer v Dallasu. Byl jsem tu už dva týdny a počítal jsem na zítřka s návratem do Washingtonu, když přišel příkaz, abych se místo toho vypravil do Denveru. Vypadá to tak, že tam budu dělat asi to samé co tady, totiž instruktáž. Zde jsem totiž právě skončil intenzivní kurz sabotážních metod pro osm vybraných aktivistů a myslím tím opravdu „intenzivní“. Od mého příchodu sem je to první volná hodina, kdy nejsem příliš unaven, abych byl vůbec schopen přemýšlet.

Svým žákům jsem předal všechny své zkušenosti a vědomosti. Nejprve jsme se věnovali stavbě improvizovaných rozbušek, časových spínačů, palníků a jiných technických pomůcek od samého základu. Potom jsme studovali konstrukci, vlastnosti a schopnosti všech dostupných vojenských aparátů, které lze přestavět pro nejrůznější účely. Všichni moji žáci nyní dokáží se zavazanýma očima udělat rozborku i sborku každého typu palníku i časového zpožďovacího zařízení.

Potom jsme se zabývali množstvím hypotetických cílů a vypracováváním detailních plánů jejich napadení. Šlo o nejrůznější rezervoáry, ropovody, sklady pohonných hmot, železniční tratě, letiště a letadla, telefonní ústředny, naftové rafinérie, vedení vysokého napětí, elektrárny, dálniční uzly, obilná síla, skladiště, rozmanité typy strojů i ostatních výrobních prostředků.

Na závěr kurzu jsme si vybrali skutečný cíl a zničili jsme jej - šlo o hlavní telekomunikační ústřednu v Dallasu. To bylo včera a dnes jsme akci analyzovali a detailně ze všech stránek posuzovali.

Vlastně to všechno proběhlo mimořádně hladce a všichni moji žáci dobře obstáli i v závěrečné zkoušce. Však jsem také udělal všechno možné, abychom nešlápli vedle, a tři dny jsme se připravovali speciálně na vybraný objekt.

Nejprve jsme si obstarali co nejvíce informací od jedné naší ženy, která tam dříve pracovala jako telefonistka. Detailně nám popsala řazení místností v každém poschodí budovy i kde je zhruba umístěno automatické spojovací zařízení. S její pomocí jsme si nakreslili hrubý plán se schodišti, vchody pro zaměstnance, místností strážných i se všemi ostatními důležitými podrobnostmi.

Pak jsme si připravili výzbroj. Chtěl jsem, abychom při akci postupovali spíše chirurgicky precizně než hrubým násilím; mimochodem jsme ani neměli dostatečné množství výbušniny pro zásadní demolici. K dispozici však byla stopadesátimetrová role zápalnice a něco přes deset kilo dynamitu.

Svých osm aktivistů jsem rozdělil do čtyř dvoučlenných hlídek. Vždy jeden muž z každé dvojice byl vyzbrojen automatickou brokovnicí s upilovanou hlavní a druhý měl na starosti detonační vybavení. Po jedné skupině jsem přidělil místo ve třech poschodích budovy se spojovacím zařízením, a každá z nich měla ke splnění úkolu zápalnici a dvacetilitrový kanystř s napalmem vlastní výroby, což byla směs benzínu a tekutého mýdla. Čtvrtá skupina dostala soustředěnou nálož deseti kilo dynamitu a podomácku vyrobené termitové granáty; její stanoviště bylo v podzemní transformátorovně. Dynamit rozbije transformátory a termit zapálí v nich obsažený olej.

Včera kolem deváté večer jsme zaparkovali svá dvě auta v temné boční ulici dva bloky od telekomunikační ústředny. Co chvíli projel servisní vůz telefonní společnosti křižovatkou přímo před námi.

Konečně přišla naše příležitost - jeden z vozů musel zastavit před křižovatkou na červenou ve chvíli, kdy v dohledu nebylo žádné jiné auto ani chodec. Vyrázili jsme našimi auty na plný plyn z uličky a zablokovali servisní vůz zepředu i zezadu, dva naši vyskočili a namířenou pistolí donutili řidiče přestoupit do zadního auta. Pak jsme všemi

třemi vozy zajeli zpátky do postranní uličky a všichni jsme i s naším vybavením přesedli do servisního vozu.

Všechno trvalo jen slabou minutu, ale další půlhodinu zabral důkladný výslech zřízence. Aniž bychom na něj museli nějak zvlášť naléhat, zodpověděl nám všechny otázky, které jsme na něj měli ohledně polohy a řazení jednotlivých spojovacích zařízení v budově, strážného personálu i dalších bezpečnostních zařízení.

Byli jsme příjemně překvapeni zjištěním, že v noci je v budově pouze jeden ozbrojený strážce, který v případě potřeby může telefonicky přivolat posilu z policejní stanice vzdálené pět domovních bloků. Pak jsme našemu zajatci pomohli od uniformy i firemní kódové karty, kterou si v noci otvíral zadní vchod pro personál. Když jsme mu pak ještě spoutali ruce drátem a nasadili roubík, odjeli jsme servisním vozem ke služebnímu vchodu telekomunikační ústředny.

Oblečen v uniformu zřízence jsem si podle jeho informací snadno zjednal přístup do budovy, zatímco ostatní zůstali ukryti ve voze. Pak už to byla záležitost okamžiku sebrat překvapenému strážci pistoli a vpustit naše lidi dovnitř. Právě když se čtyři z nich podle plánu rozcházeli po areálu na svá místa, narazil jsem na umývárnu pro správce a strážného jsem tam zavřel na klíč.

Od té chvíle pak už trvala celá akce necelých pět minut. Tři skupiny, rozmístěné v prostorách spojových zařízení, pracovaly rychle a systematicky. Zatímco brokovnicemi ozbrojení členové hlídek sehnali do houfu a hlídali přítomné zaměstnance, hleděli si ostatní své práce.

Do každého poschodí rozvinuli zápalnou šňůru a protáhli ji několika řadami elektronických panelů; potom ještě všechno kolem pokropili napalmem z kanystru. Pak už jen připojili na konec šňůry časový rozněcovač.

Právě když naši muži seběhli dolů po schodišti a setkali se v přízemí, otřásly budovou bez oken tři ohlušující detonace. Za chvíli nato vyběhla ze suterénu i naše čtvrtá skupina. Neztráceli jsme čas a rozeběhli se k autům. Ve chvíli, kdy jsme vyjížděli ze služebního parkoviště, explodovala i nálož v transformátorovně a slušná část cihlové stěny se zhroutila na ulici, takže bylo uvnitř budovy dobře vidět rozžhavený napalm a hořící zařízení.

Ve zprávě odpoledního vydání místních novin se psalo o tom, že asi deseti zaměstnancům, kteří se nacházeli tou dobou v budově, se podařilo uniknout, a tak jedinou obětí byl v umýárně zavřený strážný, který zemřel na otravu kouřem. Bylo mi ho líto, ale vzhledem ke spěchu to jinak nešlo.

Přestože jsme telekomunikační budovu i její zařízení zničili poměrně citelně, společnost oznámila, že počítá s obnovením nedůležitějších telefonních linek do čtyřiaadvaceti hodin a s úplným znovuzahájením provozu ve městě během dvou týdnů.

Sdělení nás popravdě nijak nepřekvapilo. Věděli jsme, že telefonní společnost dokáže nasazením nových zařízení a mužů ze speciálních opravářských týmů uvést rychle všechno znovu do pořádku. Náš útok na telekomunikační úřad jakožto akce proti systému by měl skutečný smysl pouze ve spojení s dalšími velkými útoky na více frontách.

To je lidem systému zcela jasné, ale nemohli vědět, že při včerejším útoku šlo o cvičnou akci, a proto museli počítat s nejhorším. Na téměř každou křižovatku v centru města vyrukovaly obrněné transportéry, a vojáci s policisty zřídili na tolika hlavních ulicích tolik kontrolních stanovišť, že tím prakticky ochromili veškerou dopravu v celém městě. Kdyby toho nebylo, odjel bych již dnes večer do Denveru a ne až ráno.

8. červen: Dnes jsem dostal pár řádků od Katy! Byly přiloženy ke krabici s nářadím, jehož zaslání jsem si od organizace vyžádal. Dopis jsem objevil až po otevření krabice, takže už jsem nemohl kurýrovi předat odpověď.

Katy psala, že spolu s ostatními pracovala 70 až 80 hodin v týdnu hlavně na výrobě bankovek, ale tiskli i spoustu letáků. Protože se jich organizace naléhavě dožaduje, předpokládá blížící se velkou kampaň ve washingtonské oblasti. (Však se o tom jistě včas dozví!)

Katy se domnívá, že jsem stále ještě v Dallasu a píše o naději, že bude brzy muset odjet s další dodávkou peněz, a tedy bude mít možnost setkat se se mnou. Srdce se mi sevřelo touhou být s ní, třeba i jen na pár hodin.

Bohužel je tu jen nepatrná naděje, že bych se vrátil do Washingtonu dříve než za tři týdny. Věci zde v oblasti Skalistých hor se daly náramně do pohybu. Místní organizace sice není příliš silná, ale revoluční velení přesto pro zdejší lidi vyhlédlo celkem čtyřicet tři velmi naléhavých cílů. Více než polovina z nich jsou vojenské objekty a my musíme být připraveni k jejich současnému napadení, až přijde rozkaz; nejspíš to bude někdy v prvních červencových dnech.

Navíc zde není prakticky nikdo se zkušenostmi ve speciálních akcích, a tak do toho musím každého zaškolovat od samého začátku. Celkem mám dvacet šest žáků, kteří budou mít na starosti přípravu i užití všech zápalných složí a náloží proti vykázaným cílům ve své oblasti. Naštěstí zde máme alespoň pár lidí s vojenským výcvikem a znamenitou znalostí partyzánské taktiky. Díky tomu se mohu omezit na technické školení a přenechat taktické záležitosti vojákům.

Přes mnohem užší pole mé působnosti jde tady všechno mnohem pomaleji než v Dallasu, protože jednotlivé objekty jsou od sebe hodně vzdálené. Nelze předpokládat, že bych mohl pořádat kurz najednou pro všech dvacet šest účastníků, a proto zde v Denveru pracuji pouze se šesti. Jedenáct jich mám v Boulderu, vysokoškolském městečku asi dvacet mil severně odsud, a devět dalších na farmě jižním směrem. S jednotlivými skupinami se tak postupně setkávám každý třetí den, ale frekventanti zato dostávají na mezidobí hodně „domácích úkolů“.

Až dosud jsme v oblasti Skalistých hor neprovedli prakticky žádnou násilnou akci proti systému a všeobecná atmosféra je zde mnohem uvolněnější než na východním pobřeží. Přesto zde minulý týden došlo k něčemu, co se ukázalo být hrůznou připomínkou, že boj zde bude veden stejně brutálně a bezohledně jako všude jinde.

Jeden z našich členů, stavební dělník, byl dopaden při pokusu o odcizení několika balíčků dynamitu. Zřejmě to dělal již delší dobu a dynamit vynášel v příručním kufříku se svačinou.

Ostraha stavby jej předala místnímu šerifovi, který okamžitě prohledal jeho dům a objevil nejen slušně velký sklad dynamitu, nýbrž i několik pistolí, a navíc ještě náborové materiály organizace. Šerif hned pochopil, že narazil na věc, která by mohla hodně prospět jeho služební kariéře. Systém mu bude nepochybně vděčný, že jeho zásluhou rozbije organizaci v obvodu Skalistých hor. Otvírá se mu naděje dostat se do zemské legislativy a snad postoupit i na místo zástupce guvernéra nebo na jiné teplé místo státní vlády.

A tak spolu se svými lidmi našeho muže začali nesmírně surově mučit, aby z něj dostali jména ostatních členů organizace. Bylo to opravdu kruté, ale neřekl jim nic. Potom na stanici přivlekli jeho ženu a začali mu ji před očima bít a kopat.

Výsledek toho byl, že náš člověk se z čirého zoufalství pokusil jednomu z šerifových pomocníků vytrhnout revolver z pouzdra, ale byl při tom jiným pomocníkem zastřelen. Jeho ženu převzala FBI a odvezla ji do Washingtonu k výsledkům. Sice z ní nic důležitého nedostali, ale hrozím se pouhého pomyšlení, jaké mučení jí tam připravili.

Šerifův majestát však neměl dlouhého trvání. Téhož večera, kdy zastřelili našeho člena, vystoupil ještě ve zpravodajské relaci televize s chvástáním, že provedl zásah jménem zákona, pořádku a rovnosti, a velkohubě varoval všechny „rasisty“, že s nimi naloží stejně bezohledně, pokud mu padnou do rukou.

Když však se vrátil ze studia domů, našel tam svou ženu ležet na zemi s proříznutým hrdlem. O dva dny později bylo jeho hlídkové auto přepadeno ze zálohy a v ohořelých troskách pak už jen našli jeho znetvořenou mrtvolu.

Je to hrozná věc, zabít ženu vlastní rasy, ale kdo se jednou dostane do války, přestanou pro něj platit všechna tradiční pravidla. Jsme prostě ve válce na život a na smrt s Židem, který se cítí být tak blízko vítězství, že může nechat spadnout masku a jednat s nepřítelem jako s „dobytkem“, jak učí jeho víra. Naše akce proti místnímu šerifovi by měla být výstrahou všem horlivým nežidovským pohůnkům Židů; přinejmenším se nyní budou muset bát o své rodiny za to, že přijali židovský pohled na naše ženy a děti.
[11]

21. červen: Dnes jsem byl zastaven u policejní silniční uzavírky, když jsem se vracel z Boulderu, ale nebyly sebemenší problémy. Pouze si zkontrolovali můj řidičák (přesněji řečeno doklad mrtvého a nikým neoplakávaného Davida S. Blooma), zeptali se odkud jedu a zběžně mi nahlédli do auta. Silniční kontroly však mají za následek nekonečné dopravní zácpy a mnozí řidiči doslova běsní vztekem. Jeden z nich mi řekl, že to je první policejní kontrola v kraji, kterou pamatuje.

Tato okolnost včetně určitých narážek, které jsem v posledních dnech vydedukoval ze zpráv, mi dovoluje usuzovat, že i zde systém počítá v dohledné době s velkými událostmi. Jen doufám, že tady nebudou bezpečnostní opatření zostřena tak dalece jako na východním pobřeží, protože by nám to řádně zamíchalo našimi plány.

Na druhé straně zdejšími pitomcům udělá jen dobře, když se jim dostane pořádné dávky péče od Velkého bratra. Většina z nich nevypadá jako negři nebo židáci, ale tváří se, jakoby žádná válka nebyla. Podle všeho dosud věří, že jsou dostatečně daleko od věcí, kterými trpí ostatní části země, a že si budou klidně dál žít postaru. Cítí se uraženi každou poznámkou, která je má podnítit, aby zanechali honičky po požitcích a blahobytu, dokud nebude vyříznut zhoubný nádor z těla Ameriky, který nás zcela jistě zahubí, nebude-li však odstraněn. Ale tak je to vždy s touto odrůdou prostoduchých Američanů.

Znepokojuje mě také, že se nemohu dozvědět nic nového o Evanstonu. Čekám na akci den co den od posledního týdne minulého měsíce. Byly snad už zase nějaké problémy s dr. Harrisonem? Nebo se revoluční velení rozhodlo odložit přepadení elektrárny až do velké ofenzivy příští měsíc?

Při poslední operační poradě se o takovém odkladu nemluvílo. Tak nakonec to budou opravdu komplikace s Harrisonem - aby ho už čert vzal! Znovu a znovu jsem si přepočítával pravděpodobnou přesnost střelby na vzdálenost, kterou mi udalo naše chicagské minometné družstvo krátce před mým odjezdem z Washingtonu do Dallasu, a nakonec jsem dospěl k závěru, že bude vhodné umístit radioaktivní materiál do pěti místo do tří projektilů. Tím dosáhneme téměř devadesátiprocentní pravděpodobnosti, že dokážeme umístit jeden nebo více zásahů do vnitřku objektu. Nebo se zase Harrison vzpíral opatřit takové množství? A pokud ano, proč mi o tom nikdo neřekl?

Dělám si stále větší starosti z toho, že nemám žádné pokyny k další činnosti, až zde příští týden moje práce skončí. Pokud se pak nevrátím do Washingtonu, obávám se, že se mi to před velkou ofenzivou už nepodaří. Chtěl bych být zase na chvíli spolu s Katy i ostatními, než začne ten velký boj. Nevidím nic, co by mohlo proti tomu mluvit, protože už není dost času, abych byl někam vyslán na další výcvikový kurz pro speciální akce.

[11]Zachovaly se nám některé z knih obsahující židovskou náboženskou doktrínu nazývanou *Talmud*, kde se skutečně mluví o nežidech jako o „dobytku“. Zvláště odporný je nám postoj Židů k nežidovským ženám a dívkám. Používají pro ně výrazu *shikse*, který se odvozuje z hebrejského pojmu pro ošklivost, odpornost nebo nečisté maso, resp. maso, které není košer.

Kapitola XIX

27. červen 1993: Konečně jsem dostal své příkazy! Během velké letní ofenzivy tedy budu v Kalifornii. Nejdřív jsem pocítil zklamání, že se nemohu vrátit do Washingtonu, ale čím více na to myslím, tím silněji jsem přesvědčen, že těžiště naší činnosti v příštích týdnech bude na západním pobřeží. Jak se zdá, budu tam v samém centru dění, a to je vítaná změna po celém tom vysedávání ve školních učebnách.

Denverské polní velitelství mně a dalším šesti mým žákům přikázalo dostavit se během dvou hodin k poradě. Oznámili nám tam prakticky jen tolik, že spolu se čtyřmi dalšími mám být nejpozději ve středu večer v Los Angeles. Zbývajícím dvěma bylo za místo určení udáno San Mateo v blízkosti San Francisca.

Okamžitě jsem se ozval: „Všichni tito lidé byli speciálně vyškoleni na určité cíle v této oblasti a jsou naučeni pracovat jako tým. Nezdá se mi příliš vhodné je teď rozdělit a poslat do Kalifornie, když by mohli být mnohem účinněji použiti tady. Budou-li odveleni pryč, ohrozí to náš plán pro oblast Skalistých hor.“

Přítomní dva důstojníci denverského polního velitelství mne ujistili, že jejich rozhodnutí není nijak náhodné nebo svévolné. Jsou si rovněž dobře vědomi oprávněnosti svých námitek, ale jsou zde rozhodující, závažnější okolnosti. Nakonec tak trochu pod nátlakem doznali, že dostali naléhavý rozkaz z revolučního velitelství přeložit ihned na západní pobřeží každého aktivistu, kterého mohou jen trochu postrádat. Stejný rozkaz dostala podle všeho i ostatní polní velitelství v celé zemi.

Víc mi prozradit nemohli. Ohledně tak naléhavě stanoveného termínu, v němž se máme hlásit na přikázaných místech, se téměř s jistotou domnívám, že je rozhodnuto začít útok už někdy v příštím týdnu.

Něčeho jsem však přece jen dnes dopoledne dosáhl: za Alberta Masona, jehož přítomnost zde měla rozhodující význam pro úspěch plánované operace ve zdejší oblasti, byl na základě mého návrhu vybrán a poslán do San Matea jiný muž. Prosazení tohoto ústupku mi však dalo hodně starostí. Trval jsem na tom, že přesně vím, jaká kritéria jsou kladena na převelené muže. Ukázalo se však, že s výjimkou mého případu to je pečotní boj a ostřelovačské zkušenosti. Vypadá to tedy tak, že na západním pobřeží chtějí mít spíše skryté střelce a guerillové bojovníky než odborníky na sabotáže a demolice.

Je sice pravda, že Albert získal za dobu služby v armádě kvalifikaci „zbraňového experta“ a navíc byl tři roky velitelem jednotky v jihovýchodní Asii, [12] ale byl zde také mým nejlepším žákem. Je také jediný, s nímž jsem se osobně zabýval a vysvětloval mu nejnovější vojenská zařízení, o nich jsme mohli předpokládat, že nám při přepadech základen padnou do rukou. A jsem si jist, že je také jediný, který by byl např. schopen obsluhovat nový dálkový laser M-58 i zaučit naše minometná družstva v jeho užívání. Kromě toho je zde také jediný, komu jsem předal tolik základních znalostí elektroniky, že je schopen vyrábět rádiem řízené rozbušky, které jsou mimořádně důležitou součástí našeho plánu na zničení místní dálniční sítě i následné zajištění její dlouhodobé nepoužitelnosti.

Když jsme všechna tato fakta předložili polnímu velitelství v Denveru, bylo odsouhlaseno, že zde Al zůstane. Další půlhodinu jsme strávili probíráním soupisu zdejších aktivistů, až jsme z nich vybrali jednoho, který by mohl jít místo Ala do Kalifornie, aniž by se tím ohrozily zdejší záležitosti, a současně by odpovídal požadavkům pro tamější úkoly.

Jsem si jist, že je stále aktuální všechno, co jsme pro tuto oblast naplánovali a že provedení je stále důležité, nicméně že hlavní těžiště operací bude na západním pobřeží. Přemístěním tolika mužů na poslední chvíli se tam naše síly zhruba zdvojnásobí, ale děláme to pokud možno tak, aby současně byla provedena přinejmenším alespoň většina

operací plánovaných pro ostatní oblasti, byť i s podstatně méně lidmi.

Teď je však před námi 48 hodin a více než 1600 kilometrů a nelze předvídat, na kolika silničních uzávěrách budeme cestou zastaveni. Ostatní pro mne asi za dvě hodiny přijedou a pak budeme potřebovat ještě nejméně čtyři další hodiny k naložení mého náčiní a jeho takovému ukrytí, aby při běžné prohlídce nebylo odhaleno. Tak si alespoň ještě na chvilku zdřímnu.

1. červenec: Zatraceně, situace je zde pěkně napjatá. Dorazili jsme sem kolem jedné hodiny po půlnoci po cestě, kterou bych si chtěl co nejrychleji vymazat z paměti. Ostatní byli rozděleni k příkázaným jednotkám, já však zůstávám přechodně u severozápadního polního velitelství v Los Angeles, sídlícím v obci zvané Canoga Park asi třicet kilometrů severozápadně od Los Angeles.

Zde je organizace očividně mnohem pevněji usazena než kdekoli jinde, což je zřejmé i z okolností, že v aglomeraci Los Angeles je osm různých polních velitelství, zatímco ve většině ostatních velkoměst stačí jediné. Dá se z toho usuzovat na počet podzemního členstva řádově kolem 500 až 700 mužů.

Od svého příchodu jsem strávil většinu času doháněním zameškaného spánku, ale ostatní podle všeho nespí snad vůbec. Bez přestání přicházejí a odcházejí kurýři a snad každou hodinu se vedou porady. Dnes večer jsem konečně mluvil s někým, kdo mi mohl dát alespoň částečné informace o zdejších poměrech.

Na příští pondělí, tedy 4. července, se plánuje současný útok na šest stovek různých vojenských i civilních cílů v celé zemi. Naneštěstí byl ve středu pár hodin před naším příjezdem policií dopaden jeden z našich členů. Podle všeho šlo o čirou náhodu. Když byl na ulici zastaven při běžné kontrole dokladů, policistům se zdálo být něco v nepořádku.

Muž nepatřil k řádu a nebyl tedy ani vybaven ani povinen zabít se v případě zatčení. Proto bylo poslední dva dny naší největší starostí, zda při mučení neprozradí něco, z čeho by si mohl systém domyslet o chystané pondělní velké ofenzivě. I kdyby úřady nevěděly, jaké konkrétní cíle chceme napadnout, jistě by přinejmenším všude zostřily bezpečnostní opatření natolik, že by počet obětí z naší strany byl neúnosně vysoký.

Revoluční velitelství mělo jen dvě možnosti: buď umlčet našeho muže ještě před výsledkem nebo časově upravit celou ofenzivu. Druhá možnost je však jen sotva představitelná. Na příští pondělí už bylo pečlivě připraveno až příliš mnoho věcí a vytvořeno tolik speciálních jednotek, že to prakticky žádnou změnu nepřipouštělo. Jakýkoli odklad mohl znamenat zdržení o celé měsíce a navíc zde bylo nebezpečí, že na pondělí připravení lidé se o věci za tak dlouhou dobu dozvědí hodně nežádoucího.

A tak bylo včera rozhodnuto o odstranění našeho člověka, ale dokonce i to nás stavělo před obrovský problém - nemůžeme zde v Los Angeles takový přepad udělat bez rizika odhalení jednoho z našich necennějších „legálů“, který je zvláštním agentem FBI zdejší pobočky FBI. Šlo totiž o to, že zatčený je držen na přísně utajovaném místě. Jestliže úkryt přepadneme, nejméně půl tuctu lidí upadne do podezření, protože jeden z nich nám musel příslušnou informaci přihrát.

Když systém zadržel některého z našich lidí, býval obvykle podrobován na místě poměrně povrchnímu výslechu, jen aby se zjistilo, zda má nějakým způsobem co dělat s organizací. Pokud se to potvrdilo, byl dopraven do Washingtonu, kde už si ho pak vzali do práce vždy připravení izraelští odborníci na mučení; něco takového jsme prostě nemohli připustit.

Revoluční velitelství se v tomto zvláštním případě dva dny zmítalo v trýznivé nerozhodnosti hlavně proto, že FBI zde zatčeného stále držel a nepředal ho už ve čtvrtek do Washingtonu, což se běžně dělo při podezření z členství v organizaci. Podle všeho nikdo nic přesného nevěděl, dokonce ani náš „legál“ v FBI. Jde v tomto případě o pouhé nedopatření? Nebo sem naopak na rozdíl od dosud běžné praxe přicestoval z Washingtonu speciální tým vyšetřovatelů?

Ať už je tomu nakonec jakkoli, revoluční vedení se rozhodlo s přepadem ještě vyčkat a sledovat další vývoj dění. Jestliže FBI nedopraví našeho muže letadlem do Washingtonu nebo jej zde nebude sám během příštích 36 hodin vyslýchat, problém bude vyřešen. Jakákoli informace, kterou z něj pak systém dostane, už přijde příliš pozdě, než aby mohla zkřížit naše plány. Pokud by se však zdálo, že se ještě před nedělním polednem chystají k jeho převezení nebo vyslýchání, jsme odhodláni k bleskovému přepadu tajného vězení i za cenu rizika ztráty našeho důležitého člověka na místní služebně FBI.

Pokud jde o mne, stále ještě nevím, proč jsem tady nebo co bych tu měl dělat, a pravděpodobně to neví ani nikdo jiný - bylo mi pouze řečeno, že mám vyčkat.

Zdá se mi, že nás znovu čeká těžká zkouška, jako tehdy v září 1991. Připadá mi to téměř neuvěřitelné, že organizace chce ve dvou dnech provést všeobecný úder proti systému. Vzdor značným přírůstkům členstva v posledních měsících nejsme schopni v celé zemi postavit do frontové linie více než 1 500 mužů. Včetně pomocného personálu, ženských členů i „legálů“ nemohou naše síly překročit počet pěti tisíc a odhaduji, že více než třetina z nich je nyní soustředěna zde v Kalifornii. Vypadá to, jako by se komár chystal zabít slona.

Samozřejmě nečekáme, že by se systém v pondělí zhroutil, a dokonce i kdyby to bylo možné, nevěděli bychom si se situací rady. Organizace je stále ještě příliš malá k převzetí správy země a zreformování americké společnosti. K tomu potřebujeme stokrát větší infrastrukturu než jakou nyní máme, abychom vůbec mohli s takovou prací začít.

Naše pondělní akce je rozšířením konfliktu do nové roviny a tím i prevencí před novou strategií systému k našemu rychlému vyřízení. Skutečně nemáme žádnou jinou možnost - má-li organizace přežít a dále růst za velice těžkých podmínek, musí si bezpodmínečně udržet iniciativu a zvláště psychologický podnět.

Pokud nebudeme naši válku trvale expandovat, je zde reálné nebezpečí, že systém znovu najde rovnováhu a veřejnost si na daný stav věcí prostě zvykne. Jedinou možností k udržení současného přílivu rekrutů je udržovat podstatnou část obyvatelstva v neklidu a přinejmenším ji alespoň zčásti nechat v přesvědčení, že systém není dost silný a průbojný, aby nás vyhladil, jinými slovy že my jsme nezadržitelně postupující mocnost a že dříve či později válka dolehne i na ně.

V opačném případě by si tito podlí bastardi hledali nejsnadnější východisko a jen vyčkávali, co se stane. Američané již dokázali, že jsou ochotni dál pokračovat v bezostyšné honičce za požitky, a tudíž je třeba útočit na ně stále novými provokacemi, aby si nemohli zvyknout. Proto je pro nás největším nebezpečím pasivita.

Kromě toho politická policie soustavně utahuje šrouby. Kdybychom jí k tomu dopřáli dost času, jistě by se jí vzdor všem našim důmyslným bezpečnostním opatřením podařilo organizaci infiltrovat a zničit nás. Je pro nás stále obtížnější i pouhé cestování z místa na místo, aniž bychom byli při tom dopadeni. Nový identifikační systém, který jsme před více než rokem tak úspěšně zničili, bude nejen brzy znovu schopen zavedení, ale bude i mnohem záluďnější. Neumím si představit, jak bychom po jeho zavedení mohli vůbec existovat!

Při vzpomínce na poslední roky nepřestávám žasnout, že jsme to vůbec všechno přežili. Stokrát jsem si za tu dobu nevěděl rady, jak vydržet třeba jen další měsíc.

Že jsme stále ještě tady, spočívá částečně v tom, co si nemůžeme přičítat jako zásluhu, tedy v neschopnosti systému. Dopustili se mnoha chyb a zanedbali provedení hodně věcí, které by nás těžce poškodily.

Dělá to neodbytný dojem, že kromě Židů, kteří se v boji proti nám „nastavují noci“, je zbytek systému „stádem, čekajícím netrpělivě na konec pracovní doby“. Díky také za „rovnou příležitost“ a za všechny ty negry v FBI a armádě! Systém je už tak zkorumpovaný a zbastardizovaný, že se v něm cítí jako doma jenom Židé, a jinak už k němu není loajální prakticky nikdo.

Ale i přesto má největší zásluhu na našem přežití fakt, že jsme se dokázali přizpůsobit zvláštním životním podmínkám; během pouhých dvou let jsme si plně osvojili úplně novou formu existence. Byly zavedeny takové změny, absolutně nezbytné pro přežití, jaké jsme si před dvěma lety ani neuměli představit.

Tak např. naše metody výslechu při kádrování nových rekrutů; bez nich bychom zcela jistě tak dlouho neobstáli. Vyvinuli jsme je však teprve tehdy, až se pro nás staly absolutně nezbytnými. Opravdu si neumím představit, co bychom dělali bez dr. Clarka, který tyto metody vypracoval.

A pak je tu záležitost s falešnou identitou. Když jsme tehdy přecházeli do podzemí, měli jsme jen zcela mlhavou představu, jak se s tímto problémem vypořádáme. Nyní už máme několik speciálních jednotek, které se zabývají výhradně zásobováním našich aktivistů naprosto bezpečnými falešnými dokumenty. Jsou to skuteční profesionálové, kteří se svému vykřičenému řemeslu sami museli hodně rychle naučit.

Nebo peníze, jaký to byl pro nás zpočátku problém! Nutností obracet doslova každý cent byla ovlivňována i naše psychika, a proto jsme zpočátku uvažovali jen v úzkém rámci možností. Pokud vím, nikdo v organizaci se tehdy vážně nezabýval problémem financování podzemí do té doby, než se to pro nás stalo nejdůležitější věcí; teprve potom jsme se začali učit umění vyrábět peníze. Bylo samozřejmě štěstí, že jsme v organizaci měli lidi s nezbytnými technickými znalostmi, ale i po samotném vytištění peněz jsme ještě museli vytvořit distribuční síť, abychom je dostali mezi lidi.

Právě v posledních měsících nám všem přinesla tato inovace ohromné ulehčení, tzn. že teď už máme stále k dispozici zásobu hotových peněz a můžeme si koupit, co potřebujeme. Taková možnost namísto násilného obstarávání nezbytných věcí jako kdysi nám mnohé zjednodušila; máme teď nepoměrně větší svobodu pohybu i bezpečí.

Náš úspěch spočívá sice do jisté míry na prvku štěstí, ale rovněž tak revoluční velitelství odvedlo pořádný kus vůdcovské práce. Máme dobré plánování i strategii, ale kromě toho jsme také dokázali, že jsme schopni vyrovnat se s novými požadavky a průběžně řešit nastalé problémy.

Historie organizace dokazuje, že nikdo nemůže vypracovat pevný plán revoluce, aniž by se od něj někdy odchýlil; budoucnost je vždy až příliš nejistá. Nikdy si nelze být jistý, jak se daná situace vyvine, a stále znovu se objevují neočekávané věci, které nemůže předvídat ani sebedůkladněji vypracovaný plán. Revolucionář, kterých chce uspět, musí být vždy připraven na přizpůsobení se novým okolnostem a na využití nabízejících se příležitostí.

V tomto ohledu působí naše dosavadní akce uspokojivě, ale přesto se kvůli příštím pondělkům nemohu zbavit nedobrého pocitu. Jsem ovšem přesvědčen o tom, že těm bastardům uděláme peklo na zemi a nasypeme „hodně písku do hospodářského soukolí“, pokud úspěšně proběhne alespoň polovina z chystaných věcí. Donutíme systém k totální mobilizaci s příslušným psychologickým šokem pro celou veřejnost.

Co však bude potom? Co nám přinese příští a přes příští měsíc? Příští týden vrhneme všechno do ofenzivy, ale nemáme možnost udržet takovou úroveň aktivity déle než tak asi dva dny; naše bojová linie je až příliš roztažená.

Instinkt mi napovídá, že organizace nyní nejedná čistě z bezradnosti a pondělí že nebude naším posledním zoufalým pokusem o zničení systému. Jestliže jdeme do totálního konfliktu a pak budeme muset při nezdaru couvnout, což se jistě může stát, pak bude psychologický efekt na nás působit stejně smrtelně, jako na systém povzbudivě a prospěšně.

Z toho všeho usuzuji, že revoluční komando musí mít ještě za lubem cosi, o čem nemám ani tušení. Jsem si jist, že silná koncentrace našich lidí v Kalifornii s tím musí nějak souviset, ale ani tak z toho nejsem zatím moudrý.

[12]Turner mluví o tzv. *vietnamské válce*, která tehdy sice byla již dvě desetiletí ukončena, ale v ní získané zkušenosti tvořily velice důležitý základ našeho pozdějšího úspěchu, když jsme začali mít co dělat přímo s armádou systému.

Kapitola XX

7. červenec 1993: Podle všeho už zde zůstanu až do zítřka, takže si udělám hodinku čas k zachycení událostí několika posledních dní.

Tohle je už opravdu zpanštělé bydlení. Jsem v apartmá s velkou terasou, odkud mám výhled skoro na celé Los Angeles. To je také jeden z důvodů, proč je využíván jako jedno z velitelských stanovišť. Luxus je tu přímo neuvěřitelný: ložní prádlo ze saténu, pravé kožešinové přikrývky, pozlacené armatury v koupelně, v každé místnosti kohoutky, z nichž teče bourbon, skotská a vodka, na stěnách obrovské zarámované pornofotografie.

Apartment patřilo jistému Jerry Siegelbaumovi, obchodnímu zástupci místních odborů veřejné správy, a to on je akční hvězdou těch nechutných fotografií. Zjevně dával přednost světlovlasým křesťanským děvčatům, přestože jeho partnerkou na jednom snímku je černoška, a jinde je dokonce s mladým mužem. Pěkný zástupce dělníků!

Obrovské město pode mnou mi teď ukazuje zcela jinou tvář, než když jsem jej posledně viděl v noci. Světelné moře s výrazně zářivým mřížovým hlavních tříd zmizelo. Všeobecná temnota je teď prosvětlována pouze stovkami ohňů, které jsou chaoticky rozestry po celé ploše města. Víím sice, že se tam dole pohybují na tisíce aut, ale z obavy před ostřelováním mají zhasnutá světla.

Poslední čtyři dny prakticky neustává vytí sirén policejních a sanitních vozů, do něhož se mísí svištění rotorů vrtulníků a dunění občasných výbuchů. Dnes večer je slyšet pouze sporadickou střelbu lehkých zbraní. Podle všeho zde už bitva vstoupila do fáze rozhodnutí.

Časné pondělní ráno ve dvě hodiny přes šedesát našich jednotek zaútočilo současně na celém území losangelské aglomerace, zatímco stovky dalších zahájily boj v celé zemi od Kanady po Mexiko a od pobřeží k pobřeží. Nemám žádné zprávy, čeho jsme jinde dosáhli, protože systém uvalil na všechna média naprosté informační embargo. Přirozeně že jen na taková, která jsme neobsadili, ale až dosud jsem neměl příležitost mluvit s někým z našich lidí, kdo má kontakty s revolučním vedením. Přesto je mi jasné, že jsme zde v Los Angeles obstáli až překvapivě dobře.

Náš první úder přerušil zásobování města vodou a proudem, vyřadil všechna větší letiště a zablokoval hlavní dálniční systém. Přerušili jsme také telefonní spojení a vyhodili do vzduchu sklady pohonných hmot. Celý přístav je již čtvrtý den jediné moře plamenů.

Obsadili jsme nejméně patnáct policejních stanic. Přítomné policisty jsme většinou jen odzbrojili, zničili komunikační zařízení i všechny služební vozy, které právě nebyly na hlídce, a potom jsme se zase stáhli. Zjevně jsou však naši lidé stále ještě ve větších policejních areálech a používají jich jako místních velitelských stanovišť.

Když celé to velkolepé představení začalo, pobíhali policisté a hasiči bezradně jako hejno poplašených slepic a všude bylo vidět a slyšet houkání sirén a blikání modrých majáček. Spojovací systém však byl už v pondělní poledne silně narušen a policie spolu s hasiči musela narukovat k tolika požárům, že v mnoha částech města mohly naše jednotky operovat prakticky nerušeně. Většina policejních a sanitních vozů se zastavila pro nedostatek paliva; pokud někdo ještě pohonné hmoty má, pravděpodobně je ukrývá!

Klíčem k úspěšnému eliminování policie a vlastně i ke všemu ostatnímu bylo naše působení v armádě. Již v pondělí odpoledne bylo každému zřejmé, že se v armádě muselo něco podstatného změnit. Tak předně nebyly proti nám nasazeny žádné vojenské oddíly kromě jednotek obrněných transportérů, které trvale střežily elektrárny, televizní vysílače a podobně. Ukázaly se dokonce i zjevné známky ozbrojených konfliktů mezi armádními stanovišti v naší oblasti.

Viděli jsme a slyšeli přelétat nízko nad městem stíhací bombardéry, ale nenapadaly nás, alespoň ne přímo; naopak postřelovaly asi tucet skladišť zbraní kalifornské Národní gardy v obvodu města. Stroje zřejmě startovaly ze základny námořního letectva v El Torro. Později jsme na obloze nad městem sledovali i několik leteckých soubojů a bylo slyšet, jak je velká námořní základna v Camp Pendeltonu asi sedmdesát kilometrů odsud napadána těžkými bombardéry z letecké základny Edwards. Pro zúčastněné to musel být hodně chaotický scénář!

V pondělí večer jsem čistě náhodou narazil na Harryho, který mi řekl alespoň něco o vojenské situaci. Starý dobrý Harry - jak rád jsem ho zase viděl!

Potkali jsme se v budově vysílače KNX, kde jsem pomáhal našemu týmu uvést stanici znovu do provozu poté, co jsme ji obsadili. To je mimochodem již čtvrtý den moje práce: opravuji rozstřílené nebo jinak poškozené stanice, upravuji vysílací frekvence a zprovozňuji spoustu dalších přístrojů a zařízení. Vysíláme nyní na jedné nízko a dvou vysokofrekvenčních stanicích, zásobovaných proudem z nouzových generátorů. Ve všech třech případech jsme odstříhli kabely od studií a naše týmy se usadily přímo v prostorách vysílačů.

Harry se k budově vysílače KNX hlučně přihnul se svým džípem v uniformě plukovníka US Army v doprovodu tří vojáků s kulomety a bazookami. Přivezl text projevu, zaměřeného především na vojenský personál.

Jakmile jsem skončil poslední technické úpravy, ustoupili jsme stranou, abychom si mohli spolu promluvit, a náš hlasatel začal přednášet Harryho text. V zásadě obsahoval výzvu všem bílým příslušníkům armády, aby se připojili k naší revoluci, pokud tak ještě neučinili, a současně byl i výstrahou těm, kdo by výzvy nedbali. Vyhlášení bylo velmi dobře zkoncipované a jsem přesvědčen, že se setká s ohlasem jak u posluchačů z řad vojáků, tak i civilistů.

Jak se ukázalo, měl Harry již přes rok na starosti celé naše náborové úsilí v ozbrojených složkách, přičemž se jeho činnost soustřeďovala hlavně na západní pobřeží, kam byl loňského března přemístěn. Celá historie, kterou mi vyprávěl, byla hodně obsáhlá, ale ve spojení s tím, co jsem prožil do té doby i já sám, se dá shrnout asi následovně:

Již od samého založení organizace jsme začali s nábořem rekrutů v armádě ve dvou rovinách. Na nižší úrovni jsme před zářím 1991 pracovali téměř otevřeně a později skrytě. Zahrnovalo to především šíření naší propagandy mezi vojáky na časový úvazek a poddůstojníky tak říkajíc od muže k muži. Harry mi však řekl, že v největší tajnosti jsme takto získávali členstvo i na vyšší úrovni.

Strategie revolučního velitelství se hodně odvíjela podle toho, zda se nám podaří získat významné armádní velitele, a v pondělí jsme už svůj trumf mohli vytáhnout z rukávu. Proto také nebyly branné síly jako celek proti nám nasazeny. V minulých čtyřech dnech naopak různé vojenské jednotky na sebe vzájemně střílely a dokonce se i bombardovaly.

Vnitřní rozbroj v armádě začal mezi jednotkami vedenými našimi sympatizanty, a těmi, které zůstaly loajální k systému (jichž byla značná většina). Brzy však vypukla další konfliktní situace, která tu první dokonce zastínila: černí proti bílým.

Sotva jsme v pondělí ráno zaútočili, začaly černé vojsko odzbrojovat jednotky, vedené s organizací sympatizujícími důstojníky. Záminkou k tomu bylo tvrzení, že se černí militanti v ostatních jednotkách vzbouřili, a proto že prý přišel z vyšších míst rozkaz všechny černé odzbrojit, aby se zabránilo šíření rebelie. Bílí vojáci k tomu byli obecně ochotni a také neměli důvod o historice pochybovat, a tak se jim nemuselo říkat dvakrát, aby obrátili zbraně proti negrům ve svých útvarech. Ti nemnozí z bělochů, kteří se kvůli svým liberálním sklonům zdráhali, byli na místě zastřeleni.

V jiných útvarech začali naši vojáci prostře střílet všechny černochoy, které uviděli v uniformě, a potom přeběhli k jednotkám pod velením našich sympatizantů. Negři zareagovali

tak, že se historka o vzpouře nakonec stala skutečností. Boje mezi černými a bílými propukly dokonce i v útvech, jimž veleli systému oddaní důstojníci.

Některé jednoty byly více než z poloviny složeny z černochů, a proto byly boje krvavé a dlouhé. Přestože útvary našich sympatizantů tvořily zpočátku pouhých pět procent armády, byly k systému loajální útvary boji černých s bílými prakticky ochromeny, a navíc z nich stále více bílých přecházelo k našim jednotkám.

K takovému jevu hodně přispělo i naše vysílání. Ohledně své síly jsme samozřejmě hodně přeháněli, ale hlavně jsme v něm říkali bílým vojákům, rozhodnutým se k nám přidat, kam mají jít a co konkrétně dělat. Abychom je snáze přiměli k přeběhnutí a odvrátili pozornost negrů, změnili jsme jeden z našich vysílačů na fingovanou černošskou stanici a pouštěli jsme do éteru „provolání k revoluci černých mužů“ s tím, že jsme „černé bratry“ vyzývali k postřelení všech bílých důstojníků a poddůstojníků dříve, než je bílí odzbrojí.

Téměř jediným vojenským útvarem v losangeleském okruhu, schopným se nám postavit na účinný odpor, bylo několik letek stíhačů a bombardérů armádního letectva a jednotka námořního letectva v Le Torro, které útočily na vojenské jednotky, o nichž se domnívaly, že k nám přeběhly. Podle Harryho názoru však tím způsobily bezmála stejné ztráty i branným silám systému.

Harry se usmíval už předem, když mi začal vyprávět, jak v náboru nových členů v kalifornské Národní gardě nebyla organizace ještě nikdy tak úspěšná, a že se počítá s přeběhnutím celých útvarů. Proto organizace z preventivních důvodů unesla velitele zdejší Národní gardy generála Howella již krátce před pondělní ofenzivou.

Když potom systém v okamžiku nejvyšší nutnosti nemohl Howella nikde najít, vznikla obava, že se k nám přidal. Obavy místních vůdců systému se nepochybně jen potvrdily, když se zjistilo, že generál v hned po půlnoci opustil v největším spěchu svůj dům se třemi neznámými osobami, tedy asi hodinu předtím, než se zde rozpoutalo peklo. Každopádně je to jen utvrdilo v podezření, a tak byl v pondělí vydán loajálním leteckým silám rozkaz bombardovat pro jistotu všechny zbrojnice a sklady Národní gardy.

Rovněž tak v Camp Pendletonu jsme ještě neměli převahu, když systém podlehl panice a povolal sem bombardéry. Jsem však přesvědčen, že chybný postup režimu zvrátil věci v náš prospěch. V okolí Pendletonu se stále ještě divoce bojuje, ale zjevně jsme i tam získali navrch.

Nevím sice odkud vlastně přijela kolona tanků, která v náš prospěch ochromila hlavní sídlo policie v Los Angeles, ale přišla jako dar z nebe; bez ní bychom to nikdy nedokázali. Od samého začátku byla pro nás zdejší policie jediným skutečně organizovaným protivníkem. Malé policejní sbory v přilehlých obvodech pro nás nepředstavovaly žádný problém. Některé jsme kompletně vyřadili, jiné se po počátečních přestřelkách rozhodly stáhnout do pozadí a starat se jen o vlastní záležitosti. Ale přibližně deset tisíc mužů L.A.P.D.[13] bylo ještě před několika hodinami v plném nasazení proti nám. V posledních čtyřech dnech jsme měli víc než stovku padlých, což představuje asi 15 až 20 procent našich místních sil.

Není mi jasné, proč jsme zde s policií nemohli udělat to samé, co jsme zjevně dokázali s armádou. Snad nám na to scházely kádry nebo byla náboru v armádě dána přednost před získáváním policistů, ale ať už tak nebo tak, hlavní stan policie se stal ústředím kontrarevolučního odporu.

Policajti v Los Angeles se navíc spojili s některými jednotkami šerifů ze správních okrsků a dokonce i s útvary federální dálniční policie a přeměnili komplex hlavního sídla v pevnost, kterou jsme se všemi dostupnými prostředky nebyli schopni dobýt. Přiblížit se jen na vzdálenost několika domovních bloků znamenalo pro každého z našich lidí jistou smrt.

Protivníci měli k dispozici velké zásoby pohonných hmot, nouzové agregáty pro

komunikační přístroje, a vysoce nás převyšovali i počtem mužů.

Nasadili také průzkumné vrtulníky, které odhalovaly naše různé opěrné body a námi obsazené budovy, a pak k nim vysílali útočné oddíly v síle až 50 vozidel a 200-300 mužů. Naše demolice téměř všech dálničních přivaděčů sice jejich pohyblivost silně omezovala, ale hlášení z vrtulníků jim pomáhalo najít cestu a vyhýbat se nejhörším překážkám.

Postavení nejvyššího významu včetně námi obsazených vysílačů jsme mohli uhájít jenom dobře opevněnými kulometnými hnízdy, která by držela v šachu všechny příjezdy. Naštěstí měla policie jen několik obrněných transportérů, protože většina našich jednotek nebyla vyzbrojena protipancéřovými zbraněmi; ty jsou k dispozici teprve od dnešního dne.

Kdyby se losangeleské policii podařilo spojit s loajálními vojenskými jednotkami, byl by to náš konec. Naštěstí tomu předešel tucet starých „em šedesátek“ jednotky, která k nám přešla. Tanky jednoduše převálcovaly zátaras, které policisté vybudovali kolem svého hlavního stanu, a trhavými i zápalnými granáty proděravěly budovy jako cedník; stovky policejních aut v okolí rozstřílely kulometnou palbou.

Komunikační spoje i přívod proudu do policejního areálu byly přerušeny a budova na mnoha místech hořela. Policisté ji museli vyklidit a my jsme pak ještě přilehlá parkoviště a ulice zasypali minometnou palbou, takže se museli stáhnout i odsud. Podle všeho se potom rozprchli domů a převlékli se raději do civilu.

Podařilo se nám zlomit veškerý organizovaný odpor a dostat celou oblast pod kontrolu ještě dříve, než sem mohly být poslány vojenské jednotky z jiných částí země. Vlastně nechápu, proč se to ještě vůbec nestalo.

Před několika hodinami mi bylo řečeno, abych se ráno hlásil u skupiny našich techniků, která byla pověřena vypracováním plánu alespoň částečného zásobování našich jednotek vodou a proudem, uvolněním komunikací pro dopravu a vyhledávání a zajišťováním zásob pohonných hmot. Rád se toho úkolu chopím, i když je to spíše práce pro stavební inženýry než pro mne.

Možná to vypadá zvláště, ale velice mě povzbuzuje vědomí, že revoluční velitelství hledí do budoucnosti s důvěrou. Zítřa snad už o všeobecné situaci budu vědět víc.

10. červenec: Stalo se toho mezitím hodně: některé věci dobré, některé i špatné, ale až dosud většinou dobré.

Vojenská i policejní situace je tady podle všeho v zásadě pod kontrolou, což ostatně platí i pro největší část západního pobřeží, přestože se v okolí San Francisca zjevně ještě stále bojuje.

Rovněž tady máme ozbrojené skupiny i jednotlivé policisty a vojáky, kteří se potulují a působí občas trochu potíží. Máme však pevně v rukou všechna vojenská stanoviště i letiště a během jednoho nebo dvou dnů zajmeme i jejich rozptýlené osazenstvo. Byl vydán rozkaz střílet bez vyzvání na každou jednotlivou ozbrojenou osobu, i kdyžby měla na rukávě naše označení.

Je to potěšující změna proti dřívějšku, kdy jsme byli my těmi střílenými bez výstrahy. Po všech těch letech skrývání, plížení v převlecích a tísň z pouhého zahlédnutí policajta je úžasné znovu si volně chodit a veřejně nosit svou zbraň.

Velkým problémem byli civilisté. Lidé zpočátku propadli amoku, což jim vlastně nelze mít za zlé, a byl jsem až příjemně překvapen, jak se více či méně rychle zase sebrali. Zažili tu prudké boje, byli týden bez proudu a vody, a mnozí z nich několik dní i bez jídla.

V prvních dvou dnech dělalo obyvatelstvo přesně to, co jsme do něj čekali. Tisíce lidí se namačkaly do aut a všechno se to dralo na dálnici. Daleko se pochopitelně nedostali, protože nejdůležitější dálniční uzly jsme vyhodili do vzduchu. Nicméně tím vyvolali tu

nejmasivnější dopravní zácpu, jakou si lze představit, a tím nám významně pomohli k úspěchu, protože policii téměř znemožnili pohyb.

Do čtvrtedního odpoledne se většina bílého obyvatelstva vrátila do svých domovů, přičemž mnozí z nich nechali stát svá auta bez benzínu na cestách a pochodovali pěkně po svých. Museli se předně přesvědčit, že není sebemenší možnost opustit autem losangelskou oblast, dále že nemohu nikde tankovat, protože bez proudu čerpadla nefungovala, za třetí že většina supermarketů a obchodů je nepřístupná, a konečně že se tu opravdu děje něco neobvyklého a velikého. Teprve pak zůstali doma, usadili se k tranzistorákům a začali si dělat starosti. Došlo k překvapivě málo zločinům a jinému násilí s výjimkou černošských čtvrtí, kde nepokoje, rabování a žhářství začaly už v pondělí dopoledne a stále více se šířily a nabývaly na rozměrech.

Přesto však od čtvrtedního rána začalo i v bělošských částech města rabování, především potravinářských obchodů. Někteří lidé již dlouho vůbec nejedli, a tak se ve skutečnosti jednalo spíše o činy ze zoufalství než z kriminálních impulsů.

Protože jsme do té doby ještě policii zcela bezpečně nezpacifikovali, nepodnikali jsme také nic k potlačení nepokojů mezi civilisty. Čím víc hladových a zoufalých lidí na ulicích rozbíjí výklady obchodů, kradou jídlo, pitnou vodu a baterie pro rádia a rvou se s ostatními, kteří se chtějí zmocnit těch samých věcí, tím méně času má policie na nás. To byla ostatně od počátku naše hlavní idea, která nás vedla ke zničení téměř všech zásobovacích a dopravních zařízení.

Kdyby se police bývala mohla věnovat jenom nám, asi sotva bychom tak poměrně snadno zvítězili, ale při zhroucení veřejného pořádku se jí nemohlo podařit vyrovnat se s oběma problémy současně.

Nyní jsme to však my, kteří se musíme postarat o obnovení pořádku, a bude to svinská práce. Lidé následkem strachu a paniky jakoby ztratili zdravý úsudek. Počínají si tak nerozumně, že se zmaří ještě hodně lidských životů, než se nám podaří dostat všechno pod kontrolu. Dostí krutě nám v tom pomůže i smrt vyčerpáním a vyhladověním, protože na takový úkol jsou naše pracovní i materiální rezervy zcela nepostačující.

Dnes jsem byl s jednou skupinou pátrat po pohonných hmotách, a tak jsem náš problém s civilním obyvatelstvem mohl vidět přímo na místě. Ještě teď jsem z toho otřesený. V okolí Pasadeny jsme s velkým cisternovým nákladákem v doprovodu džípu s ozbrojenci jezdili od jedné benzinové stanice k druhé a čerpali všechno, co jsme našli. V této oblasti je dost benzínu k pokrytí našich potřeb na nejbližší dobu, ale civilisté se až na další budou muset obejít bez benzínu pro svá auta.

V Pasadeně žili dříve hlavně běloši, ale teď je převážně černá. Když jsme při své výpravě narazili poblíž čerpadla na negry, okamžitě jsme zahájili palbu, abychom je udrželi v náležitém odstupu. V bělošských čtvrtích jsme byli několikrát obklopeni hladovějícími bělochy, kteří prosili o jídlo; bohužel jsme jim nemohli vyhovět, protože jsme žádné zásoby s sebou neměli. Teprve tam jsme si uvědomili, jak je dobře, že mezi lidmi už nejsou střelné zbraně; jinak bychom byli v pěkné bryndě. Srdečný dík, senátore Cohene!

Tak zas už nemám čas na psaní; musím na poradu, kde máme být informování o situaci ve vlasti.

[13] *Los Angeles Police Department.*

Kapitola XXI

11. červenec 1993: Mám za sebou zase jeden perný den! Teď sem budeme dostávat proud z jedné vodní elektrárny na severu ale ne mnoho. Zásobování proudem proto musí být co nejpřísněji přidělováno, a tak jsem celý den strávil vypracováváním rozhodnutí, které části města se budou proudem zásobovat, jaké skupiny budou od dodávek odpojeny a které naopak znovu připojeny. Pokud to půjde úspěšně, budeme brzy schopni dodávat proud i do ostatních částí města.

Včera jsem konečně zjistil, proč na nás Washington neposlal vojenské jednotky z jiných částí země. Bylo to nejspíš proto, že jsme měli v držení AFB ve Vandenbergu a tím i všechna raketová síla!

V prvních 48 hodinách po našem útoku byl systém tak neinformovaný o vojenské situaci a propadl natolik panice, že přesun větších vojenských jednotek byl prostě nemožný. Přestože jsme byli tak řídké rozestí, že jsme s výjimkou západního pobřeží neměli šanci obsadit a udržet žádné další oblasti, všude jsme vyvolali neuvěřitelné poruchy, zmatky a spory.

Naši lidé ve vojenských útvech v ostatních částech země dostali pokyn k akcím, které by je alespoň přechodně ochromily. To znamenalo méně sabotáží, žhářství a ničení, ale mnohem více zcela adresného odstřelování. V jednotkách s vysokým procentem černých stříleli naši lidé negry bez výběru, a přitom je různými výkřiky provokovali k reakci. Dosáhlo se toho stejnou taktikou, jakou jsme použili i zde: obsazením rádiových stanic a vysíláním předstíraných apelů na černé, aby obrátili zbraně proti bílým důstojníkům.

U některých útvarů se podařilo obsadit spojovací ústředny, a pak se odtud vysílaly zprávy, které měly u posluchačů vyvolat dojem, že celé jednotky přešly k nám.

Kromě toho jsme civilnímu obyvatelstvu připravili skutečný chaos. Elektrárny, spojovací zařízení, přehrady, významné dálniční uzly, benzinové rafinérie a sklady, plynovody a všechno ostatní, co bylo možno vyhodit do vzduchu nebo zapálit, bylo v pondělí napadeno ve federálním měřítku, aby se v obyvatelstvu vyvolala panika a systém se s tím spojenými problémy musel alespoň přechodně zabývat.

V této souvislosti jsem se také dozvěděl o průběhu pondělního útoku na evanstonký komplex. Když jsem slyšel, že to byl dokonalý úspěch, s radostí jsem si uvědomil, že tím získáme hodně důležitých výhod.

Ještě než mohl systém posoudit situaci a znovu získat důvěru v loajalitu svých vojenských jednotek, vyčistili jsme základnu Vandenberg a oznámili své ultimátum: Stačí sebemenší vojenská akce proti nám a okamžitě odpovíme odpálením raket s jadernou náloží na New York a na Tel Aviv. Proto byl v posledních dnech takový klid!

Teď už také rozumím celkové strategii revolučního vedení, která mi byla tak nepochopitelná a sváděla k tolika úvahám. Velení bylo po celou dobu jasné, že s našimi zatím ještě příliš slabými silami nemáme možnost zasadit systému přiměřeně rozsáhlý úder, který by vedl k jeho pádu, a už vůbec bychom se nedokázali dostatečně dlouho udržet. Samozřejmě jsme mohli ještě dosti dlouho pokračovat v partyzánské válce sabotážemi a psychologickou válkou, ale čas pracoval konec konců pro systém. Stále rostoucí pravomoci policie by nás nakonec ochromily, pokud by se nám nepodařil mimořádný průlom, který by naše řady tak mohutně rozšířil.

Takový průlom se nám tedy podařil a přinejmenším máme dostatečný potenciál k jeho značnému rozšíření. Jenom na území losangeleské aglomerace žije pod naší kontrolou asi dvanáct miliónů lidí. Jak velká je celková základna, z níž můžeme mezi obyvatelstvem čerpat, není zatím zřejmé vzhledem k nejasné situaci v Severní Kalifornii.

Pod přímou kontrolou organizace je nyní v Kalifornii pruh země od mexické hranice asi 150 mil severozápadně od Los Angeles a sahající od pobřeží do vnitrozemí na 50 až 100 mil. Kontrolovaná oblast zahrnuje San Diego, Los Angeles a nesmírně důležitou základnu vojenského letectva Vandenberg. Sierra a Mohavská poušť tvoří přirozené hranice našeho území.

Na dalším pásu pobřeží s městy San Francisco a Sacramento, zasahujícím téměř k hranicím Oregonu, se podle všeho chopily moci protisystémové vojenské skupiny, ovšem pokud vím, naši autoritu jsme tam zatím neprosadili. Na rozdíl od dřívějších zvěstí se bohužel ukázalo, že státy Oregon a Washington jsou stále ještě plně pod kontrolou systému.

Jinak je v zemi všechno vzhůru nohama a všude pokračují naše bleskové přepady; přesto však není systém v nebezpečí bezprostředního zhroucení. Hlavním problémem vlády je podle všeho nejistota, zda může věřit svým ozbrojeným silám nebo ne. To má také za následek, že na mnoha místech jsou jednotky drženy v kasárnách, přestože jich je tak naléhavě zapotřebí k obnově veřejného pořádku.

V některých oblastech, kde zmatek doléhá na obyvatelstvo nejtížeji především zásobovacími potížemi, nasazuje vláda zvláštní vojenské jednotky sestavené výhradně z barevných. Jeden takový oddíl, složený ze samých negrů, byl vržen na hranice naší enklávy v Kalifornii.

Další jednotka tohoto druhu se usadila v Barstowu asi sto mil odsud na severozápad. Zprávy bílých uprchlíků o tom, co se tam děje, vypovídají o masovém znásilňování a terorizování místního bílého obyvatelstva černými vojáky, kteří si tam hrají na pány. Cítím strašlivou nenávist, když poslouchám takové věci, ale všeobecná reakce na to nám může být jen prospěšná. Stejně tak dobré je, že jsme systém donutili veřejně ukázat jeho nedůvěru k bílému obyvatelstvu a současně závislost na nebělošských elementech.

Zatím je však pro nás daleko nejdůležitější, že se vláda nepokouší násilně proniknout na naše teritorium. Brání jí v tom naše pohružka Vandenbergem, i když taková situace nemůže být natrvalo. Zatím nám to však dává možnost dostat zdejší obyvatelstvo pod kontrolu.

Tady je stále ještě pravé peklo. Přibývá požárů a množí se výtržnosti. Dokonce i s veškerým vojenským personálem, stojícím nominálně na naší straně, nemáme prostě dost lidí k udržení pořádku a současné obnově životně důležitých zařízení i vytvoření nouzového systému přidělování potravin.

Se vším všudy máme k dispozici asi čtyřicet tisíc mužů a z nich téměř dvě třetiny zde ve městě; zbývající třetina je roztroušena od San Diega po Vandenberg. Situace je pro nás choulostivá, protože vojenské útvary systému v této oblasti převyšují počtem členy organizace v poměru 20:1. Tento poměr vlastně není tak hrozný, jak jsem se zpočátku domníval, ale i tak je to velice špatné! Navíc není většina těchto vojáků k organizaci vázána žádnou loajalitou a ve skutečnosti vůbec nevědí, že jejich rozkazy pocházejí od nás.

Až dosud jsme byli ve dne v noci tak zaměstnáni, že jsme na spoustu otázek neměli čas. Členové organizace byli přiděleni ke každé vojenské jednotce od roty výše, a Harry, s nímž jsme se včera krátce sešel, je toho názoru, že máme situaci dosti pevně v rukou. Doufám jen, že to tak opravdu je!

Měl jsem možnost popovídat si s několika vojáky, které posíláme pro pohonné hmoty a nasazujeme je k opravám různých zásobovacích zařízení. Podle všeho na ně udělaly největší dojem tři věci. Předně, že zde vláda ve Washingtonu zcela ztratila kontrolu, dále že černoši v armádě i mimo ni jsou nebezpečný a nespolehlivý element, a konečně že ozbrojení a dobře živeni jsou na tom momentálně mnohem lépe než civilní obyvatelstvo.

Ovšem ideologicky jsou na tom prabídně! Někteří z nich stojí alespoň trochu na naší straně, jiní jsou stále ještě natlučeni myšlenkami, které má na svědomí vymývání mozků; ostatní se pohybují někde mezi tím! Jediné, co jim nyní nedovoluje vybočit z řady, je

nepřítomnost jakéhokoli alternativního místa s příslušnou autoritou.

Sytém se ještě nedostal tak daleko, aby vysílal apely loajality našim vojákům. Pravděpodobně ne proto, že by se tím ostatním částem země otevřeně přiznal náš úspěch. Podle oficiální linie vlády je situace plně pod kontrolou a „rasističtí gangsteři“ (tedy my) budou brzy zatčeni a zlikvidováni. A protože vysíláme ve dne v noci vládním vojákům výzvy k revoltě a navíc jim kreslíme růžový obraz zdejší situace, vyznívá vládní story poměrně hluše. Místo aby s našimi tvrzeními systém polemizoval, jednoduše naše vysílání ruší, což je z jeho strany asi to nejchytřejší řešení.

14. červenec: Dnes konečně dorazila do města první významnější dodávka, konvoj více než šedesáti nákladních aut naložených ovocem a zeleninou z údolí San Joaquin. Konvoj postupně složil svůj náklad na třiceti základnách nouzového zásobování, které jsme až dosud stačili zřídit v bělošských čtvrtích, ale byla to jen kapka na rozpálenou plotnu, protože pro bílé obyvatelstvo jsme potřebovali denně pětkrát větší množství, které by mu právě tak dovolilo přežít.

Je zde ovšem ve skladech značné množství trvanlivých potravin, kdežto všechny markety a obchody s životními potřebami už byly vydrancovány. Jakmile se lépe zorganizujeme, všechno vyhledáme, zajistíme a zinventarizujeme, můžeme tyto trvanlivé potraviny vhodně použít k doplnění čerstvých dodávek. Mezitím ovšem už v některých skladištích došlo k ošklivým incidentům, při nichž jsme bohužel museli zastřelit pár lidí, kteří se nechtěli spokojit s prostým „ne“.

Skutečně nechutnou práci jsme však měli v černých a smíšených čtvrtích. Proto jsem byl poslední dva dny zaměstnán vydáváním směrnic záchranným četám v těch oblastech, které právě vyklízely.

Úlohou vojáků je oddělit černé od ostatního obyvatelstva a soustředit je do vyhrazené oblasti s kontrolovaným přístupem do té doby, než budou na konvojích vyvezeni z naší enklávy. Provedeme to celkem jednoduše. Vyhrazená oblast pro černé bude vybrána tak, aby ležela blízko dálnice na východ a všechny výjezdy a východy z ní obsadí tanky a kulometná družstva.

Pak začne „čištění“ okolních obytných oblastí a bude se postupovat od nejbzdálenějších míst směrem k vyhrazené oblasti pro černé. V čele pěchoty pojedou auta s tlampači: „Všichni černí se ihned dostaví do základní školy Martina Luthera Kinga na 47. ulici k převzetí přidělu potravin a vody. Každý černocho, který bude po jedné hodině odpolední přistižen severně od 43. ulice, bude bez výstrahy zastřelen. Opakuji, všichni černí se ihned dostaví ...“

Zpočátku se některé skupiny černých vzpíraly a snažily se vojákům odporovat v naději, že „honkies“ na ně přece nebudou střílet.[14]

Většina černých se pohybovala ulicemi, jež směřovaly k určené oblasti, ve vzdálenosti asi dvou domovních bloků před pomalu postupující pěchotou, která průběžně prohledávala každou budovu. Černochoy, kteří vyklízené území neopustili, vojáci bez okolků vyháněli s nasazeným bajonety na ulici. Kdo se vzpíral, byl na místě zastřelen, a občasné zarachocení samopalu vydatně pomáhalo udržovat ostatní negry v pohybu určeným směrem.

Až dosud jsme měli jen asi dvacet případů, kdy se černoši zabarikádovovali a z ukradených zbraní stříleli na naše lidi. V takovém případě vojáci obsazenou budovu obklíčili a přivolali si na pomoc tank, který jednoduše svým kanónem a kulomety všechno rozstřílel na řešeto.

Znovu se ukázalo jako náramně dobrá věc, že systém před lety civilní obyvatelstvo odzbrojil. Kdyby mělo zbraně více černých, bylo by velmi těžké se s nimi vypořádat vzhledem k jejich početní převaze.

Hned za vojáky postupovaly záchranné čety. Naší úlohou bylo zaevidovat skladové zásoby a zajišťovat i všechna ostatní životně důležitá zařízení: benzín i velká množství jiného

paliva, trvanlivé potraviny, sklady léků, těžkotonážní vozidla, určitá průmyslová zařízení a podobně.

Negři vyrabovali všechny potraviny ve svých čtvrtích a nesmyslně zničili spoustu dalších věcí, které jsme hledali. Přesto se nám podařilo najít ještě mnohé, co ve chvatu přehlédli, včetně více než čtyřiceti tun rybí moučky v továrně na krmiva pro zvířata, které jsme objevili dnes ráno. Není to sice žádná zvláštní pochoutka, ale postačí k pokrytí minimální spotřeby proteinů pro sto tisíc lidí na týden. A včera jsme narazili na třicet tisíc galonů tekutého chlóru, který použijeme při úpravě vody. Zachránili jsme také větší část zásob léčiv jedné nemocnice a dvou klinik, které zůstaly nedotčené i poté, co vzbouření negři začali rabovat.

Objevili jsme ovšem také strašlivé svědectví, jak negři v některých případech řešili nedostatek potravin - kanibalismem. Zjevně začali hned v úterý minulého týdne stavět zátarasy na hlavních ulicích a zadržovali auta projíždějících bělochů. Pak z nich nešťastníky vytáhli, v nejbližší černošské krčmě zabili, uvařili a sežrali.

Později začali negři organizovat loupežné tlupy a přepadali bělošské čtvrti. Ve sklepech jednoho černošského domu jsme se setkali s nepopsatelně hrůznou scénou, které byla svědectvím úspěchu jejich výprav.

Právě když jsme skončili s inventarizací kořisti v jednom přilehlém skladišti a vyšli na ulici, všimla si skupina našich lidí rozruchu před budovou. Skupina vojáků pobíhajících sem a tam před vchodem byla viditelně něčím ohromena a zděšena. Jeden z nich vyběhl z domu, začal zvracet, a pak se zhroutil na chodník. Pak jiný voják vyvedl z domu asi desetileté bílé děvče s obličejem plným hrůzy. Dítě bylo nahé, špinavé a viditelně šokované.

Když jsme si proklestili vstup do domu, doslova jsem ucouvl před hrozným zápachem, který odtamtud vycházel. Kapesník na nose proti tomu příliš nepomáhal, ale přesto jsem s rozsvícenou baterkou sestupoval po schodech do sklepa kolem dvou dalších vojáků, kteří právě vycházeli ven. Jeden z nich nesl v náručí nepohnutě zirájící, asi čtyřleté děvčátko, jež sice žilo, ale bylo příliš slabé, než aby dokázalo jít.

Velký sklep, slabě osvětlený dvěma petrolejkami, zavěšenými na rourách ústředního topení, byl místními negry změněn na lidská jatka. Kolem stálo několik vaniček s páchnoucími vnitřnostmi a další nádoby s uřezanými hlavami. Nad vši tou hrůzou pak byly na drátech zavěšené lidské končetiny, podle velikosti nepochybně dětské.

Pod jednou z petrolejek nad pracovním stolem se mi naskytl nejhroznější obraz, jaký jsem kdy v životě spatřil. Bylo to usmrcené a částečně i zohavené tělo asi patnáctileté dívky. Prázdný pohled jejích modrých očí byl upřený na strop a dlouhé světlé vlasy se pokryly krví z hluboké řezné rány na krku.

Udělal se mi špatně a vyklopýtal jsem po schodech na denní světlo. Nemohl jsem se přinutit znovu sejít do sklepa, a tak jsem požádal dva z mých mužů s kamerou a reflektory, aby všechno zdokumentovali. Fotografie budou velice užitečné při politickém školení našich jednotek.

Jeden z vojáků mi ohlásil, že ve sklepech našli části těl nejméně třiceti výhradně bílých dětí, a dvě ještě živé děti, které byly přivázané v koutě k rourám ústředního topení. Ve dvoře ještě objevili improvizovaný gril a hromádku drobných lidských kostí - pečlivě obraných. Rovněž i tuto scénu jsme zachytili na fotografiích.

Hrůzy, kterých jsem byl svědkem, se sice týkaly jen černých čtvrtí, ale slyšel jsem i dost nepěkné historky od našich lidí, kteří byli v bělošských čtvrtích a částech obývaných „chicanos“. Nešlo sice o případy kanibalství, v tomto ohledu jsou negři opravdu výjimečnou rasou, ale bylo hodně mrtvých v bojích o potraviny. Dále zde byla hlášení o hrůzných činech negrů, kteří vnikali do bělošských oblastí a dobývali se do domů, zvláště v bohatých čtvrtích, kde jsou mezi nimi větší vzdálenosti.

Mnohem pozitivnější je zjištění, že v některých středostavovských a dělnických čtvrtích se bílí obyvatelé semkli ke společné obraně proti vpádu negrů a chicanos. Vzhledem k vrtošivým postojům těchto omezenců v poslední době je to překvapující, ale potěšující vývoj. Je možné, že se dlouholetému židovskému vymývání mozků nepodařilo natrvalo implantovat všechny jeho bludy do hlav bělošských mas?

Obávám se jen, že v mnoha a mnoha případech se tam už nevykořenitelně zahnízdily. V rasově smíšených oblastech zažili bílí ledacos hrozného, a přesto neudělali prakticky nic na svou obranu. Možnosti sebeobraný bez zbraní jsou samozřejmě otázkou počtu lidí, kteří jsou k dispozici, ale patří k tomu i vůle po přežití. Přestože byli běloši jen v některých rasově smíšených čtvrtích početně slabší, ztratili podle všeho pocit identity a jednoty, který si černoši i chicanos stále ještě udrželi.

Mnozí jsou však ponejvíc přesvědčeni o tom, že jakýkoli způsob sebeobraný by byl „rasistický“, a více než smrti se bojí toho, že by byli považováni a označeni za rasisty. Dokonce i když jim černošské bandy unášely děti a před očima jim znásilňovaly ženy, nezmohli se na odpor, který by stál za řeč. Je to k zblití!

Je mi zatěžko soucítit s bělochy, kteří nepodnikli sebemenší pokus o obranu, a ještě těžší je pro mne nahlédnout, proč máme nasazovat životy, abychom takový vypreparovaný lidský odpad uchránili před osudem, který si plně zaslouhuje. A navíc právě v rasově smíšených oblastech máme velké potíže a hrozí nám tam největší nebezpečí!

Příčí se nám střílet do takových shluků lidí, kde bychom mohli vedle barevných zabít i bílé, a tihle šmejdi to rychle rozpoznali a těží z toho. V některých obytných oblastech už máme co dělat s tak mocným odporem, že nám téměř znemožňuje dosáhnout stanoveného cíle, kterým je oddělení různých rasových skupin do speciálních enkláv.

Při pokusu o oddělení ras jsme narazili ještě na další velký problém, protože mnoho lidí zde nelze snadno klasifikovat jako bělochy a barvené. Proces rasového míšení už postoupil v této zemi tak daleko, že je nesnadné určit, kudy vede dělicí hranice.

Nicméně je někde musíme vyexpedovat, a to co možná nejrychleji. Není sebemenší možnost nakrmit všechny v našem teritoriu, a pokud chceme předejít masovému hladomoru mezi bělochy, musíme je usadit v přesně stanovených oblastech, kde jsou k dispozici proud, voda, potraviny i ostatní životně nezbytné věci. Všechny ostatní je nezbytné na ten nebo onen způsob z našeho území odstranit. Čím déle to budeme odkládat, tím vzpurněji se bude obyvatelstvo chovat.

V soustřeďování černých jsme ostatně udělali už poměrně hodně. Přibližně osmdesát procent se jich už nachází ve čtyřech malých uzavřených oblastech, a pokud vím, tak se dokonce už dnes večer rozjely první větší konvoje směrem na východ. Ostatní obyvatelstvo má omezenou volnost pohybu jen v tom ohledu, že nesmí přecházet ze své čtvrti do jiné. Ještě nemáme všechno plně pod kontrolou a pokud jsem informován, nepřistoupili jsme zatím ještě k masovému zatýkání nebo jiným opatřením vůči Židům či jinak nepřátelským elementům. Bude nejvyšší čas s tím začít!

[14] *Honky* je jedním z mnoha výrazů pokleslého černošského dialektu, jimiž byli poslední tři desetiletí před Velkou revolucí označováni běloši. Původ pojmu není vysvětlen.

Kapitola XXII

19. červenec 1993: V posledních pěti dnech jsem byl svědkem asi největšího hromadného stěhování v dějinách: přemístění černých, mesticů a „boat people“ z Jižní Kalifornie. Denně jsme jich vypravili kolem miliónu na pochod směrem na východ a pořád to ještě nebere konce.

Přesto jsem se na poradě naší jednotky dnes večer dozvěděl, že zítra pravděpodobně proběhne poslední celodenní evakuace. Pak už se bude za linii odsouvat jen příležitostně pár tisícovek v závislosti na tom, jak budou chytáni dosud rozprchlí černoši i jak bude pokračovat čištění rasově smíšených oblastí.

Se svou jednotkou jsem byl pověřen úlohou sehnat a zajistit dopravní prostředky těm, kdo nejsou schopni absolvovat celý výlet pěšky. Začali jsme trajlery a návěsovými tahači, jimiž jsme schopni přepravit najednou stovky lidí, ale nakonec jsme použili jakýkoli dodávkový vůz, který se nám podařilo zrekvírovat v evakuovaných černých a mexikánských čtvrtích nebo v jejich okolí. Celkem to bylo víc než šest tisíc nákladních aut.

Zpočátku jsme se snažili velice přesně spočítat potřebné množství paliva pro každý vůz, ale trvalo to příliš dlouho, takže jsme se nakonec spokojili s jakousi jistotou, že každé vozidlo bude mít dost paliva na plánovanou trasu.

Nakonec nám včera došly nákladáky, a tak jsme museli po celý den používat osobních vozů. Svých zhruba tři sta mužů jsem rozdělil do jednotek po deseti a každá z nich si pak pod slibem mimořádného přidělu potravin vybrala asi padesát černých dobrovolníků, kteří prohlásili, že umějí nakrátko spojit zapalování auta.

Potom začali převážet na vybrané velké parkoviště každé zaparkované auto od Volkswagenu po Cadillac, které se jim podařilo nastartovat a jehož ukazatel signalizoval alespoň čtvrtinu benzínu v nádrži. Potom naši dobrovolní černošští zloději šoupli za volant těhotnou černošku nebo staršího invalidu a naládovali do auta co možná nejvíce malých dětí a ostatní pohybu neschopné, nemocné a slabé barevné, mnohdy je naložili i na střechu a na blatníky, a poslali svou cestou. Potom se hned vraceli obstarat další auto.

Nestačil jsem se divit, jak bezcitně naši černí dobrovolníci zacházeli se svými vlastními lidmi. Mnozí staří černoši, kteří se již nedokázali o sebe postarat, byli důsledkem hladu a dehydratace na pokraji smrti, a přesto s nimi jednali tak surově a cpali je do aut takovým způsobem, že se na to nešlo dívat. Když dnes přetížený Cadillac ostře zatačel k příjezdu na východní dálnici, jeden starý černoš na střeše se neudržel, sletěl se střechy a spadl na hlavu, která se na asfaltu rozstříkla jako vajíčko. Pro negry, kteří před chvílí auto naložili, to byl důvod k hlučnému veselí; byla to zjevně ta největší švanda, jakou v poslední době zažili.

Poměry nás donutily k porušování našich zásad logistiky i všech bezpečnostních nařízení a museli jsme se vystavovat mimořádným rizikům. Nejméně stokrát na nás mohli černí zaútočit, protože jsme byli příliš rozptýleni, a mnohokrát jsme byli nuceni pracovat přímo v jejich výbušných enklávách, aniž bychom měli za sebou pro případ nebezpečí nějaké krytí svými kamarády.

Ke zvládnutí takové úlohy jsem skutečně neměl dost lidí, a tak jsme museli pracovat osmáct hodin denně, aniž bychom si dopřáli chvíli odpočinku, než jsme doslova padali únavou. Ještě štěstí, že to zítra bude poslední den, protože ani moji muži ani já bychom to už dlouho nevydrželi. Zatím jsme měli ve všem štěstí, ale na to nelze spoléhat.

Vcelku je však při vší skromnosti až pozoruhodné, co se nám podařilo. Vypravili jsme za hranice našeho území přes půl miliónu barvených, kteří by to pravděpodobně pěšky nikdy nedokázali. Od této chvíle za každého z nich přebírá odpovědnost systém. Musí je nasytit, obléknout a vyřešit jejich potíže. Spolu se sedmi milióny tělesně schopných černošů a

mesticů jsme systému pověsili na krk docela slušné břemeno!

Evakuace je vlastně jen určitý druh války, demografické války. Nejenže tak dostaneme z našeho území barevné, nýbrž děláme tím současně i dvě další věci, které se nám později vyplatí. Tím, že jsme tyto převážně neproduktivní lidi poslali na území nepřítele, ochromíme tím už i tak přetížené hospodářství a uděláme také život bělochům v pohraničních oblastech téměř nesnesitelným.

I když budou barevní po evakuaci postupně rozloženi po celé zemi, bude to mít mimo Kalifornii za následek zhruba čtvrtinové zvýšení hustoty nebělošského obyvatelstva. Takovou hořkou pilulku „bratrství“ těžko spolknou i bílí liberálové s totálně vymytým mozkiem.

Cestou na poradu své jednotky asi před hodinou jsem se zastavil na vyvýšeném místě, odkud bylo dobře vidět na evakuační trasu z Los Angeles. Slunce už zapadlo, ale bylo ještě dost jasno, abych s mocným pohnutím sledoval nekonečný proud tmavých bytostí pohybujících se pomalu na východ. Lavina sahala v obou směrech tak daleko, až kam jsem mohl dohlédnout. Po setmění pak naši rozsvítili pouliční osvětlení podél dálnice a pěší túra pokračovala celou noc. Kdy pak druhý den dopoledne bylo už příliš horko, pochodový postup jsme omezili natolik, abychom měli na dálnici více místa pro svá vozidla. Hned zpočátku jsme udělali špatnou zkušenost v tom směru, že když jsme je nechali pochodovat i ve dne, většinou padali jak mouchy.

Pohled na valící se zástupy barevných ve mně vzbudil pocit skutečného ulehčení, že za chvíli budou pryč z našeho území. Přímou mě děsila představa, že se masa pohybuje opačným směrem sem k nám.

Kdyby měl systém možnost volby, nepochybně by negry na hranicích přivítal kulometry a zahnal je zpátky. Protože však je hranice obsazena převážně jednotkami nebělochů, je prakticky nemožné vydat rozkaz ke střelbě na barevnou potopu. Již od samého začátku evakuace si jistě marně lámou hlavy ve snaze najít řešení, jak je zastavit.

Bossově systému se stali zajatci vlastní propagandy, která tvrdí, že tyhle zrůdy jsou naši „bratři s lidskou důstojností“, s nárokem na odpovídající zacházení, a tak podobně. Ano, pánové, my jsme si to zde již vyřešili, ale jsem si jist, že jinde to budou vidět stále černěji!

Důkazem toho jsou přívaly bílých uprchlíků z východu na naše území. Ještě před čtyřmi dny to bylo tak sto lidí denně, dnes se už počítají na tisíce. Naši pohraničníci odbavili do dnešního odpoledne již více než 25 000 bělochů přicházejících přes hranice.

Zdá se, že většina z nich utekla proto, aby se dostali pryč od černých vojáků a jejich evakuovaných bratrů - černých i bílých -, kteří zaplavili pohraniční oblasti nepřítele. Pokud tito lidé mají na výběr, utíkají na západ.

Jenže tak desetina z nich z pohraničních oblastí rozhodně není. Jsou to bílí dobrovolníci, kteří záměrně přešli k nám bojovat na naší straně. Někteří přicházejí z daleka, dokonce až z východního pobřeží, jsou to celé rodiny i mladí svobodní muži, kteří se rozhodli k odjezdu, jakmile se jim doneslo, že se naše revoluce skutečně prosadila.

24. červenec: Tak tady to máš, brachu! Stává se ze mě opravdu všestranný talent. Právě jsem se vrátil do hlavního stanu z údržbářské výpravy do velké měnirny blízko Santa Barbary. Měli tam nějaké technické potíže, takže tu máme téměř každý den výpadky proudu. Musel jsme najít závadu a pak si k jejímu odstranění vyžádat opravářskou četou. Jsem samozřejmě rád, že dokážeme znovu náležitě uspořádat život civilního obyvatelstva, a že lidé, starající se o fungování elektrické sítě, mohou být zase na svých pracovištích.

Nicméně musíme postupovat krok za krokem, tzn. že nejdříve ze všeho je třeba obnovit veřejný pořádek a zajistit dostatečné zásobování potravinami. Úplný pořádek ještě není, ale dodáváme už do městské oblasti tolik potravin, abychom zabránili vyhladovění lidí.

Během cesty do Santa Barbary jsem si udělal alespoň povrchní obrázek, jak se to dělá.

Na venkově jsem viděl doslova stovky organizovaných skupin mladých lidí pracujících na ovocných plantážích a v zahradách. Všichni byli opálení a vypadali zdravě a spokojeně. Jak obrovský rozdíl proti hladu a násilnostem ve městech!

Když jsem jednou projížděl kolem skupiny asi dvaceti děvčat v těžkých pracovních botách a porůznu oblečených do krátkých kalhot nebo lacláčů, pokynul jsem řidiči, aby zastavil. Vedoucí skupiny byla asi patnáctiletá pihovatá a copatá dívka, a svou skupinu vesele ohlásila jako 128. potravinovou četou z Los Angeles. Právě skočily pětihodinovou směnu a jsou na cestě k obědu v nedalekém stanovém městečku.

Za četou bych vás asi sotva označil, řekl jsem si v duchu, ale zjevně se už v civilním obyvatelstvu podařilo zavést lepší pořádek, než jsem si myslel. Bylo mi jasné, že dívka je příliš mladá na členství v organizaci, a jak jsem rychle zjistil, scházelo jí pochopení pro politické souvislosti.

Věděla jen tolik, že věci tam ve městě jsou teď hrozná a obtížná. A proto když jedna žena v rozdělovně přidělů řekla jejím rodičům, že kdo se z mladých dobrovolně přihlásí k práci na venkově, bude dobře zaopatřen a dostane dost jídla, souhlasili s její účastí. To bylo před týdnem a včera už byla jmenována za vedoucí své skupiny. Zeptal jsem se, jak se jí líbí práce. Řekla, že je sice těžká, ale je si vědoma nutnosti sklidit co nejvíc ovoce, aby její rodiče a přátelé ve městě měli co jíst. Ostatně dospělí v táboře jim důležitost jejich práce už vysvětlili.

Říkali jim také o významu revoluce? Ne, o tom neví vůbec nic, jen snad tolik, že mexičtí dělníci jsou pryč a jejich práci teď musejí dělat běloši. Myslí, že je to tak asi dobře. Kromě toho jim jen zběžně ukázali, jak mají svou práci dělat, a pak jim dali ještě základní poučení o hygieně a večer po práci je u táborového ohně učí hezké písničky.

Podívejme, to přece není špatný začátek pro dvanácti až patnáctileté. Kéž by jim chuť ke spolupráci vydržela i v dospělosti!

Dívky si však přece jen na něco postěžovaly, totiž na jídlo. Bylo ho sice dost, ale jen zelenina a ovoce, žádné maso, mléko a dokonce ani chléb. Je vidět, že se organizátoři potravinových brigád budou muset ještě vyrovnat s ledasjakými problémy. Vyměnili jsme s děvčaty půl kartónu sardinek a balík sušenek z auta za košík jablek, a obě strany měly radost z dobrého obchodu.

Když jsme pak nedaleko odtud projížděli vrchovinou severně od Los Angeles, potkali jsme dlouhou pěší kolonu přísně střeženou vojáky i bojovníky organizace. Jak jsme ji pomalu míjeli, snažil jsem se zajatce rozpoznat podle původu. Nevypadali jako černoši nebo Mexikáni, ale na druhé straně někteří z nich nebyli určitě běloši. Mnohé z obličejů byly výrazně židovské, zatímco vlasy a rysy ostatních nesly jasně negriodní prvky. Čelo kolony odbočilo z hlavní silnice na málo používanou loveckou stezku, která se dál ztrácela v kamenitém kaňonu, kdežto konec se táhl ještě na míle daleko směrem k městu. Jenom v té části kolony, kolem níž jsme projížděli, muselo být dobře na padesát tisíc osob různého věku a obou pohlaví.

Po návratu do hlavního stanu jsem se dotazoval po té zvláštní koloně. Nikdo nevěděl nic určitého, ale všichni byli zajedno, že se musí jednat o Židy a rasové míšence, kteří mají příliš světlou pleť, než aby byli evakuováni na východ. Připomnělo mi to otázku, kterou jsem si před pár dny kladl, jak pro potřeby soustředění a evakuace oddělit od ostatních světlé černochoy, téměř bílé čtvrtinové a osminové černochoy i neklasifikovatelné bastrady nejrůznějších asiatských a jiných typů.

Myslím, že teď už tomu rozumím. Vykázáním jasně rozlišitelných nebělochů chceme zesílit „rasový tlak“ na bělochy mimo Kalifornii. Přítomnost více „téměř bílých“ by věc jen zamotala a vždy by trvalo nebezpečí, že by někdy později mohli projít jako „bílí“. Je lepší se jimi zabývat už teď, jakmile je dostaneme do rukou. Mám takové slabé tušení, že jejich „pout“ do kaňonu tam na severu bude cestou bez návratu!

Zřejmě je třeba prosívat ještě víc. Vyčistili jsme sice černochoy a Mexikány obývané oblasti i určitá čistě židovská sídliště, ale jsou ještě mnohá místa, včetně dobré poloviny námi kontrolovaných satelitních částí města, kde panuje naprostý chaos. Židé tam spolupracují s reakčními bílými živly a jsou den ode dne troufalejší. V nejhorších oblastech dokonce pořádají protestní demonstrace a výtržnosti, jinde zase rozšiřují letáky i jiné prostředky k udržování trvalého odporu. Od pátku již byli ostřelovači zabiti čtyři naši lidé.

25. červenec: Na rozdíl od běžné práce z poslední doby jsem měl včera útěšný a příjemný den. Vedl jsem pohovory s větším počet dobrovolníků, kteří od 4. července přešli na naše území, abych z nich mohl vybrat asi stovku lidí do speciální jednotky, jež by měla brzy začít s pravidelnou a systematickou rutinní prací technického a logistického směru, kterou jsem měl až dosud se svým mužstvem na krku. Lidé, s nimiž jsem mluvil, byli již prověřeni, a všichni mají technické vzdělání nebo pracovali v průmyslové správě. Šlo o zhruba tři sta mužů spolu s ženami a dětmi, což bylo optimistickou známkou silícího přílivu čerstvé krve na naše území. Dosud neznám celkový počet, ale vím, že se za poslední týdny síly organizace v Kalifornii znásobily. Připouštím však, že se jedná jenom o malou část hlásících se dobrovolníků.

Většina z přichozích se buď soustřeďuje do oddílů k práci na farmách nebo je v případě odpovídajícího věku oblékáme do uniforem. Vybavujeme je zbraněmi, které jsme vyhrabali z vybombardovaných zbrojnic Národní gardy. Takto postupně zvětšujeme své bojové síly, i když mají hodně daleko do výkonnosti vojenských svazků stojících proti nám. Většina těchto „rychloukašených“ vojáků nemá žádný nebo jen nepatrný výcvik a dosud jsme prostě neměli příležitost dát jim ideologické školení, které se dostávává každému novému členovi organizace. Přesto v průměru s naší věcí sympatizují více než vojáci z povolání a co nejdříve je budeme hledět začlenit do profesionálních jednotek.

Tádal jsem se lidí, kteří ke mně dnes přišli, jak je postaráno o jejich denní potřeby a v jaké situaci jsou jejich rodiny. Dotazoval jsem se jich také po vzdělání a profesních zkušenostech. Prakticky všem se dostalo ubytování v obytném bloku bývalé černošské oblasti na jižním okraji Los Angeles, kterou jsme nedávno vyčistili. Organizace si v jednom malém apartmá zřídila hlavní stan jednotky, kde teď vedu zmíněné pohovory.

Jen málokdo z nich přednesl nějakou stížnost, přestože se prakticky všichni zmínili o neuvěřitelné špině v budově, do níž se nastěhovali. Některé byty byly skutečně tak zaneřáděné, že jsou prakticky neobyvatelné. Všichni se však s chutí pustili do práce a po pár dnech desinfikování, drhnutí a opravování jsou již znát výrazné změny k lepšímu.

Podnikl jsem malou inspekční obchůzku a byla radost pozorovat hrající si bílé děti na místech, kde se ještě nedávno rojily tlupy řvoucích barevných zmetků. Na prostranství kolem budovy pracovala asi dvacetičlenná skupina rodičů, kteří nasbírali malou horu odpadků: plechovky od piva, prázdné kartóny od nerůznějších jídel, rozbitý nábytek a zrezivělé kuchyňské přístroje. Dvě ženy přerývaly vyměřený kus zpustošeného a rozšlapaného trávníku na společnou zahradu. V oknech, která až dosud znala jen potrhané lepenkové závěsy, teď už většinou visely světlé záclony, nejspíš narychlo ušité z prostěradel a pak podomácku obarvené. Čerstvé květiny stály na parapetech, které předtím sloužily jen k odkládání pivních láhví.

Tito lidé sem většinou přišli jen s tím, co měli na sobě. Nechali všechno doma a riskovali životy, jen aby zde mohli být s námi. Je smutné, že zatím pro ně nedokážeme udělat víc, ale jsou to houževnatí lidé, kteří se o sebe umějí postarat.

Jako prvního jsem dnes ráno vyhledal muže, který měl někde sehnat nákladák k pravidelnému odvozu odpadu z nové kolonie a každodennímu přivážení potravin z rozdělovny přidělů vzdálené odsud asi šest mil. Odpovídá také za technickou údržbu vozu a sám si musí shánět benzín do té doby, než zařídíme zásobovací systém pohonných hmot. Je mu už šedesát a dříve vlastnil továrnu na plastické hmoty v Indianě, ale přesto je šťastný, že zde může pracovat jako popelář!

Až uvedeme všeobecnou situaci civilního obyvatelstva do náležitých kolejí, bude průměrná hustota obyvatelstva v naší části Kalifornie méně než poloviční. Bude tu spousta

místa pro nově příchozí. Nejspíš také srovnáme polovinu průmyslové a obytné části losangeleské aglomerace se zemí a vysázíme tam stromy. To je ovšem ještě hudba budoucnosti a našim bezprostředním úkolem je usazovat nové lidi v oblastech dobře oddělených od takových, které jsme ještě zcela „nevypleli“.

Ale i jen skromný počátek, který jsme zatím udělali, mě naplňuje radostí a hrdostí. Je to jako zázrak, procházet se ulicemi, kde se ještě před pár týdny potloukaly a na každém rohu zevlovaly tlupy barevných, a kde nyní člověk vidí jen samé bílé tváře hledící s důvěrou do budoucnosti. Žádná oběť není a nesmí být dost veliká k dovedení naší revoluce do úspěšného konce a k zajištění budoucnosti všem těmto lidem - pro děvčata ze 128. potravinové čety z Los Angeles i pro miliony jim podobných v celé zemi.

Kapitola XXIII

1. srpen 1993: Dnes byl „den oprátky“ - hrůzný, krvavý, ale nevyhnutelný den. Poprvé po všech těch týdnech je dnes v celé Jižní Kalifornii klidný a zcela pokojný večer. Noc je však naplněna tichou hrůzou; na desetitisících sloupech veřejného osvětlení, na stožárech elektrického vedení i na stromech celé obrovské městské aglomerace visí děsivé postavy.

Jsou vidět všude v osvětlených částech města. Bylo k tomu použito dokonce i dopravních značek a semaforů, a prakticky na každém rohu, kolem nějž jsem procházel cestou do hlavního stanu, se houpalo jedno tělo - čtyři na každé křižovatce. Jen na jednom jediném silničním nadjezdu asi míli odsud visela skupina třiceti mrtvol, z nichž každá měla na krku ceduli s nápisem: „Zradil jsem vlastní rasu.“ Dvě nebo tři postavy z této skupiny oblékli před pověšením do talárů a vesměs šlo tedy nejspíš o členy učitelského sboru z blízké kalifornské univerzity v Los Angeles.

Ve čtvrtích s dosud neobnovenou dodávkou proudu jsou mrtvoly méně viditelné, ale ve vzduchu visící pocit hrůzy je zde ještě silnější nežli v osvětlených částech města. Cestou z hlavního stanu do svého příbytku jsem procházel obytnou čtvrtí, v níž byly dva bloky neosvětlené. Uprostřed jednoho z nich jsem spatřil osobu, stojící na chodníku přímo proti mně, jak se mi alespoň zpočátku zdálo. Ani když jsem se přiblížil k mlčenlivé postavě, jejíž obličej skrýval stín velkého stromu, nepohnula se a bránila mi v cestě.

Znejistěl jsem a vytrhl z pouzdra pistoli. Když jsem pak k postavě ještě trochu pokročil, začala se ke mě pomalu otáčet. Byl to tak příšerný pohyb, že jsem se bez dechu zastavil - pak listím stromu prokmitlo měsíční světlo a padlo přímo na bezhlesně se otáčející postavu.

Jako první jsem spatřil už známý nápis „Potupila jsem vlastní rasu“ a pak hrůzně sešklebený obličej mladé ženy s vyboulenýma očima a otevřenými ústy. Teprve pak jsem objevil provaz ztrácející se mezi větvemi. Nejspíš se vahou těla provaz natáhl nebo povolila větev a nohy oběšené se dotýkaly dlažby chodníku, což pak vyvolávalo strašidelný dojem oživlé chodící mrtvoly.

Vzpamatoval jsem se z leknutí a rychle jsem šel pryč. Dnešní večer jistě budou ve městě k vidění tisíce takových pověšených ženských těl se stejným plakátem na krku. Byly to ženy, které se provdaly za negry, Židy nebo jiné nebělochy nebo s nimi žily.

Bylo zde také množství mužů s cedulkou „Potupil jsem vlastní rasu“, ale žen této kategorie bylo odhadem sedmkrát až osmkrát víc. Na druhé straně představují asi devadesát procent oběšenců muži s nápisem „Zradil jsem vlastní rasu“, takže ohledně zrady jsou obě pohlaví zhruba v rovnováze.

Muži s posledně zmíněným označením jsou politici, advokáti, obchodníci, rozhlasoví a televizní hlasatelé, soudci, učitelé, úředníci školské i městské správy, byrokrati, kazatelé nejrůznějších sekt a ostatní, kteří kvůli kariéře, společenskému postavení nebo voličským hlasům pomáhali systému prosazovat jeho program multirasové společnosti. Systém jim už zaplatil jejich třicet stříbrných a dnes tedy dostali i od nás zaslouženou odměnu.

Začalo to dnes časně ráno o třetí. Včera po celý den trvaly zvláště prudké výtržnosti a nepokoje, kdy se Židé snažili pomocí megafonů popichovat masy k házení kamenů a lahví na naše vojáky. Někteří z davu se skutečně dali strhnout k provolávání hesel „Pryč s rasismem!“, „Rovnost všem!“ a podobných populistických žvástů, kterým je Židé naučili. Vzpomněl jsem si na masové demonstrace během vietnamské války a musím uznat, že na takové věci mají Židé mimořádný talent.

Dnes ráno ve tři však už zhlouplé masy dávno skončily se svými orgiemi násilností a řvaní, a zalezly doma do postelí, s výjimkou jedné tvrdošíjné skupiny, která z tlampače vrískala svá prosystémová hesla do přilehlé obytné části, občas přerušovaná ječivou

rockovou „hudbou“ a výkřiky „Bratrství“.

Potom však naše vojenské jednotky naráz vnikly do tisíců obytných bloků v pěti městských částech. Velitel každé jednotky měl u sebe přesný seznam jmen a adres. Ječivá „muzika“ náhle ustala a místo ní bylo všude slyšet praskání rozbíjených dveří pod okovanými botami vojáků. Bylo to stejné jako při razích na zbraně před čtyřmi roky, jenže v opačném směru; pro přepadené však byl výsledek stejně drastický a definitivní. S osobami, které vojáci vyvlékali na ulici, se nakládalo dvojím způsobem. Pokud šlo o nebělochy včetně Židů i těch, kteří tak jen vypadali, ti byli spěšně zformováni do pochodových kolon a nastoupili cestu bez návratu do kaňonu v pohoří na sever od města. Na sebemenší pokus o odpor odpovídali vojáci okamžitě kulkou.

Naproti tomu běloši byli téměř ve všech případech na místě pověšeni. Na krk jim zavěsili jeden z obou předtištěných plakátů, svázali jim ruce za zády, přiložili smyčku, volný konec provazu přehodili přes vhodnou větev nebo semafor, a pak už jen zatáhli, zatímco se vojáci už zabývali dalším jménem ze seznamu.

Věšení a formování kolon smrti trvalo bez přerušení deset hodin. Když dnes krátce po poledni vojáci skončili svou hrůznou práci a vrátili se do posádek, byla oblast Los Angeles zcela a úplně vyčištěna. Obyvatelé čtvrtí, do nich se ještě včera bylo možné odvážít jenom v obrněném transportéru, se dnes třásli za zamčenými dveřmi, a ze samého strachu se ani neodvažovali vyhlédnout mezírkou mezi staženými závěsy. Během celého dopoledne se neobjevila jediná známka organizovaného odporu proti vojákům a odpoledne by už na něco takového nepomyslel ani ten nejzručivější.

Spolu se svými muži jsem byl celý den uprostřed největší vřavy a naším úkolem byly převážně komunikační záležitosti. Když exekučním jednotkám začaly docházet provazy, použily místo nich kilometry drátů elektrického vedení; my jsme jim k tomu zajistili stovky žebříků.

Rovněž jsme ve všech obytných čtvrtích vylepovali provolání revolučního vedení s výstrahou občanům, že s okamžitou platností každý projev rabování, výtržnosti nebo sabotáže i neuposlechnutí příkazů vojáků bude podle stanného práva potrestán zastřelením. Proklamace dále obsahovala tutéž výstrahu všem, kteří by vědomě skrývali Židy, úmyslně podávali policejním jednotkám falešné zprávy nebo naopak důležité informace zatajovali. Dále se tam oznamovalo, že jsou ve všech úředních ohlašovacích vyloženy abecední seznamy jmen, a v nich uvedené osoby jsou povinny se v určený den a hodinu dostavit k registraci a přidělení do pracovní jednotky.

Dnes kolem deváté jsem se blízko radnice málem dostal do ozbrojeného střetu s velitelem jedné roty. Byli tam k oběšení svezeni různí hlavouni: známí politici, prominentní hollywoodské herečky a herci i několik prominentních osobností z televize. Kdybychom je jako každého jiného pověsili před jejich vlastními domy, vidělo by to jen málo lidí, ale my jsme chtěli, aby to posloužilo za poučný příklad většímu okruhu diváků. Ze stejného důvodu jsme vysílali v televizi popravu několika kazatelů různých církví z našeho seznamu, kteří zradili základní principy křesťanství.

Pohoršení však vyvolala skutečnost, že mnozí hlavouni se dostali před radnici víc mrtví než živí; vojáci si je během transportu vzali do parády.

Známa herečka, nechvalně proslulá angažovaností za míšení ras a chvalozpěvy na multirasovou „lásku“, přišla ještě před položením oprátky o většinu vlasů, oko i o několik zubů, nemluvě už o oblečení. I jinak byla zbědovaná, zakrvácená a plná pohmožděnin. Kdybych se nezeptal, ani bych nevěděl, o koho jde. Ptal jsem se sám sebe, jaká má potom smysl ji veřejně popravít, když ji lidé už nemohou poznat a udělat si správné závěry z jejího dosavadního jednání i trestu?

Pak jsem si všiml vřavy kolem nákladního auta, které právě před radnici přijelo. Zahlédl jsem tam mimořádně tlustého chlapíka, v němž jsem okamžitě poznal federálního soudce, který v posledních letech jménem systému vynášel nejtvrdší rozsudky a rovněž mimo jiné schválil rozšíření zatýkácího oprávnění Rady pro lidská práva i na černé pomocné

šerify. Nyní se zoufale bránil snaze vojáků stáhnout z něj pyžamo a obléknout do taláru.

Jeden z vojáků srazil soudce na zem a ostatní mu začali zpracovávat obličej a břicho pažbami. Za chvíli upadl do bezvědomí a možná byl dokonce už mrtvý, když mu položili kolem krku smyčku a bezvládnou postavu pak vytáhli na lucernu. Přítomný televizní kameraman celou scénu zabíral do živého vysílání.

Byl jsem znechucen tímto a mnoha dalšími podobnými případy, a vyhledal jsem velící důstojníka, abych mu přednesl stížnost. Požádal jsem jej o rozmluvu a zeptal se, proč neudrhuje v mužstvu nebytnou kázeň a jednoznačně jsem mu řekl, že bití zajatců působí pravý opak toho, o co nám jde.

Musíme sice veřejně ukázat nesmlouvavou tvrdost a bezohlednost vůči nepřátelům naší rasy, ale sotva něčeho dosáhneme, budeme-li se chovat jako banda Ugandanů nebo Portorikánců.[15] Především musíme všem ukázat, že jsme sami dokonale disciplinovaní, protože přísnou disciplínu vyžadujeme také od civilního obyvatelstva. Nikdy nesmíme dát průchod svým pocitům hněvu nebo osobní nenávisti, nýbrž musíme svým jednáním dávat neustále najevo, že všechno co děláme, slouží vyšším cílům.

Moje slova velitele rozrušila a začal řvát, abych se staral o svoje věci. Když jsem trval na tom, že tento případ je také mojí záležitostí, zrudl v obličeji a zasípěl, že za všechno tu odpovídá on a ne já a že v dané těžké situaci dělá co může.

Celkem správně poukázal na skutečnost, že organizace za minulý měsíc nahradila více než polovinu jeho jednotky nevyškolenými nováčky, a proto bych měl pochopit, že disciplína není taková, jaká by měla být. Rovněž mi řekl, že rozumí natolik „psychologii“ svých mužů, aby si byl vědom prospěchu svého dovolení bít zadržené. Vojáci si tím ospravedlňují své chování vůči zajatcům, kteří jsou jejich nepřátelé, a tak jako tak si zasluhují viset.

Neměl jsme vlastně ani co namítnout proti velitelovým důvodům, ale přesto jsem se zadostiučiněním pozoroval, že sotva se ode mne otočil, rozeběhl se zuřivě ke skupině vojáků a poručil jim přestat otloukat těžkými pistolemi dlouhovlasé, zženštilé a cizokrajně vyhlížející stvoření - populárního rockového „umělce“.

Po dalším uvažování jsme začal na záležitost nahlížet více očima velitele. Ohledně disciplíny musíme samozřejmě mnohem tvrději zasahovat, ale v tuto chvíli je pro nás politická spolehlivost vojáků mnohem důležitější než disciplína. Opatření k tvrdším zásahům mezi obyvatelstvem odkládáme jen do té doby, než z armády vytlačíme nespolehlivé vojáky z povolání, odzbrojíme je a postupně nahradíme novými lidmi, kteří k nám přecházejí přes nepřátelské linie.

Chceme také získat čas k obeznámení vojáků se zdejšími novými pořádkem a k alespoň částečné přípravě na současné úkoly. Proto také vědomě dovolujeme civilnímu obyvatelstvu vymykat se kontrole víc, než bychom normálně připustili, a saháme jen k polovičatým opatřením, která problémy civilního obyvatelstva z dlouhodobé pohledu neřeší.

Jak jsem se dnes dozvěděl, další důvod průtahů spočívá v tom, že potřebujeme ještě nějaký čas k sestavení seznamu pro zatýkání. Členové organizace zde i v ostatních částech země zakládali svazky o kariéristech, horlivých zbožňovatelích Židů, teoretických rovnosti a dalších provinilcích proti bílé rase, stejně jako shromažďovali adresy všech nebělochů bydlicích v převážně bělošských čtvrtích.

Těch posledních, které byly až do posledního měsíce neustále aktualizovány podle daného stavu, nyní můžeme beze změny použít, ale vyhodnocení a probrání celého archivu vyžaduje obrovské množství práce. A té je před námi i tak stále ještě až příliš mnoho.

Tak například tam může o nějaké rodině stát, že se dopustila zločinu proti rase, protože sousedé si všimli, že se večírku v jejich domě jednou zúčastnil černoch, nebo že měli na autě nálepku „Rovnost všem“, kterou tehdy Rada pro lidská práva masově rozšiřovala. Obecně se takoví lidé nedostanou na listinu zatčených, pokud ve svazku

nebudou jiné přitěžující důkazy. V opačném případě bychom totiž museli pověsit nejméně deset procent bílých - což je neproveditelné a nesmyslné!

Dokonce i kdybychom chtěli a dokázali tolik lidí pověsit, nebyl by k tomu žádný pádný důvod, protože v průměru nejsou o nic horší než většina z těch zbývajících devadesáti procent. Mají vymyté mozky, jsou slaboši, egoisté a schází jim pocit sounáležitosti s vlastní rasou - ale to samé platí o většině dnešních lidí. Jednou už jsou takoví a my je tak zkrátka musíme brát, přinejmenším jako výchozí stav.

V celých dějinách lidstva je tomu skutečně tak, že jen malá část dané populace je buď dobrá nebo špatná. Většina bývá morálně neutrální, neschopná se rozhodnout co je správné a co nesprávné, a řídí se podle toho, kdo a co je momentálně v kurzu.

Když řídí společnost dobří a spravedliví muži se správným programem, odrazí se to v celé společnosti a dokonce i lidé bez originality a vlastního morálního citění budou nadšeně podporovat její vysoké cíle. Když se však dostanou k vládě zločinci, jak je tomu v Americe již po dlouhá léta, bude se většina obyvatelstva cítit spokojená a šťastná v nejhorších formách degenerace, a s pocitem správné věci bude papouškovat každou špinavou a destruktivní myšlenku, která se jí předhodí.

Většina dnešních soudců, učitelů, herců, správních úředníků atd. není vědomě či záměrně zlá nebo cynická, když se nechává vést Židy. Považují se za „dobré občany“ stejně tak, jak by o tom byli přesvědčeni, kdyby jednali úplně opačně pod vlivem dobrých vůdců.

Proto nemá smysl všechny je zabít a tyto morální slabochy snad bude možné z naší rasy vyloučit teprve v průběhu generací. V dané chvíli postačí odstranit vědomě bezcharakterní a zavrženíhodné elementy a s nimi ještě pár set tisíc našich morálně postižených „dobrých občanů“ v celé zemi jako výstrahu ostatním.

Pověšení některých nejhorších provinilců na vlastní rase ve všech částech Ameriky jistě výrazně přispěje k ukáznění a srovnání kroku většiny obyvatelstva a naučí ji to jasnějšímu myšlení. To však není jen prospěšné, ale také absolutně nezbytné. Lidé potřebují silný psychologický šok k vykořenění pochybných a po tak dlouhou dobu jim do hlav implantovaných myšlenek.

Je mi to vcelku jasné, ale musím přiznat, že mi přesto dělají starosti určité věci, které jsem dnes viděl.

Když začala první zatýkání, nebylo veřejnosti dostatečně jasné, co to znamená, a mnozí občané se chovali arogantně a urážlivě. Byl jsme přítomen scéně, kdy vojáci krátce před svítáním vyvlekli asi tucet mladých lidí z velké budovy blízko univerzity. Mladíci spolu se svými nezatčenými kolegy vykřikovali nejhorší oplzlosti a plivali na naše muže. Až na jednoho byli všichni zatýkáni Židé, negři nebo bastardi nejrůznějších odstínů. Dva nejvíc běsníci byli na místě zastřeleni a ostatní shromážděni do pochodové kolony.

Poslední přišla na řadu asi devatenáctiletá běloška, sice trochu rozbředlá, ale přesto poměrně hezká. Zastřelení dvou kolegů jí tak otrásl, že přestala vojákům nadávat do „rasistických sviní“. Jakmile však poznala, že se jí také chystají oběsit, propadla hysterickému záchvatu. Snažili se jí vysvětlit, že to je cena za zhanobení vlastní rasy, protože žila s černým milencem, ale ona jen stále opakovala: „A proč právě já?“

Když jí položili smyčku kolem krku, začala vřískat: „Dělala jsem jenom to co všichni ostatní. Proč jste si vybrali zrovna mně? To je nespravedlivé! A co ta mrcha Helena, ta s ním přece také spala.“ Při posledním výkřiku, který přešel v smrtelné zachroptění, začala jedna mladá žena z davu v panické hrůze utíkat pryč; nejspíš to byla „mrcha Helena“.

Zoufalá otázka mladé ženy „proč právě já“ zůstala samozřejmě bez odpovědi, přestože je jednoduchá - její jméno, narozdíl od Heleny, bylo uvedeno v našem seznamu. Není to ani „spravedlivé“ ani nespravedlivé. Popravené se stalo po zásluze, ale nejspíš by si Helena zasloužila stejný osud a bezpochyby teď trpí „mukami zavržených“ se strachem, že se na ní něco provalí a ona zaplatí stejnou cenu jako její přítelkyně.

Drobná epizoda mě v mnohém poučila o politickém teroru, protože přesně tato svévole a nespravedlivost jsou důležitými aspekty jeho účinnosti. Existuje nepochybně mnoho lidí v situaci takové Heleny, kteří ze strachu před bleskem z čistého nebe teď chodí opatrně jako na vejcích.

Bědování mladé ženy „dělala jsem jen to co všichni ostatní“ ztělesňuje deprimující aspekt epizody. Samozřejmě že přeháněla, ale je také pravda, že kdyby jí ostatní nedali špatný příklad, nikdy by se neprovinila zločinem proti rase. Zaplatila za hříchy ostatních i za svůj. Nyní je mi zřejmější než kdy dříve, jak nutné je vstítit všem našim lidem nové morální základy, nové chápání zásadních hodnot, aby už nadále nebyli morálním odpadem jako byla tato politováníhodná žena i většina současných Američanů.

Krátce po poledni jsem měl znovu na očích příklad nedostatku zdravé a přirozené morálky. Právě jsme věšeli skupinu asi čtyřiceti stavebních podnikatelů a obchodníků s nemovitostmi před kanceláři společnosti „Šťastný domov“. Všichni odsouzení spolupracovali na speciálním programu, který pomocí mimořádně výhodných hypotéčních úvěrů umožňoval barevným rodinám pořizovat si domy v převážně bělošských čtvrtích. Jedním z nich byl podsaditý pětatřicetiletý a dobře vyhlížející blondýn s krátkými vlasy, který se urputně hájil: „K čertu, já jsme přec nikdy nesouhlasil s jakoukoli formou takového svinstva, jako je míšení ras. Zvedá se mi žaludek, jen vidím tyhle smíšené rodiny s jejich nepodařenými zmetky. Jenže člověk si musí nějak vydělávat na živobytí, pravda? Hlavní stavební inspektor mi prozradil, že může přehlédnout nějaké to nedodržení stavebních předpisů jen u těch makléřů, kteří se zúčastní programu speciálních hypoték.“

Tím nám nechtěně prozradil, že na jeho žebříčku hodnot stojí peníze mnohem výše než věrnost vlastní rase, což bohužel platí také o mnohých z těch, které jsme dnes neoběsili. Nuže, tenhle si sám vybral a nezasluhuje slitování.

Vojáci se s ním samozřejmě nedohadovali. Když přišel na řadu, prostě ho popadli a naložili s ním stejně nestranně jako s ostatními, kteří se už stoicky oddali osudu. Popravčí čtyři měly rozkaz s nikým nediskutovat nebo cokoli vysvětlovat kromě stručného konstatování zločinu, za nějž bude dotyčná osoba pověšena. Nic nedávali na sebe přesvědčivější zaklínání se nevinou obvyklým „to musí být nějaký omyl“. Není pochyb, že dnes došlo i k nějakým přehmatům: záměna osob, chybná adresa, rozsudek na základě falešného obvinění, ale když exekuce jednou začaly, nikdo se už na možné omyly neptal. Byl to bohužel jediný způsob, jak veřejnosti vstítit obraz naší nesmiřitelnosti.

Nepochybně jsme udělali pěkný kus přesvědčovací práce. Sotva se dnes odpoledne vrátily exekuční čtyři do kasáren, začali jsme z celého města dostávat první hlášení o náhlé vlně vražd a násilných činů. Na odlehlých chodnicích, v úzkých uličkách a v domovních chodbách se objevovaly mrtvoly, většinou s bodnými ranami. Naše hlídky také našly hodně zraněných, celkem několik stovek.

Přestože mezi zabitými a zmlácenými bylo i několik černochoů, rychle jsme zjistili, že jde převážně o Židy. Byly to zjevně osoby, které naše popravčí komanda nějak přehlédla - ne však občané!

Výslechy většiny zraněných Židů ukázaly, že přinejmenším někteří z nich se skrývali u bělošských rodin. Po vydání naší proklamace však i tito židomilové dostali strach a vyhnali je na ulici. Občanské hlídky s noži a obušky pátraly i po těch Židech, kteří na našich seznamech nebyli.

Jsem si jist, že bez tvrdé lekce „dne oprátky“ bychom občanstvo nikdy tak rychle nepřiměli k spolupráci. To popravčí den přiměl každého jednotlivce k co nejrychlejšímu rozhodnutí.

Zítř odpoledne začne několik našich lidí sestavovat civilní pracovní jednotky k odřezávání viselců a dopravování těl na místa, která jsem k tomu účelu vybral. Odklizení všech mrtvol - jejichž počet se pohybuje mezi 55 až 60 tisíci - si nejspíš vyžádá tři nebo čtyři dny, což při současných vedrech bude dost nepříjemné. Přesto cítíme úlevu, že negativní část naší úlohy máme za sebou! Teď už všechno půjde nahoru v dobrém smyslu

slova: reorganizace, převýchova a obnova celé společnosti.

[15] *Uganda* byla politickým subútvarem Afriky v éře před novým letopočtem, kdy byl tento kontinent obýván černou rasou. *Portoriko* je staré označení ostrova Nová Karolina a nyní tam žijí potomci uprchlíků z radioaktivně zamořených oblastí jihovýchodu Spojených států. Ostrov byl před rasovou očistou v závěrečných dnech Velké revoluce obýván nezřetelnou rasovou směsí.

Kapitola XXIV

8. srpen 1993: Před čtyřmi dny jsem byl jmenován vedoucím nově zřízeného úřadu pro zásobování, podniky služeb a dopravu. Jedná se jen o dočasnou úlohu, protože během deseti dnů předám funkci jednomu technikovi ze skupiny dobrovolníků, s nimiž jsem poslední tři týdny spolupracoval. Bude mít k dispozici značný počet místních lidí, kteří dříve pracovali ve státní, krajské či městské správě nebo v podnicích služeb, takže jsem si jist, že dokáže z úřadu odstranit dosud přetrvávající nedostatky a nešvary.

Poté, co se více než polovina lidí z klíčových podniků vrátila na svá pracoviště, začaly jít věci téměř normálně. Na celém našem území jsme obnovili dodávky elektřiny a proudu, zajistili jsme provoz čističek a odvoz odpadků i telefonní služby, ovšem proud je stále ještě přísně na přiděl. Otevřeli jsme dokonce i padesát benzinových čerpadel, kde mohou tankovat i civilisté se zvláštním statusem.

Příslušné odpovědné služebny už pokrývají celou naši enklávu od Vandenbergu po mexickou hranici, a proto jsem také strávil nekonečné hodiny v autě, abych si zjednal přehled o potřebách i rezervách různých oblastí a mohl tak všechno co nejlépe sladit. Vedle armády a úřadu potravinového zásobování je tato služebna odpovědná za nejdůležitější funkce a má také nejvíc zaměstnanců ze všech úřadů, které jsme zřídili.

Jedním z nejzajímavějších aspektů mé práce je koordinace s úřadem zásobování, který se zabývá výrobou potravin. V první řadě jde o průběžné řešení nastalých problémů. Úřad k výrobě potravin zmobilizoval více než 600 000 lidí, což je čtvrtina pracovní činné části obyvatelstva pod naší kontrolou. Kolem deseti až patnácti procent z nich jsou běloši, kteří už dříve v zemědělství pracovali. Asi třetina mladých dobrovolníků spadá do věkové kategorie 12 až 18 let a zbytek pak tvoří lidé z městských oblastí, kteří dříve zastávali povolání, jež nyní nejsou životně nezbytná.

Mnoho lidí z posledně jmenované skupiny dělá poprvé v životě skutečně produktivní práci; to znamená, že zásobovací úřad vedle své obvyklé práce ještě výrazně přispívá k novému společenskému začlenění a náš úřad pro výchovu s ním na tomto poli úzce spolupracuje. Každý pracovník se týdně účastní deseti vyučovacích hodin a je potom zařazen nejen podle kvality své práce, nýbrž i podle toho, jak se umí z lekcí poučit.

Pokračuje nepřetržitě „třídění“ a pracovníci jsou podle svých postojů i pracovních výkonů postupně přeřazováni do zvláštních skupin, které jsou zárodkem pracovních čet k výchově vedoucích kádrů. Z nich potom budou vybírání kandidáti členství v organizaci.

Během inspekční cesty ohledně způsobu práce našeho úřadu jsem se při vhodných příležitostech zastavil a promlouval s dělníky na polích. Morálka skupin s vysokým procentem bývalých společenských parazitů se výrazně lišila od skupin příštích vedoucích kádrů, ale obecně jsem konstatoval, že se nepracuje špatně. Bylo jim všem vysvětleno, že vzdor revolucí vyvolaným omezením a újmám si mohou být jisti, že je dostatek potravin pro každého - ovšem jen pro toho, kdo pracuje.

Stále ještě jsem si nemohl zvyknout na příjemnou skutečnost, že všichni lidé na polích byli běloši. Vzduch byl čistý, slunce jasně svítalo a život byl ve všech ohledech mnohem radostnější. Je až neuvěřitelné, jak úžasnou změnu naše revoluce vyvolala!

Rovněž sami dělníci ten rozdíl cítili, ať už stáli ideologicky při nás nebo ne. Objevil se mezi nimi až dosud neznámý pocit solidarity, duchovního spříznění a nezištné spolupráce ke zvládnutí společného úkolu.

Potěšující byla i většina zpráv z ostatních částí země.

Sytém se sice ještě držel, ale jenom za cenu stále otevřenějšího a brutálnějšího útlaku. V celé zemi platí válečné právo a systém je při zastrahování bílého obyvatelstva

odkázán na kvapně vyzbrojené oddíly černých násilníků. Dobrá polovina profesionálních vojenských jednotek je kvůli „nespolehlivosti“ držena v kasárnách.

Téměř všude se poměry zhoršují. Společnost trpí výpadky proudu, zhroucením dopravního systému, atentáty i častými sabotážemi v průmyslu. To všechno pak v začarovaném kruhu vede k dalším a dalším nepokojům.

Operační jednotky organizace odvádějí hrdinskou práci, ale jejich ztráty jsou až bolestně vysoké. V současnosti je jejich jediným cílem udržovat tlak na systém i na obyvatelstvo, a proto bez ustání dotírají na každý dostupný cíl. Od dobrovolníků, kteří ve stále větším počtu procházejí liniemi nepřítele na naše území, máme shodné informace o účinku chaotických poměrů na obyvatelstvo. Bílí liberálové a menšiny hystericky vykřikují, že vláda by s tím měla „něco udělat“, konzervativci bědují a lomí rukama nad všeobecnou „neodpovědností“, a průměrný občan je stále více rozezlený na všechno, co má se situací co dělat: na nás, na systém, na černochoy i na nejružnější mluvčí liberálů a konzervativců. Chce se prostě co nejrychleji vrátit k „normálním“ poměrům a k navyklému komfortu.

Propagandisté systému do nemožnosti nafukují násilnou evakuaci barevných i naší bleskovou justici ohledně provinilců proti rase i dalším zdegenerovaným elementům. S výjimkou liberálů a menšin však propaganda systému nemá žádný účinek. Většina obyvatelstva je v současné době až příliš zaměstnána vlastními problémy, než aby uronila slzu nad „oběťmi rasismu“.

Největší starost nám nyní dělá Severní Kalifornie, kde se věci vymkly kontrole. Generál Harding tamější situaci dokonale zpackal a vlastně dobře nám tak, když jsme se tak klidně zapletli s konzervativcem. Stejně jako všichni ostatní i Harding chyběl, když se rozdával rozum, ale pro vyrovnání dostal dvojitou porci tvrdohlavosti.[16]

Pokud se situace v oblasti San Francisco - Sacramento rychle nezlepší, může přerůst v občanskou válku s jednotkami generála Hardinga. Pro systém by to byl hotový dar z nebes. Jediným správným Hardingovým počinem byla roztržka s Washingtonem během prvních týdnů naší ofenzivy ze 4. července, kdy už bylo jasné, že systém ztratil v Kalifornii půdu pod nohama. Tehdy z vlastní iniciativy prohlásil, že Severní Kalifornie má nezávislou vojenskou vládu a dokázal na svou stranu získat většinu důstojníků tamějších vojenských jednotek (samozřejmě s výjimkou našich tajných agentů v armádě).

Revoluční velitelství se tehdy jednoduše rozhodlo pro praktický postup v tom smyslu, že nechalo Hardingovi volnost operovat na svém území podle vlastních představ a naši lidé dostali pokyn nic proti němu zatím nepodnikat. To nás ušetřilo velkých škod, protože armáda v Severní Kalifornii měla mnohem větší ztráty než my tady na jihu. Důvod spočíval v tom, že Harding otálel s přijetím dostatečně radikálních opatření k upevnění své autority a neskoncoval s černými vojáky.

Rovněž se mu vůbec nepodařilo dostat pod kontrolu civilní obyvatelstvo, a to znovu jen proto, že myšlenka na radikální postup mu podle všeho vůbec nepřišla na mysl. Židé i ostatní bolševické elementy v San Franciscu jej soustavně vodili za nos, a již nejméně měsíc se v Sacramentu bouřili Mexikáni a tropili masové výtržnosti.

Když za ním minulý měsíc přišla delegace lidí z organizace s návrhem společné vlády v Severní Kalifornii, v níž by Hardingovi připadla obrana a naši organizaci civilní záležitosti včetně policejních sil, nechal je zatknout a tvrdošíjně odmítal jejich propuštění. Od té doby vydával idiotské dekrety např. k „obnově ústavy“, k uspořádání nových voleb a k „obnově republikánské formy vlády podle představ otců zakladatelů“ a řadu podobných nesmyslů.

Naše radikální opatření na jihu Harding pranýřoval jako „komunistická“. Byl pobouřen a zděšen tím, že jsme před masovým odsunem barevných neuspořádali alespoň něco na způsob referenda, a dále že jsme Židy a prznitele rasy nestavěli jednotlivě před soud a místo toho jsme s nimi udělali krátký proces.

Chápe vůbec ten starý hlupák, že se Američané v současných těžkých poměrech nejsou schopni orientovat? Copak nechápe, že se Židé právě „čestně a podle ústavy“ zmocnili naší země a ujařmili ji? Jak mu natloucí do hlavy skutečnost, že se obecný lid již mnohokrát pokoušel o samovládu, ale vždy ztroskotal a byl na tom ještě hůře než předtím?

Kam by s touto televizí vypreparovanou generací voličů mohly vést nové volby jinam než zase do stejného židovského prasečího chlívku? A jak si asi tak představuje vyřešení problémů u nás dole na jihu bez radikálních opatření?

Copak Harding nevidí, že se chaos v jeho oblasti bude neustále zvětšovat, pokud jasně neoznačí jeho původce a náležitě s nimi nezatočí? Opravdu nedokáže pochopit, že vzhledem k početním poměrům není možné proti Židům, negrům a Mexikánům postupovat individuálně?

Zjevně nic z toho nechápe, protože ten idiot stále ještě vyzývá „odpovědné“ vůdce černých i „vlastenecké“ Židy ke spolupráci při obnově pořádku. Harding jako ostatně nikdo z konzervativců nedokáže udělat to, co se udělat musí, protože by to pro něj znamenalo potrestat viníky současně s „nevinnými“, tedy s „hodnými“ negry a „loajálními“ Židy, jakoby v současných souvislostech měly takové pojmy vůbec nějaký význam. Proto se jen bezmocně potácí sem a tam z obavy, že by se s jednotlivci mohlo jednat „nespravedlivě“, ale docela klidně přihlíží, jak v tutéž dobu jde všechno k čertu a civilisté na jeho území trpí terorem a umírají hladem jako mouchy. Generálové mají být z tvrdšího dřeva!

Jedinou, ale zato velkou výhodou, kterou nám situace na severu přinesla, byl příliv bílých uprchlíků. Po útěku před anarchií kolem San Francisca už přišlo na naše území více lidí, než kolik jich z celé země proklouzlo liniemi nepřítelů.

A tak ve Spojených státech máme paradoxně tři různé druhy společenského řádu: na severu konzervativní režim, na východě liberální židovskou demokracii, a u nás začátek zcela nového světa, který povstává z trosk starého.

23. srpen: Zítřka se vydám znovu do Washingtonu. Teď jsem už čtvrtý den ve Vandenbergu a učím se zacházet s jadernými hlavicemi. Bylo mi svěřeno vedení skupiny, která má do Washingtonu dopravit čtyři šedesátikilotunové hlavice a tam je potají rozmístit kolem hlavního města na připravená klíčová místa.

Spolu se mnou bylo zaučeno dalších padesát mužů, vesměs členů organizace, a každý z nich jako velitel své skupiny má za úkol podobnou misi. To znamená, že v první fázi bude po celé zemi rozmístěno dvě stě jaderných hlavice, a po nich budou následovat další.

Všechny hlavice jsou stejné a pocházejí z arzenálu velkorážného dělostřelectva, který naši lidé objevili.

Budou poněkud upraveny a pak mohou být přivedeny k výbuchu zakódovaným rádiovým signálem. Hlavice představují naši zpětnou pojistku pro případ, že bychom přišli o zdejší raketová zařízení.

Nynější poslání je to nejnebezpečnější, pro jaké jsem byl kdy vybrán. Bude mnohem obtížnější než zničení budovy FBI před dvěma roky. V pěti se musíme probít 3 500 mil nepřátelským územím a nesmíme být dopadeni; to všechno se čtyřmi jadernými bombami o váze půl tuny. Pak je ještě musíme propašovat na přísně střežená místa a ukrýt tak, aby nehrozilo nebezpečí jejich objevení.

Ohledně chystané mise mám smíšené pocity, a to nejen kvůli její nebezpečnosti; ostatně sotva na to pomyslím, žaludek se mi svírá. Tak předně opustím Kalifornii jen nerad. Být účastníkem zrodu nové společnosti je pro mě velice povznášející a navíc zde naše práce opravdu teprve začíná. Každý den začínají nové projekty, jichž bych se tak rád zúčastnil, zde klademe základy nového společenského řádu, který má zabezpečit budoucnost naší rasy na příští tisíciletí.

Kromě toho má pro mně osobně nesmírnou cenu možnost žít v normálním a zdravém světě bílých mužů; poslední týdny byly opravdu krásné. Deprimuje mě myšlenka, že musím opustit

tuto oázu a ještě jednou se tam venku vrhnout do žumpy plné negrů, Židů a zchátralých, duševně zvrácených bílých liberálů.

Na druhé straně jsou to už tři měsíce, kdy jsem se neviděl s Katy, a připadá mi to jako rok. Moje nadšení z toho, co jsme zde dosáhli, je bohužel tlumeno okolností, že Katy nemůže se mnou sdílet radost z našich úspěchů. Navíc nyní za změněných okolností žije ve Washingtonu v mnohem horších podmínkách a ve větším nebezpečí než my zde v Kalifornii; to vědomí ve mně každým dnem vyvolává silnější pocit provinění.

Přesto však mým nejsilnějším pocitem zůstává povinnost. Cítím hrdost, že jsem byl pověřen tak důležitým a obtížným úkolem, přestože jsem pořád ještě členem řádu jenom na zkoušku. Musím potlačit a odsunout stranou ostatní myšlenky a pocity, dokud nebude naše úloha úspěšně dokončena.

V uplynulých čtyřech dnech jsem nebyl informován pouze o funkci jaderných hlavic, za něž budu konec konců odpovědný, ale také jsem se dozvěděl, proč je úspěch našeho poslání tak důležitý pro samotné přežití nás všech. Byla to skutečná lekce strategie, po níž jsem náležitě vstřízlivěl.

Lidé revolučního vedení s očima upřenými na dlouhodobý cíl, kterým je naprosté vítězství nad systémem, se nenechávají ošálit našimi zdejšími úspěchy v Kalifornii ani současnými potížemi, s nimiž se systém musí potýkat. Jde o následující tvrdé skutečnosti:

1. Systém je mimo Kalifornii ve své podstatě prakticky nedotčený a početní nerovnost mezi vojenskou silou nepřítele a naší je ještě nepříznivější než před 4. červencem. Spočívá to v tom, že jsme museli své síly bezohledně nasazovat po celé zemi, jen abychom udrželi systém v šachu po dobu potřebnou ke konsolidaci zdejších úspěchů.

2. Bez ohledu na vojenské síly pod naší kontrolou je náš systém schopen snadno srovnat se zemí, jakmile dá znovu do pořádku současné problémy s morálkou v armádě. Jediným důvodem, proč můžeme systém tak dlouho držet na distanc, je naše pohrůžka odvetným jaderným úderem na New York a Tel Aviv.

3. Naši jaderné odstrašovací síle hrozí nebezpečí, že bude brzy neúčinná. Systém může vést překvapivý první úder proti nám s velkou pravděpodobností, že naše stacionární raketová síla vyřadí z boje dřív, než budeme schopni odpálit své střely. Jak vyplývá z pramenů tajné služby revolučního velitelství, je takový preventivní úder skutečně plánován. Systém bude zdrženlivý jen do té doby, než dokončí nezbytnou vojenskou reorganizaci, která mu zjedná důvěru v politickou spolehlivost US Army. Po zničení našeho jaderného potenciálu bude následovat masivní invaze a systém počítá s tím, že nás vyřídí v jednom nebo dvou dnech.

Ještě horší však je, že systém má také plán na nukleární zničení celé Jižní Kalifornie. A pokud se mu během dvou týdnů nepodaří získat plnou důvěru ve své pozemní síly, bude plán proveden.

Stále ještě neznáme přesný časový rozvrh akcí systému, ale máme zprávy, že více než 25 tisíc nejbohatších a nejvlivnějších Židů si již sbalilo věci a v posledních deseti dnech opustili oblast velkého New Yorku, přičemž si většinou brali jen omezené množství zavazadel, jaké je obvyklé na dvou či třítýdenní „dovolenou“.

Tím je celá naše strategie proti systému na vodě. Kdyby se nám dařilo hrozbou jaderného úderu zadržovat nepřítele na neomezenou dobu nebo alespoň na jeden či dva roky, mohli bychom jej nakonec porazit. S Kalifornií jako výcvikovou a doplňovací základnou s více než pěti miliony bělochů by bylo možné naši drobnou válku v ostatních částech země neustále rozšiřovat. Bez Kalifornie je to nemožné a systém o tom ví.

Musíme tedy okamžitě rozmístit mimo Kalifornii velký počet nukleárních zbraní a instalovat je v pohotovostních palpostech. Pak alespoň jednu z nich odpálíme, abychom systému ukázali, že musí čelit nové situaci. Pokud Kalifornii napadne, budeme nuceni odpálit současně všechny nebo alespoň většinu svých atomových zbraní rozestých po celé

zemi, abychom jedním mohutným úderem zničili sílu systému k organizovanému odporu.

Budeme-li k tomuto krajnímu kroku donuceni, přinese to bohužel i zánik většiny bílého obyvatelstva a naše země by pak byla vystavena nebezpečí invaze cizích národů. A to je velice chmurná vyhlídka.

[16]Turner má na mysli generálporučíka Arnolda Hardinga, velitele letecké základny Travis na půli cesty mezi San Franciscem a Sacramentem. Během revoluce sehrál Harding významnou, byť i nám škodlivou roli, která však trvala pouze jedenáct týdnů. Když selhaly ostatní pokusy o jeho odstranění byl nakonec 16. září 1993 zabit exekučním komandem organizace.

Kapitola XXV

4. září 1993: Přestože jsem už bezmála týden ve Washingtonu, mám teprve teď příležitost k psaní. Po neklidné jízdě z jednoho konce země na druhý jsme strávili ještě několik hektických dní ukládáním dvou z našich bomb. Teprve pak jsem se mohl těšit z první nerušené noci s Katy. Zítra musíme nainstalovat zbývající dvě bomby, ale dnešní večer jsem si vyhradil na doplnění zápisků.

Jízda z Kalifornie probíhala jako v nějakém ztřeštěném filmu. Ačkoli mám události ještě v živé paměti, nemohu téměř uvěřit, že se to všechno opravdu stalo. Poměry v zemi se za posledních devět týdnů strašně změnily, jako by nás stroj času přenesl do jiné éry, v níž se zcela změnila stará pravidla ke zvládnutí života, jimž jsme se od dětství učili. Naštěstí jsou naši protivníci těmi změnami zmateni stejně jako my.

Byl jsem až překvapen, jak snadno se nám podařilo opustit naši enklávu. Vojáci systému byli jen v některých hraničních oblastech soustředěni podél hlavních tahů a kolem zátarasů na vedlejších silnicích. Jejich posádky zřejmě opomněly vysílat do okolí hlídky, takže jsme je snadno a poměrně bezpečně obešli. Tím se současně vysvětluje, proč se od 4. července podařilo tolika dobrovolníkům projít na naše území.

Vojenského nákladáku jsme použili až k jízdě severně na Bakersfield a odtamtud pak dalších dvacet mil severovýchodně k místu, které bylo jen půl míle vzdálené od silniční uzávěry s černoškou posádkou. Mohli nás vidět, ale nedělali nám žádné potíže, když jsme z hlavní silnice sjeli dolů na hrbolatou polní cestu; to jsme už byli ve výběžku horského řetězu Sierry.

Asi po hodině namáhavé jízdy po strmé a sotva průjezdné horské cestě jsme znovu odbočili na hlavní silnici, ale teď už v bezpečnější vzdálenosti za vojenskou silniční uzávěrou, a také již hluboko v nepřátelském území. Nijak zvláště jsme se neobávali, že bychom v horách narazili na nějaký odpor, protože jsme věděli, že největší koncentrace vládních jednotek je u Čínského jezera na druhé straně Sierry. Měli jsme v úmyslu odbočit nejdříve na sever a pak pokračovat po hlavní silnici č. 395. Pro případ, že bychom potkali nějaký přísnový vůz, byli jsme připraveni na úzké horské cestě rozstřílet jej dřív, než si posádka stačí povšimnout, že jde o „nepřítele“. S odjištěnými samopaly jsme se připravili na nevídané setkání; kromě toho jsme měli v pohotovosti i dva raketometry. Naštěstí jsme zatím žádné vozidlo nepotkali.

Bylo nám jasné, že po neobyčejně slabém provozu v horách jistě narazíme na živější, jakmile dosáhneme mezistaní silnice sever-jih č. 395 východně od pohoří. Naši rozvědčící nám mohli podat jenom povšechný obrázek o postavení jednotek nepřítele, a tak daleko na východ už vůbec neměli tušení, co nás čeká na silničních uzávěrách i ostatních kontrolních stanovištích.

Věděli jsme však, že tou dobou tvoří běloši méně než deset procent mužů jednotek systému v pohraničních oblastech. Systém si postupně zase získal důvěru u části bílých jednotek, ale stále si ještě netroufal je umístit do blízkosti hranic, kde by mohli přijít k pokušení přeběhnout k nám. Přestože ti nemnozí bílí vojáci v této oblasti byli nadšenými stoupenci „multirasové společnosti“, pohlíželi na ně ostatní s podezřením, a černí se k nim také chovali náležitě opovržlivě. Naši zvědové informovali o případech, kdy tito bílí odpadlíci byli svými černými kamarády ponižováni a týráni.

Vzhledem k tomu jsme usoudili, že jako barevní budeme mít větší šanci oklamat strážce, které nám stály v cestě. Nabarvili jsme si obličej i ruce do čokoládova a přivěsili jsme si mexicky znějící jmenovky. Počítali jsme s tím, že jako mestici budeme volněji procházet; přinejmenším do té doby, než narazíme na skutečné Mexikány. Na další čtyři dny jsem byl prostě „José García“.

Zvláště náš řidič „svobodník Rodríguez“ hrál svou roli přímo mistrovsky. Kdykoli jsme

na silnici míjeli povalující se tlupu černých - ve dvou případech jsme byli zastaveni na kontrolních stanovištích -, zdravil je zařatou levou pěstí a vesele do široka cenil zuby. Naše kapesní rádio jsme pro věrohodnost naladili na jakousi mexickou stanici a zapnuli je vždy, kdykoli jsme se přiblížili na doslech vojáků.

Když jsme jednou museli natankovat, málem jsme už podlehli pokušení udělat to ve vojenském skladu pohonných hmot, ale kvůli dlouhé frontě čekajících nákladáků a zevlujícím houfům černých vojáků jsme se v poslední chvíli rozhodli neriskovat. Místo toho jsme zastavili u motorestu s benzinovým čerpadlem a prodejnou suvenýrů na úpatí hory Whitney. Místo vypadalo opuštěné, a proto dva z našich lidí tankovali auto a já s dalším mužem jsem šel do restaurace podívat se, zda by se tam dalo sehnat něco k jídlu na cestu. Uvnitř jsme narazili na čtyři opilé vojáky sedící u stolu pokrytého prázdnými láhvemi a sklenicemi. Tři z nich byli černoši, jeden běloch.

„Je tu někdo, komu bych mohl zaplatit za benzín a jídlo?“, zeptal jsem se.

„Nech tý srandy kámo a na placení zapomeň, vem si co chceš. Tři bělásky, kerým to tady patřilo, sme vocaď před pár dny vykopli,“ odpověděl jeden z negrů.

„Ale předtím sme si to rozdali s dceruškou, pravda?“, zabreptal s úsměškem běloch a kumpáni mu radostně přisvědčili.

Možná postřehl nepřátelský záblesk v mém pohledu, nebo si všiml nápadně modrých očí „svobodníka Rodrígueza“ či nepřirozené a potom se rozpouštějící barvy našich obličejů, ale bílý voják se náhle přestal šklebit a šeptal něco černochovi. Současně se nahnul a sáhl po samopalu na vedlejším stole.

Než se stačil zbraně dotknout, strhl jsem svoji M16 s ramene a skupinu vládních vojáků u stolu jsem doslova rozstřílel. Tři negři byli zjevně na místě mrtví, ale umírající běloch se obrátil a přestože byl několikrát zasažen do hrudi, stačil ještě zachroptět: „Co to má všechno k čertu ...?“

„Svobodník Rodríguez“ to rychle skoncoval. Popadl umíracího bělocha za vlasy, nazdvihl z podlahy a vrazil mu bajonet do hrdla. „Ty šmejde, táhni do pekla ke svým černým bratříčkům,“ zařval zlostí bez sebe a odřízl odpadlíkovi hlavu.

Po pěti mílích na křižovatce, kde jsme chtěli odbočit k východu, blokoval vedlejší silnici džíp s dvěma černochoy vojenské policie. Třetí černochoch řídil dopravu a všechna na sever jedoucí auta posílal na federální dálnici. Nestarali jsme se o jeho pokyny, zabočili vpravo a po samé krajnici jsme objeli stojící džíp. Černý dopravní policista začal zuřivě hvízdát na píšťalku a vojáci na nás divoce gestikulovali, ale „svobodník Rodríguez“ se na ně vesele zašklebil, zdvihl pěst k pozdravu Blackpower a zavolal: „Siesta friole! Hasta la vista!“, ukázal významně dopředu na silnici a sešlápl plynový pedál až k podlaze. Když jsme mizeli v zatáčce, negr ještě pořád pískal a šermoval rukama nad hlavou, ale nikdo za námi nejel. Zřejmě usoudili, že jim ti dva blázni za pronásledování nestojí, ale tři naši muži, skrytí na korbě, měli pro jistotu prsty na spouštích.

Pak už jsme celou cestu až na předměstí St. Louis nenarazili na žádné seskupení vládních jednotek. Drkotavě jsme se prodírali kopci a pouštěmi Kalifornie, Nevady, Utahu i Colorada, a pak jsme trochu klidněji pokračovali pláněmi Kansasu a mírnými vršky Missouri. Celých pětasedmdesát hodin pořád dál a dál, a stavěli jsme jen kvůli tankování. Zatímco vždy dva z nás seděli vepředu a další sledoval situaci za námi z korby, snažili se zbývající dva trochu spát, ale bez valného úspěchu.

Po příjezdu na východ Missouri jsme změnili taktiku hned ze dvou důvodů. Jednak jsme si v rádiu vyslechli zprávu o bombardování Miami a Charlestonu i o ultimátu organizace systému, což znamenalo, že jde o závod s časem; zdržování na vedlejších silnicích jsme si už nemohli dovolit. A konečně poté, co se v zemi rozpoutalo peklo, nepochybně se tím hodně snížilo nebezpečí, že nás někdo cestou ze St. Louis do Washingtonu bude stavět. Všechno dohromady nám dávalo slušnou šanci na proklouznutí.

Cestou jsme neustále poslouchali jak civilní, tak i vojenské stanice, a právě jsme byli asi osmdesát mil západně od St. Louis, když byly odpolední zprávy o počasí přerušeny zvláštním hlášením. Včera v poledne explodovala bez jakékoli výstrahy nukleární bomba, která podle předběžných odhadů zabila šedesát tisíc lidí a způsobila obrovské materiální ztráty. Druhá bomba vybuchla před čtyřmi hodinami na okraji Charlestonu v Jižní Karolíně, ale o lidských a materiálních ztrátách se ve zprávě nemluvalo.

Moderátor prohlásil, že oba bombové útoky byly dílem organizace, a pak přečetl text ultimáta. Pokud jsem si je stačil za jízdy poznamenat na útržek papíru, znělo zhruba takto:

„My, revoluční velitelství organizace, vyjadřujeme tímto prezidentovi a kongresu Spojených států, jakož i velitelům všech branných sil, vážné varování a předkládáme následující podmínky:

1. Okamžitě bude zastaveno probíhající posilování vojenských sil na východě Kalifornie i v přilehlých hraničních oblastech a velení se vzdá plánu invaze do osvobozené zóny.
2. Ihned skončí všechny přípravy nukleárního útoku na osvobozenou zónu Kalifornie nebo některou její část.
3. Naše podmínky a varování budou obyvatelstvu Spojených států oznámeny všemi dostupnými sdělovacími prostředky.

Pokud do 12. hodin 27. srpna nebude splněna třeba jen jediná z našich tří podmínek, odpálíme v hustě obydlené oblasti Spojených států druhou jadernou nálož téhož typu, jaká explodovala před několika minutami na území floridské Miami, a poté budou každých dvanáct hodin odpalovány další jaderné bomby až do naprostého splnění výše jmenovaných podmínek.

Dále varujeme, že v případě jakéhokoli překvapivého útoku na osvobozenou zónu Kalifornie bude okamžitě explodovat více než pět set jaderných náloží rozmístěných v klíčových oblastech celých Spojených států. Přes čtyřicet z nich je umístěno v obvodu New Yorku. Kromě toho rovněž vyšleme všechny naše rakety s jadernými hlavice k odstranění židovské přítomnosti v Palestině.

Dále dáváme na vědomí, že po osvobození Spojených států jsme pevně rozhodnutí osvobodit i všechny ostatní země. Poté zlikvidujeme všechny nepřátele našich národů, což se týká i všech bělochů, kteří společného nepřítele vědomě podporovali.

Máme všechny potřebné informace a i nadále budeme dostávat přesné zprávy o nejtajnějších plánech a rozkazech, které dostáváte od svých židovských mistrů. Přestaňte zrazovat rasu nebo zanechte jakékoli naděje, pokud padnete do rukou těch, které zrazujete.“[17]

Když moderátor dočetl zvláštní hlášení, sjeli jsme se silnice. Potřebovali jsme pár minut klidu na srovnání myšlenek a rozhodnutí o dalším postupu. Opravdu jsme nečekali, že věci dostanou tak rychlý spád. Naši lidé, kteří dopravili nálože do Miami a Charlestonu, museli buď vyjet o den dříve než my, nebo měli cestou méně překážek a mohli nerušeně uhánět, že dorazili na místo tak brzy. Přestože jsme také jeli prakticky nonstop, připadáme si proti nim jako banda ulejšváků.

Teď už víme, že se rozpoutalo skutečné peklo. Máme zde jadernou občanskou válku a během několika dní se rozhodne navždy o osudu celé planety. Buď zvítězí bílí nebo Židé, a všem je jasné, že tentokrát bude vítězství té či oné strany definitivní.

Stále ještě nerozumím všem podrobnostem naší strategie, jimiž končilo ultimátum. Tak např. mi není jasné, proč byla za první cíl vybrána města Miami a Charleston, přestože se proslýchalo, že bohatí Židé byli z New Yorku evakuováni a dočasně usazeni v oblasti Charlestonu. Miami je samozřejmě tak jako tak Židy přímo zamořené, ale i tak si kladu otázku, proč nebyl místo toho zničen New York se svým půltřetím miliónem superžidáků? Nebyly tam snad naše nálože ještě vůbec umístěny, když i ultimátum o něčem takovém

vypovídá? Rovněž nevím, proč má tak strohou formu „biče bez cukru“. Jednalo se o zkrocení tažného dobytka, což se také skutečně stalo, nebo snad došlo k nějakým paralelním rozhovorům mezi revolučním velitelstvím a vojenským vedením systému, které vedlo ke zvolení právě této formy ultimáta? Na každý pád mělo ten výsledek, že se systém rozštěpil přesně na dvě poloviny. Židé a prakticky všichni politici patřili k jedné frakci a skoro všichni vojenští vůdci ke druhé.

Židovská frakce požadovala okamžité nukleární zničení Kalifornie bez ohledu na následky. Prokletí gójové si dovolili pozdvihnout ruku proti vyvolenému národu, a proto musí být za každou cenu zničeni. Naproti tomu vojenská frakce je pro přechodný klid zbraní, aby bylo možné mezitím udělat vše pro nalezení a zneškodnění našich „pěti set jaderných náloží“ (což je vcelku omluvitelné přehánění).

Po vyslechnutí zprávy nás už ovládla jedna jediná myšlenka: dopravit co nejrychleji náš smrtící náklad do Washingtonu. Věděli jsme, že vzhledem k novým událostem je všechno vzhůru nohama, a proto jsme se rozhodli využít nastalého zmatku. Naše vojenské vozidlo jsme přeměnili na sanitku a rovnou cestou jsme uháněli na místo určení. Neměli jsme sice sirénu, ale vpředu i vzadu jsme umístili červené majáčky a pak jsme na chvíli zastavili o jednoho venkovského obchodu, kde jsme si obstarali spreje, a pomocí primitivní šablony z novinového papíru jsme na vhodná místa nastříkali červené kříže.

Vzdor chaotickým poměrům na všech hlavních tazích jsme během dvaceti hodin dorazili do Washingtonu. Uháněli jsme po krajnicích, s vřeštícím klaksonem a blikajícími světly jsme jeli v protisměru, ucpané křižovatky jsme objížděli mimo silnici a naprosto jsme ignorovali dopravní policisty. Díky klamnému přestrojení našeho vozu se nám podařilo projet více než tuctem kontrolních stanovišť.

Naše první bomba měla být umístěna ve Fort Belvoiru, velké vojenské základně jižně od Washingtonu, kde jsem byl internován. Celé dva nekonečné dny jsme museli čekat, než se nám podařilo navázat spojení s našimi lidmi na základně, abychom tam mohli bombu dopravit a skrýt na správném místě.

„Rodríguez“ musel s bombou na zádech přelézt vysoký plot a překonat ještě další překážky, ale následující den jsem od něj dostal rádiovou zprávu o úspěšném zakončení mise. My jsme se mezitím postarali o bombu v obvodu hlavního města, která v případě potřeby zlikviduje statisíce černých, nemluvě už o některých důležitých vládních budovách a velmi významném dopravním uzlu.

K instalování třetí bomby jsem dosud neobdržel rozkaz. Víím však, že bude instalována v oblasti Silver Spring, ústředí židovského společenství v Marylandu. Čtvrtá nálož je určena pro Pentagon, ale bezpečnostní opatření jsou tam tak přísná, že se mi stále ještě nepodařilo najít možnost k jejímu dopravení do blízkosti objektu.

Přiznávám, že od svého příjezdu se moje myšlenky netočí jen kolem práce, a vzdor povinností vůči organizaci jsme si s Katy ukradli pár chviliek pro sebe. Nikdy jsme si dříve neuvědomovali, co pro sebe znamenáme, když jsme se tak krátce po mém osvobození z vězení museli v létě zase rozloučit. V jarních měsících před mými cestami do Texasu a Colorada i pozdějším přeložení do Kalifornie jsme se sblížili tak, jak je to jen mezi dvěma lidmi možné.

Životní podmínky se zde pro Katy i ostatní zhoršily zvláště po 4. červenci. Všichni byli pod obrovským tlakem ze dvou stran. Organizace je nelítostně nutila k neustálému stupňování činnosti, zatímco každý týdnem rostlo nebezpečí dopadení politickou policií.

Systém používal v boji proti nám stále nové a nové metody: masivní prohlídky celých obytných oblastí byt za bytem, astronomicky vysoké odměny pro udavače a podstatně přísnější omezení i kontrola svobody pohybu civilního obyvatelstva. V mnoha dalších částech země byla tato represivní opatření užívána jen sporadicky a zcela se zhroutila v oblastech, kde systém není schopen udržet veřejný pořádek. Zvláště viditelné je to od bombardování Miami a Charlestonu, kdy zavládly skutečně chaotické poměry. Kolem Washingtonu má ovšem systém všechno ještě pevně v ruce, a to je pro nás velice tvrdé.

Dnes odpoledne jsme se s Katy vykradli z obchodu a pár hodin jsme se procházeli. Loudali jsme se kolem několika skupin vojáků opevněných se svými kulomety za hradbami pytlů s pískem. Pak jsme šli kolem do černa očazených trosek stanice metra, kde před dvěma týdny Katy osobně položila dynamitovou bombu, a při procházce parkem jsme z tlampače na sloupu osvětlení poslouchali užvaněnou výzvu „všem správně myslícím občanům“, aby okamžitě policii hlásili sebemenší projev rasismu svých sousedů nebo spolupracovníků. Nakonec jsme přišli na most přes řeku Potomac spojující Distrikt of Columbia s Virginií. Na mostě nebyl žádný provoz, protože na virginské straně se asi padesát metrů od břehu utrhla obrovská zmeť betonu a ocelových armatur. Organizace tuto část vyhodila do vzduchu už v červenci a od té doby nejsou vidět žádné známky snahy o jeho opravení.

Na konci mostu bylo poměrně klidno a doléhalo sem jenom vzdálené kvílení policejních sirén a rachocení policejních vrtulníků, které občas nad námi přeletěly. Povíдали jsme si a pozorovali okolí při západu slunce. V posledních měsících jsme my a naši kamarádi docela jistě na svět mocně zapůsobili, na obě jeho zdejší strany. Na předměstský svět normálních bílých občanů na virginské straně i na kšeftařský vládní svět na opačné straně. Přesto je systém všude kolem nás stále ještě živý, jaký je to rozdíl proti situaci v Kalifornii!

Katy se mě stále znovu vyptávala na poměry v osvobozené zóně a já jsem se jí snažil je co nejpodrobněji vylíčit. Přesto se obávám, že nedokáži slovy vyjádřit, jak jsem se tam cítil a jaký je to kontrast proti poměrům zde. Jde totiž spíše o duchovní záležitosti než o pouhý rozdíl v politickém a společenském životě.

Když jsme se pak zastavili na přerušeném konci mostu nad proudící vodou a začalo se stmívat, objevila se na začátku mostu z washingtonské strany tlupa negrů s typickým řevem, poskakováním a močením ze zábradlí do vody. Když jsme je míjeli, pokřikovali na nás a dělali různé obscénní posuňky. Bylo to doslova symbolické podtržení rozdílu mezi životem v osvobozené zóně a ve městě tam naproti, přesahující jakoukoli možnost slova.

[17]Turnerův zápis ultimáta organizace je v zásadě korektní s výjimkou několika drobných formulačních nepřesností a vynechání jedné věty v předposledním odstavci. Úplný a přesný text je otištěn v 9. kapitole knihy prof. Andersona *Dějiny velké revoluce*.

Kapitola XXVI

18. září 1993: V posledních týdnech se toho tolik událo a tolik jsme ztratili, že se ani nemohu přinutit ke psaní. Osobně jsem živ a zdrav, ale někdy závidím těm milionům, kteří v posledních dnech zemřeli; pohybují se jako bezduchá mrtvola.

Všemu, na co myslím a co mi stále znovu a znovu táhne hlavou, dominuje jediná skutečnost: Katy je mrtvá! Dodnes mě trýznila nevědomost o jejím osudu a neměl jsem ani chvíli klidu. Poté, co už s jistotou vím, že nežije, trýzeň pominula a cítím jen nevslovitelnou prázdnotu, vědomí nenahraditelné ztráty.

Mám tu však spoustu důležité práce a dobře vím, že musím minulost vypudit z paměti, abych se mohl plně věnovat svému poslání. Dnes večer si však ještě zaznamenám vzpomínky na překotný týden i své vlastní myšlenky. V hrůzných zmatcích těchto dnů zahynuly miliony, aniž by sobě zanechaly sebemenší stopu. Budou navždy zapomenutí, provždy už bezejmenní, ale přesto chci alespoň těmto pomíjivým stránkám svěřit vzpomínky na Katy i na události tak, jak se jí i ostatním kamarádům vryly do paměti, a já jen doufám, že mě zápisky přežijí. Snad tak alespoň trochu přispějí ke splacení nesmírného dluhu, kterým jsme povinni našim mučedníkům - tj. nikdy je nezapomenout!

Bylo to ve středu 7. září, kdy jsme umístili třetí bombu. Spolu s dvěma dalšími muži našeho pětičlenného komanda jsme ji vyzdvihli z úkrytu a dopravili do Marylandu. Předem jsem již vybral místo pro její pohotovostní uložení, ale pohyby vojenských jednotek po celé washingtonské oblasti byly tak četné, že jsme museli v Marylandu čekat téměř tři dny na příležitost proniknout k cíli.

Provoz civilních aut byl v celé oblasti hlavního města již dávno bezmála znemožněn početnými uzávěrami, kontrolními stanovišti i zavíráním celých úseků silnic, ale ten týden bylo skoro nemožné dostat se kupředu. Na zpáteční cestě do našeho hlavního stanu v tiskárně byly ulice ucpány dlouhými šňůrami civilních aut natřískaných zcela po balkánsku až po střechy stěhovanými věcmi. Přibližně půl míle od našeho útulku jsem narazil na nově zřízenou vojenskou uzávěru, která tam při cestě ven ještě nebyla. Na silnici ležely kotouče ostnatého drátu a za nimi stál obrněný transportér. Obrátil jsem a zkoušel zabočit do jiné ulice, ale ta byla také zablokována.

Zavolal jsem přes zátaras na vojáky, kam mám namířeno a ptal jsem se, kterou ulici mám použít, abych se tam dostal. „Tam vůbec nemůžete,“ zněla odpověď, „je to bezpečnostní zóna. Dnes ráno byli všichni obyvatelé evakuováni. Každý civilista, který by se jen přiblížil k ohraničenému pásmu, bude bez výstrahy zastřelen.“

Byl jsem jak omráčený úderem blesku. Co se stalo s Katy a ostatními?

Vojenské úřady se podle všeho bez předběžného upozornění rozhodly rozšířit bezpečnostní zónu kolem Pentagonu ze dvou na tři míle. Náš podnik byl v dostatečné vzdálenosti půl míle vně dosavadní bezpečnostní hranice. Důvodem k takovému rozhodnutí byla zřejmě snaha zabránit organizaci umístit jadernou nálož v bezprostřední blízkosti Pentagonu. Již dříve vymezenou zónu jsem považoval za dostatečnou ochranu objektu před naší šedesátikilotunovou náloží, protože okna Pentagonu byla již delší dobu opatřena pancéřovými žaluziemi a budovu obklopovala mohutná ochranná zeď z železobetonu. Od té doby, co jsem se vrátil z Kalifornie, jsem se stále snažil najít cestu k propašování nálože do ochranné zóny.

Odjel jsem k záložnímu místu srazu naší jednotky pár mil na jih od Alexandrie, ale nikoho jsem tam nenašel a nebyl tam pro mne ani žádný vzkaz. Neměl jsem také možnost spojit se s WFC a informovat se o pobytu Katy, Billa a Carol, protože náš rádiový přístroj zůstal v tiskárně. Ale z okolnosti, že nebyli na smluveném místě, jsem musel s jistotou usuzovat na jejich zatčení.

Bylo už po půlnoci, a přesto jsem se okamžitě vydal znovu na sever s nadějí, že tam narazím na někoho, kdo bydlel v blízkosti naší tiskárny a mohl by mi něco říci o mých kamarádech. Naštěstí se mi tu pošetilou myšlenku nepodařilo realizovat, protože konvoj vojenských aut zatarasil hlavní ulici tak dokonale, že jsem byl nucen zastavit na krajině a trochu si v autě do rána zdřímnout.

Když jsem pak ráno dorazil na místo, bylo mi hned jasné, že šance na získání nějakých informací je nepatrná. Na obrovském parkovišti supermarketu i na přilehlém poli bylo hotové moře vojenských stanů. Na okraji tábora postavili mobilní toalety a vedle nich parkovala spousta civilních vozů přeplněných nejrůznějšími předměty z domácností, uprchlíky i vojáky.

Téměř tři hodiny jsem se prodíral sem a tam davy, ale nikde jsem neviděl známý obličej. Namátkou jsem se poptával pár lidí, ale ničeho jsem tím nedosáhl. Všichni byli vystrašení a odpovídali buď vyhýbavě nebo vůbec ne. Cítili se bídne, byli zmatení, a zjevně nechtěli mít ještě nějaké další těžkosti. Otázky po případných zatčeních pro ně znamenaly nebezpečí dalších nepříjemností.

Když jsem procházel kolem stanu, který byl dvakrát tak velký jako ostatní, uslyšel jsem z něj tlumené výkřiky a hysterické vzlyky. Právě když jsem se zastavil a chtěl zjistit, co se tu děje, razili si cestu davem před stanem dva odporně se šklebící negři a táhli mezi sebou děsem se třesoucí a vzlykají bílé, asi čtrnáctileté děvče. Fronta negrů, čekajících na příležitost k znásilnění, se posunula o krok dopředu. Bylo to tak zruďné, že mi chvíli trvalo, než jsem vůbec pochopil, o co jde.

Rozběhl jsem se k bílému důstojníkovi s výložkami majora, který stál jen padesát metrů odtud a zuřivě jsem proti tomu protestoval, ale ještě než jsem skončil, důstojník se zahanbeně obrátil a pospíchal pryč. Dva poblíž stojící bílí vojáci jen sklopili oči a zmizeli mezi stany. Nikdo nechtěl být podezírán z „rasismu“. Vší silou jsme potlačil naléhavé nutkání vytáhnout pistoli a střílet kolem sebe naslepo; raději jsem se otočil a popíchal pryč.

Odjel jsem na místo, kde jsem mohl skoro s jistotou předpokládat, že by mohlo být ještě obsazeno lidmi organizace. Šlo o starý obchod se suvenýry v Georgetownu, který byl těsně mimo nově vytyčenou bezpečnostní zónu. Dorazil jsem tam za prvního soumraku a s dodávkou jsem zajel za roh k zadnímu služebnímu vchodu.

Právě jsem vystoupil z auta a vkročil do stínu zadní budovy, když se náhle večerní soumrak změnil v jasný den. Nejprve zazářilo oslnivě jasné světlo a po něm následovala slabší záře vrhající pohyblivé stíny, a během pár vteřin přešla z bílé do žluté a pak do rudé.

Vyběhl jsem na chodbu, abych měl lepší výhled na oblohu. Z toho, co jsem tam viděl, mi ztuhla krev žilách. Na severním nebi stoupalo do výše cosi nepopsatelného, obrovského a zářícího, pokrytého rubínovými skvrnami, které se střídaly s temnějšími pruhy, jakoby pokropenými rychle se měnícími vzorci jasně oranžových a žlutavých míst, a celé to děsivé zjevení vrhalo na zem hrozivé, krvavě červené světlo. Bylo to opravdu jako nejstrašnější vize pekla.

Gigantická plamenná koule se zvětšovala, stoupala vzhůru a pod ní byl vidět tmavší sloup jako nohu zruďné houby. Na povrchu sloupu jsem viděl mihotání a tanec modravých elektrické jazyků, které pocházely od obrovského blesku, jehož zahřmění nebylo zpočátku pro velkou vzdálenost slyšet. Když pak hluk konečně přišel, byl to podivně tlumený a jaksi potlačený zvuk, ale přesto stále ještě mohutný - hluk, jaký bychom čekali při nepředstavitelně silném zemětřesení, jež zakymácelo velkým městem a v okamžení srovnalo se zemí na tisíc vysokých mrakodrapů.

Bylo mi jasné, že jsem svědkem totálního vymazání Baltimoru ležícího asi třicet pět mil od nás. Přesto jsem si nedovedl vysvětlit enormní rozsah exploze. Byla to snad naše bomba o šedesáti kilotunách, která to způsobila? Nerovnálo se to spíše výbušné síle megatunové bomby?

Vládní zprávy z toho večera i následující den tvrdily, že nálož, která zničila Baltimor a zabila více než milion lidí, stejně jako výbuchy, jež ve stejný den sprovodily ze světa asi dva tucty dalších amerických velkoměst, byly odpáleny naší organizací. Tvrdilo se rovněž, že vláda mohutným protiúderem zlikvidovala „zmijí hnízdo rasistů“ v Kalifornii. Jak se však ukázalo, byla obě tvrzení lživá, ale teprve až za dva dny jsem dostal úplnou zprávu o tom, co se skutečně stalo.

Spolu s půl tuctem dalších lidí, kteří se toho večera shromáždili v zatemněném sklepě obchodu se suvenýry před televizorem, se mne zmocnil pocit zoufalé beznaděje, když moderátor jízlivě oznamoval, že naše osvobozená zóna v Kalifornii byla dalekosáhle zničena. Byl to Žid a dával neskrývaně průchod svým nenávisným pocitům; nic takového jsem nikdy předtím neviděl ani neslyšel.

Když pak patetickým tónem vypočítal všechna města, která byla toho dne postižena včetně odhadovaného počtu obětí (např. „ ... a v Detroitu, který rasističtí podlidé zasáhli dvěma raketami, zahynulo přes 1,4 miliónu nevinných amerických mužů, žen a dětí všech ras), začal mluvit o New Yorku. Na tomto místě jeho zprávy mu skutečně vstoupily do očí slzy a selhával hlas.

Mezi jednotlivými vzlyky sdělil, že osmnácti na sobě nezávislými jadernými výbuchy byl se zemí srovnán Manhattan i kolem ležící čtvrti a předměstí v okruhu asi dvaceti mil, přičemž zahynulo odhadem čtrnáct miliónů lidí, a také se počítá s tím, že následující den zemře dalších pět miliónů na následky popálenin a radioaktivního ozáření. Pak moderátor přešel do hebrejštiny a začal žalostným hlasem monotónně zpívat, zatímco mu slzy proudily po tvářích a zaťatými pěstmi se bušil do prsou.

Jen pár vteřin po projevu bolesti se jeho chování úplně změnilo. Od utrpení plynule přešel do planoucí nenávisti vůči těm, kteří zničili jeho milovaný New York, a začal dávat najevo nelidsky mrazivé uspokojení, které se vystupňovalo až k triumfální radosti: „My jsme se však nepřátelům pomstili a teď už neexistují. Znovu a znovu a ve všech dobách se proti nám nepřátelé zdvihali a vyháněli nás nebo chtěli zahubit, ale my jsme nakonec vždy zvítězili. Všichni, kteří se o to kdy pokoušeli - Egypťané, Peršané, Římané, Španělé, Rusové i Němci -, všichni byli zničeni a my jsme se pokaždé vítězně zdvihli z trosek. Vždy jsem přežili a domohli se znovu blahobytu. Nyní jsme však ty, kteří naposled proti nám pozdvihli ruku, beze zbytku a definitivně rozdrtili. Tak jako Mojžíš ubil Egypťana, tak jsme nyní my zabili organizaci.“

Jazykem si rychle navlhčil rty a tmavé oči mu výhružně svítily, když popisoval, jak se právě dnes odpoledne sneslo na Kalifornii krupobití jaderných bomb. „Jejich tak drahocenná rasová nadřazenost jim ani trochu nepomohla, když jsme na rasistickou citadelu odpálili stovky nukleárních granátů,“ vyrazil moderátor s netajenou rozkoší. „Bílá havěť chcípalá jako mouchy. Můžeme jen doufat, že si ještě v posledním okamžiku přes smrti uvědomili, že loajální vojáci, kteří rakety odpálili, byli černoši, Mexičané nebo Židé. Ano, běloši se svou zločinnou rasovou hrdostí byli v Kalifornii vyhubeni, ale nyní je musíme zabíjet všude, aby mohla být Amerika v rasové harmonii a bratrství obnovena. Musíme je zabíjet! Zabíjet! Zabíjet! ...“

Pak znovu přešel do hebrejštiny a jeho hlas zněl silněji a ostřeji. Postavil se a naklonil ke kameře; vypadal jako inkarnace zla a nenávisti, když vřeštěl cizí řečí, až mu sliny padaly na bradu.

Tato pitoreskní podívaná musela být zřejmě některým jeho méně emotivně založeným souvěrcům trapná, protože byl přímo při vrcholicím řevu ze studia odpojen a nahrazen na obrazovce nežidem, který pak až do časného rána oznamoval revidované odhady o počtu obětí.

Přesnější informace o hrůzném čtvrtku jsme dostali teprve po čtyřiaadvaceti hodinách jak z vládních zpráv, tak i z vlastních zdrojů. První a nejdůležitější informace, kterou jsme v pátek brzy ráno dostali, byla zakódovaně vysílána revolučním velitelstvím všem jednotkám organizace: Kalifornie nebyla zničena! Nepříteli se sice podařilo zničit Vandenberg a Los Angeles zasáhly dvě velké rakety, což mělo za následek mnoho mrtvých a velké materiální škody, ale nejméně devadesát procent lidí v osvobozené zóně přežilo.

Zčásti i proto, že několik minut před útokem byli varováni a většinou se stačili uchýlit do krytů.

Lidé v ostatních částech země bohužel takové varování nedostali a počet mrtvých dosáhl asi šedesáti miliónů včetně těch, kteří v posledních deseti dnech zemřeli na následky popálení, jiných zranění i smrtelného ozáření. Rakety, mající tyto mrtvé na svědomí, však nepocházely od nás s výjimkou New Yorku, který byl bombardován z Vandenbergu. Baltimor, Detroit i ostatní americká města včetně Los Angeles se staly obětí sovětských raket. Naše letecká základna Vandenberg zůstala jediným tuzemským cílem, který byl zasažen silami americké vlády.

Převratný řetěz událostí začal neobyčejně bolestným rozhodnutím revolučního velitelství. Podle zpráv, které velitelství v prvních týdnech měsíce dostávalo, se rovnováha sil ve vládním táboře postupně vychylovala: vojenská frakce, která se chtěla vyhnout jaderné konfrontaci s námi, začala ustupovat židovské frakci, trvající na okamžitém zničení Kalifornie. Židé se obávali, že v opačném případě by neměnná patová situace mezi osvobozenou zónou a zbytkem země nakonec pro nás znamenala jisté vítězství. Ve snaze takovému vývoji předejít začali svým tradičním způsobem pracovat za kulisami a vytvářeli na své odpůrce soustředěný, i když navenek oddělený tlak pomocí svárů, výhrůžek a podplácení. Byli v tom natolik úspěšní, že se jim podařilo nahradit několik vyšších generálů svými stvůrami. Revoluční velitelství v tom spatřovalo konec poslední naděje na vyhnutí se jaderné konfrontaci s vládními silami. Proto se rozhodlo jednat preventivně a využít přitom geopolických daností ohledně „zvláštních vztahů“ americké vlády s Izraelem i její trvalé válečné pohotovosti vůči Sovětskému svazu. Všechny naše rakety z Vandenbergu jsme (s výjimkou tří na New York) odpálili na dva cíle: na Izrael a na Sovětský svaz. Jakmile rakety vystartovaly, revoluční velitelství o tom přímou telefonní linkou informovalo Pentagon, který to měl už samozřejmě potvrzeno na vlastních radarových obrazovkách, a tak mu nezbylo nic jiného, než po našich salvách ještě vést na Sovětský svaz jaderný úder všemi svými silami ve snaze zničit co možná největší část jeho odvetného potenciálu. To se však podařilo jen částečně.

Následkem toho byla sovětská odvěta sice strašná, ale přesto nedostačující k úplnému zničení. Sověti sice na nás odpálili všechno, co měli ještě k dispozici, ale to nestačilo, a tak byla některá americká velkoměsta včetně Washingtonu a Chicaga ušetřena.

Zahájením osudového řetězce událostí dosáhla organizace hned čtyř věcí:

1. Útokem na New York a Izrael jsme zcela zničili obě hlavní nervová centra světového židovstva, které teď bude potřebovat nějaký čas ke zřízení nových převodových mechanismů celosvětové moci a k obnovení původního stavu.

2. Přinucením systému k rozhodné válečné operaci jsme silovou rovnováhu vrátili do rukou vojenských představitelů. Země má nyní prakticky vojenskou vládu.

3. Vyprovokováním sovětského odvetného úderu jsme ke zhroucení systému a zničení normálního způsobu života mas v této zemi přispěli víc, než bychom kdy dosáhli použitím vlastních zbraní proti tuzemským cílům. Díky tomu nám stále ještě zbývá většina z našich šedesátikilotunových náloží, což bude pro nás v nadcházejících dnech obrovská výhoda.

4. Zbavili jsme se hlavního přízraku, který předtím podvazoval naše plány, hrozby sovětské invaze, jež by nás po vítězství nad systémem mohla ohrozit.

Je přirozené, že jsme tím vším na sebe vzali obrovské riziko: jednak zničení Kalifornie sovětským protiúderem a jednak možností, že by se americká armáda nechala vyvést z klidu a nasadila své jaderné zbraně proti Kalifornii i přesto, že jí odtamtud kromě Vandenbergu atomový útok nehrozil. V obou případech stálo válečné štěstí do určité míry při nás, i když ohrožení ze strany US Army rozhodně nepominulo.

Naše ztráty jsou však značné: přibližně osmina členů organizace a téměř pětina bílého obyvatelstva naší země, nemluvě už o nesčetných milionech rasových soukmenovců v Sovětském svazu. Nejvíce obětí u nás bylo naštěstí ve velkých městech, kde je podíl

barevného obyvatelstvo obzvlášť vysoký.

Z celkové pohledu se strategická situace organizace vůči systém výrazně zlepšila, a to je jediné, co se opravdu počítá. Jsme vždy připraveni přinést mnohé oběti, budou-li ztráty systému poměrně větší. Z dlouhodobého pohledu je hlavní věcí, aby byl poslední prapor v poli náš, až se vystřílí všechen prach.

Dnes jsem konečně vyhledal Billa a zjistil, co se dělo v naší tiskárně při evakuaci. I on si postěžoval na bolestnou osobní ztrátu. Jeho příběh byl stručný, ale dojemný.

Evakuace rozšířené bezpečnostní zóny kolem Pentagonu začala bez jakéhokoli předběžného upozornění. Dopoledne 7. září kolem jedenácté se ulicích najednou objevily tanky, vojáci bušili do dveří a nechávali obyvatelům pouhých deset minut na opuštění svých obydlí. Hrubě se chápali každého, kdo se podle jejich názoru nehýbal dost rychle.

Když se objevily tanky, Bil, Carol a Katy tiskli propagační letáky a měli právě tak čas ukrýt kompromitující materiály pod plachtou, než do obchodu vtrhli čtyři černí vojáci. Protože se nijak neobtěžovali s prohledáním budovy, bylo by nejspíš všechno proběhlo hladce, kdyby si jeden z negrů nedovolil dvojsmyslnou poznámku ke Katy, která si právě chvatně balila oblečení a nejnnutnější osobní věci.

Katy negra ignorovala, ale ledový pohled se patrně dotkl jeho „lidské důstojnosti“ a začal dotírat s typickým chováním černých vůči bílým. „Copak je, holčičko, nemáš ráda černé muže?“ Negři už dříve zjistili, že takový způsob platí na pocitem viny zatížená bílá děvčata, která úzkostlivě dbají na to, aby nebyla považována za „rasistky“, jestliže odmítají nežádoucí pokusy černých kozlů o sblížení. Když Katy chtěla se dvěma kufry vyjít ven na ulici, smyslný negr jí zastoupil cestu a snažil se jí sáhnout pod šaty.

Katy hbitě ustoupila a kopl negra do rozkroku, což jeho choutky sice ochladilo, ale to bylo už pozdě - povšiml si její pistole a hlasitým výkřikem varoval své společníky. Začala oboustranná přestřelka. Katy a Carol pálily z pistolí a Bill kosil negry brokovnicí s upilovanou hlavní.

Všichni čtyři negři byli smrtelně zraněni, ale stačili ještě tři bělochy postřelit. Jeden se dokázal vypořádat z obchodu a pak se zhroutil. Bill, který byl zraněn jen lehce, stačil ještě zjistit, že Katy už nelze zachránit, a pak s Carol utekli zadních vchodem.

Přes střechu vedlejší domu se jim nakonec podařilo pronásledovatelům uniknout a ukrýt se na půdě, ale Carol byla tak slabá, že už se nemohla pohybovat a její muž na tom nebyl o mnoho lépe. Večer druhého dne se Bill vzdor bolestem vyplížil z úkrytu a podařilo se mu sehnat ve vedlejší prázdném domě trochu vody, potravin a léků.

Carol zemřela čtvrtý den a teprve po dalších pěti dnech se Bill vzpamatoval natolik, aby mohl opustit úkryt, a nakonec se mu podařilo najít cestu z bezpečnostní zóny.

Takový byl celý příběh a jedinou útěchou mi zůstalo vědomí, že se Katy nedostal živá do rukou nepříteli. Její smrt mi ukládá povinnost pracovat po zbytek života na našem poslání, to znamená zajistit, že nezemřela zbytečně.

Kapitola XXVII

28. říjen 1993: Právě jsem se po více než měsíci vrátil z Baltimoru, lépe řečeno z toho, co po něm zůstalo. Se čtyřmi dalšími jsem dopravoval hromadu přenosných měřičů radioaktivity nahoru do Silver Spring, kde jsme se připojili k jednotce z Marylandu a jeli dále na sever do okolí Baltimoru. Protože jsou hlavní silniční tahy zcela nesjízdné, museli jsme polovinu cesty jít pěšky venkovskou krajinou. Jen na poslední míle jsme si mohli znovu zabavit nákladní vůz.

Přestože k úderu došlo před více než dvěma týdny, byla v době našeho příchodu situace v okolí Baltimoru nepopsatelně chaotická. Vůbec jsme se nepokoušeli přiblížit vypálenému středu města a dokonce i na předměstích a přilehlých venkovských oblastech deset mil od epicentra vyhořela dobrá polovina budov. Vedlejší ulice na předměstích byly doslova poseté ohořenými vraky aut a všichni lidé, které jsme potkávali, se pohybovali pěšky. Všude bylo vidět skupinky lidí, kteří jako supové prohrabávali zničené obchody a vyzbrojeni tlumoky a pytli hledali na polích něco k snědku. Jiní podobní mravenci tahali sem a tam balíky vyrabovaného nebo vypůjčeného zboží, většinou potravin, ale také oblečení, stavebnin i všeho ostatního, co si lze jen představit.

A pak ty mrtvoly! Bylo nutné, aby zůstaly co možná nejdál od ulic a silnic. Dokonce i v těch oblastech, kde při explozi i na následky ozáření zahynulo poměrně málo lidí, ležely mrtvoly po tisícovkách rozesté podél cest. Šlo skoro výhradně o prchající z oblasti vlastního výbuchu.

Také poblíž města bylo vidět mrtvá těla lidí silně popálených explozí. Většina z nich neuběhla ani půl míle, než se zhroutila. Dále od města pak leželi ti, kteří byli popáleni méně, a ještě více venku z města pak mrtvoly těch, kteří podlehlí následkům ozáření až po dnech nebo týdnech. Všichni byli ponecháni rozkladu tam, kam padli, s výjimkou několika málo oblastí, kde armáda podle všeho začala obnovovat pořádek.

V oblasti Baltimoru přežilo jen asi čtyřicet členů organizace, kteří tam byli v prvních týdnech po explozi nasazení k sabotážím, ostřelování a dalším partyzánským akcím proti tajné policii a armádě. Naši lidé teď na místě postupně konstatovali, že se „pravidla hry“ změnila.

Zjistili, že už není nutné operovat skrytě, jak to dělali dosud. Vojáci systému opětovali palbu, jen když byli sami napadeni, ale nikdy naše lidi nepronásledovali. S výjimkou několika málo oblastí už také policie systematicky neprohlížela osoby ani vozidla a skončily i domovní razie. Její postoj by se dal vyjádřit slovy: „Nezlobte nás a my vás necháme na pokoji.“

Přeživší civilisté se také chovali mnohem neutrálněji než dříve. Měli sice strach z organizace, ale nedávali jí najevo nepokryté nepřátelství. Lidé samozřejmě přesně nevěděli, zda jsme to byli my, kdo odpálil rakety, které zničily jejich město, jak jim tvrdila propaganda systému, ale podle všeho stejnou vinu dávali i systému, že se vůbec něco takového mohlo stát.

Holocaust - tentokrát v tom skutečném smyslu slova -, kterým zde lidé prošli, jim nevyhnutelně objasnil jednu skutečnost: systém jim už není schopen zajistit bezpečnost. Už neměli sebemenší důvěru ke starému řádu a byli ochotni jít za kýmkoli, kdo by jim zaručil alespoň trochu jistoty k přežití.

Naši členové tuto změnu postojů postřehli, a proto začali všude v baltimorské oblasti s úspěchem rekrutovat a organizovat na poloveřejných shromážděních, takže revoluční velitelství odsouhlasilo pokus o zřízení malé osvobozené zóny západně od města.

Nás jedenáct, kteří jsme sem přišli z washingtonských předměstí pomáhat, se do věci horlivě pustilo a během několika týdnů jsme vybudovali poměrně dobře zajištěné obranné

linie zahrnující asi dva tisíce domů a téměř dvanáct tisíc obyvatel. Mojí hlavní úlohou bylo radiologické prověřování půdy, budov, místní vegetace a vodních zdrojů, aby byla jistota, že zde není nebezpečná úroveň radiace po atomovém úderu.

Ze tří stovek místních obyvatel jsme zřídili poměrně efektivní milici. Momentálně by bylo ještě příliš nebezpečné ozbrojit víc lidí, protože jsme zatím neměli příležitost ovlivnit ideologicky obyvatelstvo do té míry, jak bychom si přáli. Proto jsme zatím jen z tělesně zdatných mužů vybírali nejlepší kandidáty z naší enklávy a myslím, že s výběrem lidí máme dosti dobré zkušenosti; bylo tomu tak i zde. Nijak by mne nepřekvapilo, kdyby polovina mužů naší nové milice nakonec postoupila na člena organizace, a někteří z nich možná budou připuštěni i do řádu.

Ano, opravdu věřím, že s našimi novými rekruty můžeme více či méně počítat. Pořád jsou ještě v této zemi řádní lidé, kteří nebyli zachvázeni jinak velice rozšířenou morální zkažeností. Bezcharakterní a prodejné chování bylo v lidech nakonec uměle vyvoláno působením cizí ideologie a cizího pořadí hodnot, ale jenom u těch, kteří svým nepřírozeným a duchovně nezdravým způsobem života ztratili orientaci. Peklo, jímž právě prošli, jim vyžene z hlavy přinejmenším některé z hloupostí a učiní je vnímavějšími k správnému chápání světa.

První naší úlohou bylo odfiltrování cizích elementů a provinilců proti rase a jejich odstranění z nové enklávy. Je to až neuvěřitelné, kolik orientálců s tmavými kudrnatými vlasy proniklo do této země. Zmocnili se snad každé restaurace, každého kiosku a tržiště v Marylandu. V naší malé předměstské enklávě jsme museli zastřelit nejméně tucet Pákistánců a Íránců, než ostatní pochopili o co jde a utekli.

Pak jsme začali sestavovat pracovní brigády k zajištění několika mimořádně naléhavých úkolů, mezi něž patřilo také hygienické odstranění stovek mrtvých těl obětí jaderného výbuchu. Mnozí z těch nešťastníků byli běloši a náhodou jsem zaslechl, jak jeden z našich členů označil to, co se stalo, „vybíjením nevinných“.

Osobně se nedomnívám, že by to bylo přesné vystižení zdejšího holocaustu. Je mi přirozeně nesmírně líto milionů bělochů, kteří zahynuli zde i v Rusku ve válce za osvobození z židovského jha a kteří ještě zahynou, než dotáhneme věc do vítězného konce. Ale nevinní? Nemyslím, že by to slovo bylo výstižné k označení většiny dospělých.

Není nakonec člověk sám odpovědný za svou situaci, přinejmenším v kolektivním smyslu? Kdyby bílé národy světa nepřipustily ujařmení Židy, kdyby se nepodřídily židovským myšlenkám a židovskému duchu, nebyla by tato válka nutná. Sotva můžeme tvrdit, že jsme neměli možnost neupadnout do židovské pastí. A vůbec už nemůže tvrdit, že jsme nebyli nesčetněkrát varováni.

Stateční a prozíraví bílí muži nás znovu a znovu varovali před důsledky naší pošetilosti. Dokonce i tehdy, když jsem sešli již hodně daleko po bludné stezce strachu před sebemenším odporem vůči Židům, stále ještě jsme měli k záchraně jednu šanci za druhou. Tu nejnovější teprve před zhruba padesáti lety, když se Němci a Židé pustili do nelítostného boje o vládu na střední a východní Evropou.

V tom osudovém boji jsme stáli na straně Židů především proto, že jsme za své vůdce připustili bezcharakterní a úplatné lidi. A bezcharakterní vůdce jsme měli proto, že jsme si ve svém životě cenili nesprávných věcí. Zvolili jsme si vůdce, kteří nám za nic slibovali něco, kteří až příliš vycházeli vstříc našim slabostem a neřestem, kteří jak na divadle předváděli laskavý a přátelský úsměv, ale ve skutečnosti neměli charakter ani skrupule. Nedbali jsme skutečně důležitých otázek v životě národa a nechali zločincům systému volnou ruku, takže záležitosti národa řídili tak, jak to vyhovovalo jim, a my jsme po nich pouze požadovali, aby se nám starali o „chléb a hry“.

Nejsou snad pošetilost, úmyslná nevědomost, lenost, chtivost, nezodpovědnost a morální bojácnost stejně opovržením hodné jako sebevětší vědomá zloba? A nepočítají se všechny naše hříchy lhostejnosti a nedbalosti stejně těžce proti nám, jako když se Židé prohřešují proti svým vlastním příkazům?

Tak to bude hodnoceno „má dáti - dal“ v knize stvoření. Život nepřipouští žádné „hezké omluvy“ namísto činů. Žádná rasa, která zanedbá zajištění vlastního přežití, nemůže být posuzována za „nevinou“ a rovněž nemůže považovat za nespravedlivý trest, který jí za to stihne, byť by byl sebetvrdší.

Hned po našem úspěchu v Kalifornii letos v létě, kdy jsem tam měl co dělat s civilním obyvatelstvem, mi bylo zcela jasné, proč si Američané nezaslouží být považováni za „nevinné“. Jejich reakce na nepokoje vycházela z důvodů týkajících se pouze jejich osobních poměrů. V prvních dnech, než jim došlo, že bychom skutečně mohli zvítězit, byli civilisté proti nám většinou naladěni nepřátelsky, a to i ti z nich, kterým nescházelo rasové vědomí. Převrátili jsme všechny jejich životní zvyklosti a překáželi jim v obvyklé honbě za požitky.

Když se nás pak naučili bát, snažili se nám zalíbit, ale o spravedlivost nebo nespravedlivost našeho boje se vůbec nezajímali. Prostě si nechtěli lámat hlavu otázkami svědomí ani dlouhodobějšími úvahami. Jejich postoj byl v zásadě velmi jednoduchý: Řekněte nám, čemu máme vlastně věřit, a my tomu uvěříme! Chtěli se jen zas co nejrychleji vrátit ke své bezpečnosti a navyklému pohodlí. Jejich postoj však nebyl cynický jako u otupělých snobů; byli to prostě průměrní, obyčejní lidé.

Tito tzv. obyčejné lidé však ve skutečnosti nenesou o mnoho menší vinu než povznesenější vrstvy, které tehdy byly oporou systému. Vezměme si například politickou policii. Většina jejich bílých příslušníků vlastně nejsou špatní lidé - jenom slouží špatným pánům. Přesto však rozumově vědí, co činí. Někteří si to ospravedlňují vlasteneckými důvody („na ochranu našeho svobodného a demokratického způsobu života“), jiní ideologickými pojmy („pro uchování ideálů rovnosti a spravedlnosti“).

Lze je nazvat pokrytci a poukázat na to, že se vědomě vyhýbají přemýšlení nad čímkoli, co by mohlo zpochybnit hodnotu povrchních hesel, jimiž se ospravedlňují. Není však pokrytcem každý, kdo systém toleroval, ať už jej aktivně podporoval nebo ne? Nezaslouží si výroku „vinen“ každý, kdo stejná hesla bezmyšlenkovitě omílal a tím odmítal prozkoumat jejich odůvodnění a protimluvy, ať už jich užíval k ospravedlnění svých činů či nikoli?

Neumím si představit žádnou část bělošské společnosti od bílých reakcionářů v Marylandu, jejichž radioaktivní mrtvolky jsme před pár dny zahrabávali buldozery, až po univerzitní profesory, které jsme loňského července v Los Angeles věšeli, o níž by se skutečně dalo říci, že si nezasloužila svůj osud. Je tomu jen několik měsíců, kdy mluvili docela jinak téměř všichni z těch, kteří dnes zmateně pobíhají bez střechy nad hlavou a bédně žalují na svůj osud.

Nemálo našich kamarádů zažilo v minulosti ledacos ošklivého (dva moji známí byli zabiti), když padli do rukou reakcionářům, těmto tzv. „řádným a slušným lidem“, kteří rozhodně nebyli levicovými liberály ani sluhy Židů, ale nic lepšího neznali pro „radikály, kteří chtějí svrhnout vládu“; to všechno z pouhé neznalosti věci.

Nevědomost už není omluvitelná tam, kde slabomyslný stádní liberalismus rádoby intelektuálů po léta samolibě podporuje židovskou ideologii. Totéž platí pro egoismus a zbabělost příslušníků středního stavu, kteří se do toho zapojili a začali si stěžovat teprve tehdy, když jejich peněženky doznaly újmy.

Kdeže, mluvit o „nevinných“ je nesmyslné. Musíme svoji situaci posuzovat komplexně a ve všech rasových souvislostech. Musíme pochopit, že naše rasa se podobá pacientovi s rakovinou, který musí podstoupit rigorózní chirurgický zákrok, aby se mu zachránil život. K čemu by bylo nadhazovat otázku, zda je vyřezávaná tkáň „nevinná“ nebo ne. Mělo by to asi stejný smysl jako pokus o rozlišování mezi „dobrým“ Židem a špatným, nebo jako se stále snaží naše tupohlavá honorace oddělovat „dobré negry“ od zbytku černé rasy.

Skutečností však zůstává, že jako jednotlivci jsme odpovědní za morálku a jednání celé naší rasy. To platí nejen pro příslušníky naší rasy, nýbrž i všech ostatních, a každý z nás teď musí být připraven na to, že bude osobně vyzván ke složení účtů ze své odpovědnosti. V těchto dnech k tomu budou vyzváni mnozí.

Ale i nepřítel musí zaplatit svou cenu. Zde má ještě věci více či méně pod kontrolou, ale všude mimo severoamerický kontinent se to již prakticky podařilo. Přestože vláda do zpravodajské sítě nepouští téměř žádné zahraniční zprávy, dostáváme potají informace od našich zámořských jednotek a můžeme také monitorovat některé evropské vysílače.

Po zasažení Tel Avivu a půl tuctu dalších izraelských cílů minulý měsíc vtrhly během čtyřiaadvaceti hodin do okupované Palestiny statisíce Arabů. Většinou šlo o civilisty vyzbrojené pouze noži a obuškami a statisíce jich zkosily židovské pohraniční strážce - až jim došlo střelivo. Po pětadvaceti let hromaděná nenávist hnala Arabů stále vpřed, přes minová pole, kulometným ohněm až do radioaktivního chaosu hořících měst. Všichni byli posedlí jedinou myšlenkou zabít ty, kdož jim ukradli vlast, vraždili jejich otce a po dvě generace je pokořovali a ponižovali. Během týdne podřizli krk poslednímu z Židů od nejzastrčenějšího kibucu po dýmající trosky Tel Avivu.

Zprávy ze Sovětského svazu jsou hodně skrovné, ale přesto potvrzují, že zbylí Rusové nakládají se Židy prakticky stejně. V ruinách Moskvy a Leningradu sehnali Rusové všechny Židy do houfů a pak je naházeli do hořících budov nebo na plápolající hromady trosků.

Protižidovské bouře propukly v Londýně, Paříži, Bruselu, Rotterdamu, Bukurešti, Buenos Aires, Johannesburgu i v Sydney. Až do morku kosti židovskou korupcí prolezlé vlády Francie a Holandska padly a všude ve městech i na vesnicích těchto zemí si lidé vyrovnávají své účty.

Takové věci se nutně děly již ve středověku vždy, když lidé měli právě tak dost Židů a jejich škodlivých rejdů. Bohužel jsme se vždy zastavili v půli cesty a udělali bychom to i tentokrát. Jsem si jist, že Židé již dělají plány na svůj comeback, jakmile se lidé uklidní a na všechno zase zapomenou. Lidská paměť je neuvěřitelně krátká!

My však nic nezapomeneme! To samotné již postačuje, aby se historie neopakovala. Je lhostejné, jak dlouho to potrvá a jak daleko budeme muset přitom zajít, ale postaráme se o definitivní vyrovnání účtu mezi našimi rasami. Jestliže organizace boj přežije, nepřežije nikde ani jediný Žid. Půjdeme až do nejdálejších končin světa, abychom vyřídili poslední výlupek ze satanovy líhně.

Organizační směrnice, jichž užíváme v Marylandu, jsou vzhledem k odlišným danostem poněkud jiné než v Kalifornii. Narozdíl od situace na jihu Kalifornie zde nejsou ani přírodní geografické bariéry ani obranný kruh před vládními jednotkami, který by naši enklávu odděloval od okolního světa.

Dělali jsme přirozeně všechno možné pro vyvážení tohoto nedostatku. Ze všeho nejdříve jsme si vybrali bezpečnostní hraniční linii, která sledovala volný prostor kolem osídlené oblasti, přestože v délce téměř půl míle měla pouze stometrovou šířku dálničního přívaděče, zatímco jednotky systému kontrolovaly druhou stranu. Nezastavěné plochy jsme zatarasili ostnatým drátem a minami, a všude kolem enklávy jsme zbořili budovy a vypálili křoviny, které by mohly poskytnout úkryt nepřátelským jednotkám nebo ostřelovačům.

Pokud by však chtěli lidé z naší enklávy utíkat, měla milice jen velmi omezené možnosti jim v tom zabránit. Abychom je zde udrželi, mohli jsme - kromě strachu ze zastřelení - stavět na třech věcech. Za prvé jsme lidem znovu zajistili pořádek a děláme mnohem lepší práci k jeho udržení, než jak to dokáže systém mimo enklávu. Po takové koňské dávce chaosu, jaké se jim dostalo, teď lidé dychtí po autoritě a disciplíně, snad s výjimkou lidí s nejvymytějšími mozky typu „dělám si co chci“.

Za druhé jsme již pokročili natolik, že jsme si zde vytvořili dostatečně velké hospodářství k přežití. Máme velký zásobník vody a již jen proto se můžeme udržet, že do něj čerpáme spodní vodu z již existujících studní. Dále zde máme dva téměř nedotčené sklady s potravinami, téměř plné obilní silo a navíc čtyři dobře vedené farmy včetně jedné mlékařské s produkcí, které postačují k zásobování poloviny našich lidí. Současný deficit čerstvých potravin vyrovnáváme loupežnými výpravami mimo enklávu. Až se nám však podaří každého přimět k přeměně vhodné půdy na zelinářskou zahradu, nebudeme to mít už zapotřebí.

Poslední, nikoli však nevýznamnou věcí je skutečnost, že každý člověk v enklávě je nepochybně bílý; v sporných případech postupujeme podle stanného práva. Venku je však obvyklá bezbožná směsice bílých, téměř bílých, cikánů, Mexikánů, Portorikánů, Židů, orientálců, Arabů, Peršanů a vůbec všeho, co žije pod sluncem: typický kosmopolitní rasový guláš, jaký se dnes vyskytuje ve všech amerických městech. Každý, kdo se vidí v „bratrství“ židovského stříhu, může naši enklávu bez dalšího opustit. Pochybuji ovšem, že by bylo hodně těch, kteří mají takovou potřebu.

2. listopad: Dnes odpoledne jsme měli dlouhou poradou, na níž nás informovali o nejnovějším vývoji v zemi a dostali jsme neodkladné směrnice pro naše místní akční programy.

Na národní úrovni se toho za posledních šest týdnů změnilo až překvapivě málo: vládě se jen zanedbatelně podařilo obnovit pořádek ve zpusťovaných oblastech nebo vytvořit podmínky k nápravě škod ve státním dopravním systému, energetické síti i v ostatních životně důležitých oblastech národního hospodářství. Lidé byli z největší části ponecháni sami se svými problémy, zatímco systém se staral jen o své, k nimž v neposlední řadě patřila znovu nejistota ohledně spolehlivosti jeho branných sil.

Nepřítomnost výraznějších změn je pro nás již sama o sobě povzbudivá, protože systém nezískal nad zemí znovu kontrolu v té míře, jako tomu bylo před 8. zářím. Vláda prostě není schopna se vyrovnat s chaotickým stavem, který teď zavládl na většině území.

Naše jednotky přirozeně udělaly všechno k další destabilizaci, především sabotážemi. Revoluční velitelství se však zřejmě chová vyčkávavě, aby posoudilo svůj postoj pro přechodné období, než se rozhodne pro další fázi velké strategie organizace.

Takové rozhodnutí už padlo a naší úlohou je postupovat na mnoha dalších místech tak, jak jsme to udělali v Marylandu. Těžiště boje tedy přeneseme z partyzánské války na veřejné a poloveřejné organizátorské úkoly. To je vzrušující zpráva, která znamená nové vystupňování politicko-hospodářské ofenzivy, vyšší revoluční fázi, která mohla začít pouze díky důvěře v příklon válečného štěstí na naši stranu.

Závěrečná část našeho boje ovšem v žádném případě není za námi a jednou z nejhorších hrozeb je mohutný útok na Kalifornii. Ozbrojené síly systému se v oblasti kolem Jižní Kalifornie rychle posilují a invaze do osvobozené zóny je podle všeho za dveřmi. Pokud by tam systém uspěl, pak by zcela jistě postupoval stejným způsobem proti Baltimoru i každé další enklávě, kterou bychom ještě zřídili, a to i navzdory naší pohružce jadernou odvetou.

Problém podle všeho spočívá v klíse konzervativních generálů, kteří nás nepovažují ani tak za ohrožení systému, jako spíše za nebezpečí pro vlastní autoritu. Rovněž oni nijak nemilují Židy a jsou s dnešním stavem spokojeni, protože se díky jemu stali de facto pány v zemi. Proto by rádi udělali ze současného výjimečného stavu trvalou instituci, aby mohli obnovit pořádek a znovu zavést status quo, spočívající ovšem na jejich reakčních krátkozrakých idejích.

Slabinou jejich plánu jsme samozřejmě my, a proto se nyní chystají na nás udeřit. Jsou pro nás zvláště nebezpeční tím, že se naši jaderné odvety už neobávají tolik jako jejich předchůdci. Je jim jasné, že můžeme zničit hodně měst a zabít ještě mnohem více civilistů, ale nevěří, že bychom dokázali skoncovat i s nimi. Radil jsem se s polním velitelem Washingtonu majorem Williamsem; mluvili jsme přes hodinu o problematice útoku na Pentagon. Ostatní velitelská stanoviště branných sil byla buď zničena již 8. zářím nebo soustředěna sem do Pentagonu, který „velká zvířata“ podle všeho pokládala za nedobytný.

Nejhorší je, že by to mohla být pravda! Prošli jsme všechny myslitelné možnosti, ale nedošli jsme k žádnému přesvědčivému plánu, snad s výjimkou dopravení bomby na Pentagon pomocí letadla.

V obranných postaveních kolem Pentagonu je rozestaveno obrovské množství protiletadlových děl, ale přesto jsme došli k závěru, že by malé sportovní letadlo

dokázalo překonat přízemním letem ty tři míle „na volnoběh“ i s naší náloží o šedesáti kilotunách. Další výhoda plánu spočívala v tom, že jsme zatím nikdy nepoužili letadlo k takovému účelu, takže máme jistou naději, že protiletadlová obrana bude tak smělým a překvapivým útokem zaskočena.

Základní materiální předpoklad k akci je již splněn: letadlo tu máme, a co je vzhledem k přísné vojenské kontrole všech letišť zvláště důležité, je i dobře ukryté v nepoužívané stodole jen pár mil odsud. Jedná se o staré práškovací letadlo, které je pro naše účely jako stvořené. Mojí bezprostřední úlohou je vypracovat detailní plán leteckého útoku na Pentagon. Až přijde den D, musíme se definitivně rozhodnout a pak bez prodlení jednat.

Kapitola XXVIII

9. listopad 1993: Do rozbřesku zbývají ještě tři hodiny a ke startu je všechno připravené. Vyžiji čas k napsání pár stránek svého posledního zápisu. Pak nastoupím cestu na Pentagon, cestu bez návratu. Jaderná nálož leží pevně připoutaná na přední sedače starého „Stearmana“ a je seřízena tak, aby vybuchla buď při nárazu nebo na impuls, který dám ze zadního sedadla. Snad se mi podaří vyvolat explozi co nejnižší nad středem Pentagonu; přinejmenším se pokusím přiletět co nejbliž k objektu, než budu sestřelen.

Jsou to sice už čtyři roky, co jsem naposled letěl, ale seznámil jsem se důkladně s kokpitem „Stearmana“, a naším odborníkem jsem byl ještě podrobně instruován. Věřím, že s pilotáží nebudu mít problémy. Ve stodole nejdřív motor náležitě zahřejeme a až mi otevřou vrata, vyrazím ve výšce asi padesáti stop co nejrychleji přímo na Pentagon.

V okamžiku příletu nad okraj kruhové obrany budu mít rychlost 150 mil za hodinu a pak potřebuji necelých sedmdesát vteřin k dosažení vlastního cíle. Dvě třetiny vojáků v Pentagonu a jeho ochranné zóně jsou negři, což moje šance výrazně zvyšuje.

V této roční době je obloha zatažená a bude jen tolik světla, abych dokázal rozeznat obrysy krajiny.

Letadlo bude skoro neviditelné, protože jsme jej natřeli maskovací barvou odpovídající danému počasí, a navíc poletím tak nízko, že nemohu být zachycen radarovým systémem. Myslím, že mám velmi dobré vyhlídky na úspěch.

Je mi sice líto, že už nebudu mezi živými, abych se mohl podílet na definitivním úspěchu naší revoluce, ale přesto jsem šťastný, že mi bylo dopřáno k němu svým činem přispět. V posledních hodinách mé fyzické existence je potěšující, uklidňující a uspokojující myšlenka, že z miliard mužů a žen své rasy jsem to byl já, kdo sehrál rozhodující roli v určení definitivního osudu lidstva. Co dnes udělám, bude mít pak v análech naší rasy větší váhu než všechny výboje Césara a Napoleona dohromady - pokud budu mít úspěch!

Musím zkrátka svůj úkol dovést ke zdárnému konci, jinak bude celá revoluce nesmírně ohrožena. Podle analýzy revolučního velitelství zahájí systém invazi do Kalifornie nejpozději během příštích dvou dnů. Jestliže vydá Pentagon rozkaz, nedokážeme invazi zastavit. A pokud se mi akce nepodaří, nebudeme už mít čas něco proti tomu podniknout.

V pondělí večer po definitivním rozhodnutí o mé misi jsem se podrobil sjednocovacímu obřadu (Rite of Union). Byl vykonán vlastně jen pro příštích třicet hodin a plně se dovrší teprve za další tři; v okamžiku smrti se stanu plnoprávným členem řádu.

Pro mnohé by to snad mohla být pochmurná vyhlídka, ne však pro mne. Od soudu loňského března jsem věděl, jaký osud mě čeká a jsem vděčný za zkrácení zkušební doby; dílem je to kvůli současné krizi a částečně i díky mé činnosti, která byla posouzena za vzornou.

Pondělní ceremonie byla mnohem působivější a krásnější, než jsem si vůbec dokázal představit. V podzemním skladišti obchodu se suvenýry v Georgetownu odstranili příčky a hromady beden, aby se tam mohly shromáždit víc než dvě stovky kamarádů. Třicet nových členů bylo přijato do řádu na zkoušku a vzato do přísahy, a osmnáct dalších včetně mě se zúčastnilo Rite of Union.

Když mne major Williams vyvolal a já předstoupil, otočil mě čelem k zástupu postav zahalených v kutnách. Jaký to byl rozdíl proti nepatrnému hloučku před pouhými dvěma roky, kdy se nahoře v domě shromáždilo pouhých sedm kamarádů k mému uváděcímu obřadu. Vzdor své mimořádně vysoké úrovni a nárokům řád roste neuvěřitelnou rychlostí.

Naplňovalo mne hrdostí vědomí toho, jaké nároky jsou kladeny na charakter a povinnosti

každého jednotlivého muže přede mnou. To nebyli žádní změkčilí konzervativní kšeftaři shromáždění k nějakému zednářskému rituálu, ani velkohubí pivní reakcionáři, kteří si obřadně ulevují nad „zatracenými negry“, žádní zbabělí církevníci, škemrající u svých božstev o ochranu a naznačení „správné cesty“. Ti zde byli opravdoví muži, bílí muži spojení duchem, poznáním i krví.

Jak zakmitlo světlo pochodní na nepohnutý zástup hrubých šedých kuten, pomyslel jsem si s uspokojením: To zde jsou nejlepší muži, které moje rasa ze sebe v této generaci vydala, a lze je směle poměřit se všemi předcházejícími. Žhavá vášeň, železná disciplína, nejvyšší inteligence i vědomí vlastní ceny se v nich pojí s bezvýhradným plněním povinností pro společnou věc. V nich spočívají všechny naděje v to, co se má stát. Oni jsou předvojem nadcházející nové éry, oni jsou průkopníky naší rasy na cestě ze současného úpadku k dosud netušeným výšinám. A k nim teď patřím i já!

Poté jsem přednesl stručné prohlášení: „Bratři! Když jsem před dvěma roky vstoupil do vašich řad, zasvětil jsem svůj život řádu a jeho cílům.

Pak jsem však v plnění povinností zakolísal. Nyní jsem připraven svým závazkům dostát bez ohledu na následky a svůj život vám dávám k dispozici. Přijímáte?“

Odpověděli jako jeden muž: „Bratře, oběť tvého života přijímáme, a nabízíme ti za ni trvalé bytí v nás. Tvůj čin nebude až do konce času zapomenut, za to se ti zaručujeme svými vlastními životy.“

Vím tak jistě, jak jen člověk může vědět, že mne řád nikdy nezradí, pokud jej nenechám na holičkách já. Život řádu je víc než souhrn všech životů jeho členů, a zakrátko se na jeho životě budu podílet ve vyšší rovině.

Přirozeně že jsem toužil mít s Katy děti, v nichž bych také jistým způsobem žil dál, ale to se nestalo a jsem i tak spokojen. Smysl mého života se naplnil.

Motor už deset minut běží a Bill ukazuje, že přišel čas k odletu. Ostatní jsou již v improvizovaném protiletectkém krytu pod podlahou stodoly.

Teď své deníky svěřím Billovi, který je později uloží do skrýše k ostatním.

Epilog

Turnerovy zápisky v deníku končí stejně prostě jako začaly.

Jeho poslední akce, kterou si tradičně připomínáme 9. listopadu na „Den mučedníků“, byla úspěšná a přinesla rozhodující obrat. Po zničení hlavní vojenské centrály systému čekaly jednotky kolem naší kalifornské enklávy marně na rozkazy, které nikdy nepřišly. Morální úpadek, dezerce i rychle se rozmáhající nekázeň černochoů spolu s neschopností systému udržet přísunové cesty k jednotkám kolem Kalifornie nakonec vedly k tomu, že nebezpečí invaze začalo poznenáhlu mizet. Nakonec byl systém donucen tyto síly stáhnout a po přeformování poslat k řešení naléhavých úkolů v ostatních částech země.

Přesně jak se Židé obávali, proud aktivistů organizace pak začal plynout opačným směrem než před 4. červencem 1993. Z mnoha výcvikových táborů v osvobozené zóně procházely na východ zpočátku stovky a pak tisíce nadšených bojovníků stále slabšími vojenskými liniemi systému. Nasazením těchto partyzánských seskupení následovala organizace příklad svých členů v Baltimoru a co nejrychleji vytvářela tucty nových enkláv, především v jadernými zbraněmi zpustošených oblastech, kde byla svrchovanost systému nejslabší.

Z nich byla pro nás zpočátku nejdůležitější enkláva detroitská. Po atomovém úderu z 8. září zavládla v celé oblasti Detroitu krvavá anarchie. Nakonec byl jakž takž zaveden pořádek v tom smyslu, že se bez přesnějšího vymezení kompetencí dělily o moc v oblasti vojenské jednotky systému s vůdci několika černošských band. Přestože zde bylo několik izolovaných bělošských bašt, které chátru černých lupičů a násilníků držely v šachu, většina špatně organizovaných a zdemoralizovaných bělochů v Detroitu a okolí se nezmohla na účinný odpor negrům, a tak stejně jako ve všech oblastech země s vysokým podílem černých zažívali hrozné věci.

V polovině prosince zasáhla do zdejších poměrů organizace; několik paralelních bleskových útoků na vojenské základy systému bylo završeno snadným vítězstvím.

Poté vypracovala organizace v Detroitu určitý model, který začali brzy používat i jinde. Všem bílým vojákům byla v případě složení zbraní dána možnost bojovat na straně organizace proti systému. Ty z nich, kteří se hned dobrovolně přihlásili, oddělili od ostatních, byli předběžně prokádrováni a poslali k výcviku a školení do zvláštních táborů. Zbývající vojáci byli bez dalšího na místě zlikvidováni kulomety.

Stejně neúprosně se jednalo i s civilním obyvatelstvem. Když útvary organizace dosáhly opěrných bodů bělochů na předměstích Detroitu, bylo jako první nezbytné zlikvidovat většinu místních vůdců, aby si organizace zjedнала neotřesitelnou autoritu. Nebyl čas ani trpělivost zdržovat se s krátkozrakými bělochy, kteří neúnavně ujišťovali, že nejsou „rasisté“ nebo „revolucionáři“, a nebylo zde zapotřebí nějakých cizích agitátorů k vyřešení problémů, ani jsme nestáli o lidi posedlé jakýmisi úzkoprsými konzervativními idejemi. Naši v Detroitu se řídili spíše zásadami, které zavedl Earl Turner v Baltimoru, než v Kalifornii sepsanými směrnicemi, a byli dokonce ještě rychlejší a bezohlednější. Ve většině míst země nebyla možnost k řádnému a široce založenému oddělení barevných jako v Kalifornii a následkem toho zuřila po měsíce rasová válka, vybírající si hrůzně vysokou daň na životech bělochů, kteří nežili v enklávách pevně spravovaných organizací.

V zimě 1993/1994 zavládla všude kritická nouze o potraviny. Černoši se stejně jako v Kalifornii uchýlovali ke kanibalismu, zatímco statisíce hladovějících bělochů, kteří ignorovali výzvy organizace k povstání proti systému, se objevovali na obvodech osvobozených zón a žebřali o jídlo. Organizace byla schopna nasytit výhradně bílé obyvatelstvo pod svou správou zavedením přísných přidělových opatření a dokonce jsme byli nuceni odmítat hodně bělochů, kteří přicházeli později.

Přijímány byly jen děti, ženy v produktivním věku a tělesně zdatní muži byli podrobováni mnohem tvrdší rasové selekci, než jak se dělo při oddělování barevných v Kalifornii. Tady už nestačilo být bílý; aby dostal jíst, museli dotyčného uznat za

nositele zvláště cenných genů.

V Detroitu byla poprvé zavedena nová metoda, později převzatá i jinde. Každý fyzicky zdatný muž, který se ucházel o přijetí do enklávy, dostal pořádné jídlo a bajonet nebo jinou podobnou zbraň, na čelo značku nesmazatelnou barvou, a pak byl vyslán do první akce. Natrvalo byl přijat pouze tehdy, když se mohl při návratu z akce vykázat hlavou právě zabitého černocha nebo jiného barevného. Takový postup nám zajišťoval, že se vzácnými potravinami neplýtvalo na lidi, kteří nechtěli nebo nemohli přispět k bojové síle organizace. Vyžádalo si to ovšem hroznou daň mezi slabými a dekadentními bílými elementy.

Během první poloviny roku 1994 zahynulo mnoho milionů lidí a počet obyvatelstva poklesl na nejnižší stav asi padesáti miliónů v srpnu téhož roku. Tou dobou se už polovina bělochů nacházela v enklávách organizace a produkce i distribuce potravin v nich se stupňovala jen do té míry, která stačila zabránit dalším ztrátám z vyhladovění.

Přestože stále ještě existovalo něco jako ústřední vláda, vojenské i policejní síly se prakticky ztenčily na několik místních autonomních velitelství, jejichž hlavní činností byly loupeže potravin, benzínu a únosy žen. Jak systém tak i organizace se vyhýbaly větším srážkám; organizace se omezovala na krátké, ale prudké přepady vojenských seskupení, zatímco ozbrojené síly systému pouze chránily své zásobovací zdroje a v některých oblastech se ještě snažily bránit rozšiřování enkláv organizace.

Během posledních pěti dramatických let před novou érou však zvětšování enkláv stále pokračovalo co do rozlohy i počtu lidí; jednu dobu bylo v Severní Americe na dva tisíce takových separátních území. Mimo tyto zóny pořádku a bezpečí vládla všude jinde anarchie a brutalita, přičemž jedinou autoritu měly záškodnické bandy, které pořádaly hony jedna na druhou a všechny pak shodně na vyděšené a bezbranné obyvatelstvo.

Mnoho z těch band tvořili černoši, Portorikáni, Mexikáni a míšenci. Utvářely se ale i bělošské bandy na rasovém základě, ne však pod vedením organizace. Jak se však vyhlazovací válka protahovala, miliony změkčilých a poměštilých bělochů s dlouho vymývanými mozky začaly znovu postupně nacházet svou mužnost. Ostatní umírali!

Vzdor všemu nebyl rostoucí úspěch organizace bez zpětných zvrátů. Jedním z nejhorších byl hrozný masakr v Pittsburghu v červnu 1994. Organizace tam v květnu založila enklávu, a tím donutila ozbrojené síly systému ke stažení, ale při identifikaci a likvidaci místních židovských elementů nepostupovala dost rychle a energicky.

Židé spolu s bílými konzervativci a liberály měli dost času k vypracování plánu revolty. Důsledkem toho bylo, že jednotky systému ve spolupráci s pátou kolonou uvnitř enklávy Pittsburgh znovu dobyly. Pak Židé a negři podnikli v obyvatelstvu divoké vzbouření, které masovými vraždami a nejstrašnějšími výstřelky na vlas připomínalo bolševickou revoluci zosnovanou Židy před 75 lety v Rusku. Když nakonec krvavé orgie skončily, byl prakticky každý místní běloch zabit a jen některým se podařilo uprchnout. Přeživší příslušníci polního velitelství v Pittsburghu, jejichž váhavost při likvidaci Židů katastrofu vyvolala, byli vypátráni a na rozkaz revolučního velitelství zastřeleni zvláštním trestním komandem.

Jediným případem po 9. listopadu 1993, kdy musela organizace použít jadernou zbraň na severoamerickém kontinentu, bylo o rok později Toronto. Během let 1993 a 1994 uprchly ze Spojených států do tohoto kanadského města statisíce Židů, změnily je doslova v druhý New York a používaly jako velitelského stanoviště ve válce, která zuřila na jihu. Pokud se Židé a organizace nepřátelsky dotýkali, neměla kanadská hranice v pozdějším průběhu revoluce žádný skutečný význam a v polovině r. 1994 byly poměry severně od hranic sotva méně chaotické než na jihu.

Po celá ta „chmurná léta“ nemohly ani organizace ani systém doufat v získání rozhodující převahy nad druhou stranou, pokud obě měly možnosti k vedení jaderné války. Během prvního úseku této periody konvenční vojenské síly systému vysoko převažovaly nad organizací a od postupu proti osvobozeným zónám jej odrazovala pouze hrozba odvetného

protiúderu organizace více než stovkou atomových náloží ukrytých v hustě obydlených oblastech pod jeho kontrolou.

Rovněž později, kdy se výboji organizace i stále silnějším rozkladem ozbrojených složek systému začal rozsah konvenční síly přiklánět na druhou stranu, měl systém i nadále pod kontrolou nějaký počet jednotek s jadernými zbraněmi a hrozil jejich nasazením. To zatím nutilo organizaci nechávat určité opěrné body systému na pokoji.

Ovšem ani jaderné svazy, vybraná elita systému, nebyly imunní proti rozkladu v konvenčních silách a dokázaly pouze oddálit nevyhnutelné. Dne 30. ledna po příměří v Omaze poslední skupina generálů systému předala svá velitelská stanoviště organizaci výměnou za slib, že se svými nejbližšími budou moci nikým nerušení dožít. Organizace slib dodržela a na jednom ostrově u kalifornských břehů zřídila zvláštní generálskou rezervaci.

Pak samozřejmě přišlo období čistek, kdy byly zadrženy a zlikvidovány poslední bandy barevných, a po nich následovala definitivní očista od nežádoucích rasových elementů v celém zbývajícím bílém obyvatelstvu.

Od osvobození Severní Ameriky až do začátku nové éry pro celý svět uplynula překvapivě krátká doba méně než jedenácti měsíců. Události tohoto vrcholného období detailně zachytil a rozebral profesor Anderson v knize *Dějiny velké revoluce*. Nám zde postačí konstatovat, že zničením hlavních center světové židovské moci a ochromením jaderné hrozby ze strany Sovětského svazu byly odstraněny hlavní překážky našeho celosvětového vítězství.

Již v r. 1993 vytvářela organizace své buňky v západní Evropě, které pak překvapivě rychle rostly po celých těch šest roků, jež předcházely vítězství v Severní Americe.

Stejně jako ve Spojených státech a jinde způsobil liberalismus i v Evropě nedozírné škody, a starý řád se ve většině zemí jevil jako až do jádra shnilé jablko, ukazující na povrchu zdravou a lákavou slupku. Katastrofální hospodářské zhroucení Evropy na jaře 1999, které následovalo po zániku systému v Severní Americe, nesmírně napomohlo k morální přípravě Evropanů na definitivní převzetí moci organizací.

Stalo se tak v létě a na podzim 1999 během velkého celoevropského revolučního hnutí, které se jako očistný víchř přehnalo nad kontinentem a během několika měsíců vymetlo smetí cizích ideologií po více než století zakořeněnou morální i materiální dekadenci. V mnoha velkých městech Evropy tekla krev ulicemi, když se zrádci vlastní rasy, dědici zvrácené výchovy i hordy parazitujících přistěhovalců dočkali zaslouženého osudu. Pak se nad světem rozjasnily červánky nové éry.

Čína byla počátkem prosince 1999 jediným mocenským centrem mimo kontrolu organizace, která byla ochotna odsunout řešení čínského problému o několik let, ale sami Číňané ji donutili sáhnout k okamžitým drastickým opatřením. Hned po jaderném útoku na Rusko 8. září Číňané samozřejmě vtrhli do asijských oblastí Sovětského svazu a snažili se zabezpečit si panství nad nově dobytým obrovským územím.

Když byl v létě a na podzim jeden evropský národ za druhým osvobozován organizací, rozhodli se Číňané napadnout i evropskou část Ruska. Organizace vedla mohutný protiúder a zcela jím vyřadila ještě málo rozvinutý čínský jaderný potenciál i možné nasazení strategických bombardérů. Rovněž bylo napadeno nové seskupení čínských jednotek západně od Uralu. Bohužel ani taková akce ještě nezastavila žlutou vlnu, která se z Číny rozlévala na sever a na západ.

Potřebovali jsme čas k reorganizaci evropského obyvatelstva pod naší kontrolou i k dodání mu nového sebevědomí, než jsme mohli počítat s tím, že si konvenčními prostředky poradíme s masou čínských pěšáků, která se přes Ural tlačila do Evropy. Tou dobou všichni naši spolehliví vojáci sotva postačovali k posádkové službě v nově osvobozených a ještě ne zcela pacifikovaných částech střední a východní Evropy.

Proto organizace použila v obrovském měřítku kombinaci chemických, biologických a radiologických bojových prostředků. Jejich působením se během čtyř let z šestnácti miliónů čtverečních kilometrů od Uralu až po Pacifik a od Arktického po Indický oceán stala Velká východní poušť.

Teprve v posledních deseti letech se některé její části staly schopné nového osídlení. Na nekonečných pláních pouště zůstávají ovšem bandy kočovných mutantů reálným nebezpečím a jejich definitivní eliminace může trvat ještě staletí. Jednou však budeme bílou rasou kolonizovat i toto obrovité území. Nicméně to bylo r. 1999 podle starého letopočtu, kdy se sen o světě bílých stal konečně skutečností. Byly to nesčetné tisíce statečných mužů a žen, kteří obětovali své životy v předcházejících letech a udržovali sen naživu tak dlouho, až byla jeho realizace nezadržitelná.

Mezi těmito hrdiny nehrál Earl Turner právě bezvýznamnou roli. Toho pochmurného listopadového dne před sto šesti lety dosáhl nesmrtelnosti, když věrně dostal povinnosti vůči rase, organizaci a řádu. Mimořádně tím přispěl k přežití a rozmachu své rasy. Jeho statečný boj pomohl organizaci k celosvětové realizaci politických ideálů i vojenských cílů, a na tomto základě pak mohl řád rozprostřít svou moudrou a blahodárnou vládu nad celým světem.